
THE LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

THEOCRITUS.

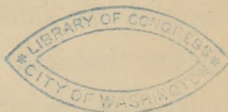
CODICUM MANUSCRIPTORUM OPE

RECENSUIT ET EMENDAVIT

CHRISTOPHORUS WORDSWORTH, S.T.P.,

SCHOLÆ HARROVIENSIS MAGISTER;

NUPER COLL. S.S. TRIN. CANT. SOCIUS ET ACADEMIÆ ORATOR PUBLICUS.

CANTABRIGIÆ:

TYPIS ACADEMICIS

EXCUDIT JOANNES GUL. PARKER.

M.DCCC.XLIV.

PA 4442
A2
1844

SUMME REVERENDO IN CHRISTO PATRI

GULIELMO,

DIVINA PROVIDENTIA

ARCHIEPISCOPO CANTUARIENSI,

TOTIUS ANGLIÆ PRIMATI ET METROPOLITANO,

CHRISTOPHORUS WORDSWORTH, S.P.D.

UT THEOCRITUM, meâ qualicunque curâ expolitum, Tuo potissimùm nomine, Antistes Reverendissime, insigniri magnoperè averem, variæ me, quùm publicæ tum privatæ, impulerunt rationes.

Principio enim nemini potest esse obscurum, quantâ semper amoris Literarum et Eruditionis famâ florueris; neque quisquam ferè fuerit, quin naturalem in Te ingenii vim, liberalium artium disciplinis et Antiquitatis tum sacræ tum profanæ studiis præclarè exercitatam, et admirabile illud Tuum judicium et sensum pulchritudinis exquisitissimum, egregiâ mansuetudine temperatum, vel ipse coràm perspexerit, vel aliorum prædicatione cognoverit.

Quamobrem, Præsul Ornatissime, nequit dubitari, quin rectissimè et optimo jure nova, criticis subsidiis utcunque instructa, Theocriti Editio, Poetæ inter Antiquos inventionis felicitate, ingenii suavitate, doctrinæ ubertate, candidissimo dicendi genere, ne dicam naturali dialecti venustate, et numerosissimis versibus, excellentissimi, ad Te præsertim deferatur, quo nemo ferè hæc studia, quæ ad humanitatem pertinent, vel coluisse videtur feliciùs, vel fovere benigniùs, vel de iis judicare posse solertius.

Jam verò, ut alia quoque attingam, quoniam Antiquarum Literarum Disciplinis hic præcipuè sit finis propositus, et earum is fructus jure existimetur pulcherrimus, ut Rationis et Virtutis causam tueantur, et quasi famulentur Pietati; et quùm planè sit summi momenti, ut hæc de iis opinio Adolescentium animis maturè inseratur, iisque firmissimè inolescat, mihi quidem, ob hanc quoque validissimam rationem, nihil poterat esse antiquius, quàm ut liber, quo eorum præcipuè commodis consulere voluissem, Tuæ, Præsul Venerandissime, tutelæ commendaretur.

Etenim in Te non eximias tantùm animi dotes, non doctrinam modò limatumque judicium, neque Virtutes duntaxat et Pietatem venerabundus agnosco; sed animum nostrum summo reverentiæ sensu commovet hæc cogitatio, Te per tot annos Patriarchalem Sedem Ecclesiæ Anglicanæ obtinere, quæ admirabili filiorum suorum Pietate, Virtute, Eruditione, Orbi Terrarum

Universo maximoperè profuit, et immortalem gloriam sibi comparavit.

Videbam igitur laborum fructus in Antiquitatis Studiis positorum, si Tibi dedicarentur, non Tibi soli, sed, Nominis et Officii Tui sanctissimi intercessione, Ipsi quoque Ecclesiæ quodammodò consecrari; et hoc modo cum purâ Religione amicissimè conspirare, et, id quod maximè iis expetendum atque elaborandum, cum augustissimis rebus beatâ communione consociari.

His etiam jam memoratis rationibus accessit alia, minimè a me silentio premenda, cur Tibi hæc nostra offerre vehementer optaverim, et cur me nunc felicem existimem, quòd beneficio Tuo votum hoc meum sim consecutus. Quùm enim Schola Nostra Harroviensis in Tuâ tutelâ sit, officio meo parùm mihi satisfecisse viderer, nisi occasionem ultrò arriperem, quâ insignes et diuturnos, uti spero, fructus, quos inde perceperit, cum gratissimâ animi significatione commemorarem.

Quos cum animo recolo, nequeo satis admirari propè divinam illam Majorum nostrorum sapientiam, quâ Scholarum curam, in iis præcipuè rebus quæ ad Religionem et Literas pertinent, Ecclesiæ Præsulibus commiserunt; haud aliam, ut opinor, ob causam, nisi quod illud habuerint sibi persuasissimum, hâc unâ ratione Christianas Scholas officio suo fungi posse fructuosissimè,

si se quasi Seminaria et Plantaria Ecclesiæ esse semper meminissent; et si "disciplinam suam accipientes ex DOMO DISCIPLINÆ," Ecclesiâ Christianâ, ut cum Sancto Augustino loquar, ad divinam Ejus imaginem se ipsas conformarent.

Theocriti nostri ætate, Præsul Excellentissime, Scholam Alexandriæ, nobilissimâ urbe, inclaruisse accepimus, Ptolemæi Philadelphi, Principis Theocriti præconiis decantatissimi, auspiciis institutam, munificentiâ sustentatam, bibliothecis instructissimam, auditoriis, exedris, atriis, xystis, ambulacris exornatissimam, Poetarum, Philosophorum et Criticorum, Theocriti æqualium et familiarium, ingeniis copiosè affluentem, omnium denique, quas profana Antiquitas unquam vidit, Scholarum illustrissimam. Quin et hanc etiam sub augusto præsidio collocatam fuisse constat, et religiosâ procuratione ordinatam. Quasi Templum Deorum Immortalium habebatur.

Cui quidem Collegio, in eâdem urbe Alexandriæ successit alterum, in ipsis Christianæ Fidei primordiis, et Divi Marci Evangelistæ auctoritàte, ut fertur, fundatum, et deinceps Patriarchæ Alexandrini patrocinio commendatum, quod, *Scholæ Catecheticæ* appellatione insignitum, maximo veræ Religionis et Literarum Optimarum emolumento, ob disciplinam solidissimis sanæ Fidei fundamentis innixam et præclaris eruditionis subsidiis adornatam, per longam annorum seriem

floruisse et per totum ferè Orbem Terrarum exemplar videtur tradidisse, ad quod sequioribus seculis Scholæ Christianæ componerentur.

Egregiè sanè nostræ et Ecclesiæ et Reipublicæ gratulandum est, id quod neminem latet, ad hanc formam Scholas primitus fuisse temperatas atque directas, quæ, in Angliâ, tum ab antiquissimis temporibus propagandæ, tum in recentioribus instaurandæ, Religionis causâ, constitutæ sunt; in quibus omnibus cautum est vigilantissimè, ut Adolescentes in iis enutriti primùm in Sacro Codice, in Symbolo Apostolico, Decem Præceptis et Oratione Dominicâ κατηχούμενοι, deinde, Apostolico Confirmationis ritu percepto, provectiores annis et pietate, τῆς ἱερᾶς τραπέζης κοινωνοὶ fierent; et deinceps, his disciplinis informati, quùm ætate maturuissent, Patriam, Deo adspirante, fide, ingenio atque virtute tuerentur et illustrarent.

Has antiquissimas, sanctissimas, et prudentissimas Christianæ Institutionis leges, quoniam Tuâ auctoritate munitas, hortationibus confirmatas, exemplo illustratas, ipse per officium meum expertus sim, debere me id sentio palam cum grato animi affectu et cum summâ observantiâ profiteri; et humillimis Votis Deum Optimum Maximum enixè apprecari, ut diu Scholæ Anglicanæ sub Tuo, Pater in Christo Reverendissime, et cæterorum Ecclesiæ Præsulum præsidio vigentes uberrimis fructibus abundent, ad Imperii pacem foven-

dam, stabilitatem sustinendam, dignitatem adaugendam; ad Ecclesiæ honorem et felicitatem promovendam; ad sempiternam hominum salutem adjuvandam, et ad Dei Immortalis gloriam in Universitate Rerum amplificandam. Scribebam Harroviæ, Feriis Paschalibus, MDCCCXLIV.

PRÆFATIO.

Septennium jam effluxit ex quo de recensendis Theocriti Reliquiis cogitare cœpi. Cujus quidem consilii complures extitere causæ; primùm, ut harum Literarum studia pro virili parte juvare conarer; deinde, ut, cùm severioribus studiis et gravioribus negotiis implicarer, Scriptorem aliquem styli venustate et hilaritate et candore ingenii commendabilem, qualem esse Theocritum omnes voluerunt, præ manibus haberem, quo animum subinde acquiescentem exercerem simul et recrearem.

Persuadebam quoque mihi, quod a gravissimis auctoribus traditum accepimus, indigestam variarum scientiarum leviter degustatarum notitiam adeò nihil ad mentes Adolescentium rectè informandas valere, ut contrà eas faciat vel effæminato languore flaccessere, vel volubili inconstantiâ fluitare, ne dicam temerariâ arrogantiâ superbire; et nihil unquam verè solidi et diuturni in iis præsertim studiis, quæ jure primum obtinent locum, Sacrarum inquam Literarum et Theologiæ, effici posse, omnia autem, quæ in his attentarentur, infirma, incerta et infructuosa fore; si fundamenta a majoribus nostris in accuratâ Antiquarum Literarum cognitione sapientissimè jacta labi aut vacillare pateremur.

Quare Angliæ nostræ, quùm in aliis rebus, quæ ad Religionem pertinent, tum in hâc quoque egregiam

felicitatem magnoperè prædicandam esse arbitror, quod in Scholarum et Academiarum suarum disciplinis instituendis, Linguarum Antiquarum studia, universæ humanitatis, præcipuè autem Theologicæ scientiæ, substructionem esse voluerit; unde Patriæ nostræ post literas renatas semper licuit gloriari, se Viros aluisse et hodie alere, non in profanis tantùm literis summâ cum laude versatos, sed eosdem sacræ eruditionis famâ florentissimos. Quis, ut recentiores taceam, quis non affectu quodam lætitiæ se commoveri sentiat, quùm Usserios, Waltonos, Gatakeros animo recolat, quùm Savilios, Hammondos, Pearsonos, Bentleios, Davisios, et, si de adoptivis loqui liceat, quùm Casaubonos, Grabios; quorum insistere vestigiis videtur esse gloriosissimum; et ut aliqui semper reperiantur, qui eadem arma tractent, quibus illi feliciter usi sunt, et validis sanæ doctrinæ propugnaculis Religionem puram et incorruptam tueantur, Ecclesiæ et Reipublicæ sanè est saluberrimum.

Itaque tantum abest, ut hæc sæcularia studia, tanquam res non summi momenti, unquam negligenda esse videantur; ut, quùm teterrima pestis Literas et universam hominum societatem sit invasura, si quando ii, qui se Criticos appellari volunt, Theologica studia invidiosè elevaverint, ita non minus exitiabilis futura sit illa perversitas, si unquam homines sibi nihil Philologiâ opus esse jactitent, quin præclari Theologi fiant. Mihi quidem si, salvâ verecundiâ, quid sentiam eloqui liceat, hæc ab illis studia, in adolescentium præcipuè Institutione, non modo nunquam segreganda esse,

verùm etiam, si fieri posset, arctiore adhuc cum iis societate jungenda videntur; et illud potius semper placuit, quod a non nimis æquo profanarum disciplinarum censore, Tertulliano, quæri videmus, "Quomodo repudiamus sæcularia studia, sine quibus divina esse non possunt[1]?"

Quæ cùm ita sint, nullâ magis aliâ ratione hæc studia adolescentium animis arbitrabar me posse commendare, quàm si probatum aliquem Scriptorem, qui eos suavitate alliceret, ad Codicum fidem accuratè recenserem, et rationibus identidem expositis, quæ apud me in lectionibus deligendis valuissent, quàm emendatissimum iis repræsentarem.

Ut autem Theocritum potissimum edendum susciperem, præter causas jam a me memoratas, alia me impulit ratio. Cernebam enim locupletissimam messem Variarum Lectionum, e MSS. Theocriti enotatarum, a Viris doctis jam esse collectam; sed tamen, si ita loqui liceat, in horreo etiamnum penè intactam jacere, et areæ criticæ tribulum et ventilabrum adhuc expectare.

Jam vero, etsi vix suspicabar futurum, ut post uberrimas Manuscriptorum copias, quas ad suam Theocriti Editionem adornandam adhibuit Gaisfordius, magnus aliquis fructus ex *novis* Codicum Collationibus perciperetur, tamen minimè committendum putavi ut, si qua hujusmodi comparari possent subsidia, iis uti negligerem. Quare Codicem Harleianum, leviter quidem illum a Wartono olim libatum, sedulo evolvi; et duos alios

---

[1] Tertullian. de Idololatriâ, c. 10.

Libros MSS., quorum unus haud ita pridem e Caroli Burneii S.T.P., alter vero nuperrimè e summè Reverendi et eruditissimi Viri Samuelis Butleri S. T. P., Episcopi Lichfieldensis, librariâ supellectile in Museum Britannicum immigravit.

Habui quoque penes me, ut quàm commodissimè eum usurparem, beneficio Academiæ Cantabrigiensis, Codicem a nullo adhuc Theocriti Editore excussum, qui olim fuerat eximii illius Literarum fautoris Joannis Mori, Episcopi Eliensis; illo vero mortuo, cum cæteris ejus librorum cum impressorum tum manuscriptorum copiis, munificentiâ verè regiâ Georgii Primi in Academiæ Cantabrigiensis Bibliothecam concessit.

Neque exiguum nostræ editioni ornamentum attulit Vir ornatissimus Thomas Phillipps, Baronettus, qui, suum Theocriti Codicem humanissimè subministravit, et, quâ benevolentiâ favet suorum studiis, mihi quoque, ut et aliis, luculenter declaravit, se egregium illum quem possidet pretiosissimorum Voluminum thesaurum non sibi soli sed universo Orbi literario conquisivisse.

Neminem fere latet, qui historiam Codicum Theocriteorum vel leviter attigerit, duos quùm eruditione tum ingenii elegantiâ non incelebres viros plurimum temporis itinerum et impensæ insumpsissè, quò Manuscriptorum, quotquot in Galliæ et Italiæ Bibliothecis asservarentur, varias lectiones corrogarent. Quorum hic, Jacobus Sanctamandus, Collegii Lincolnensis apud Oxonienses olim alumnus, per annos MDCCVI—X, ille vero, Jacobus Philippus Dorvillius, Professor Amstelodamensis, non multis post Sanctamandum annis, huic

labori exantlando strenuè incubuit. Neque quisquam ferè fuerit, qui de assiduis eorum in hoc opere exequendo curis inaudiverit, nedum eorum Adversaria evolverit, quem non affectu doloris tetigerit, et de humanarum rerum fragilitate monuerit id quod plurimis innotuit, utrumque morte prius interceptum fuisse, quàm ullum sui laboris fructum perceperit.

Præclarê tamen accidit, ut subsidia, ab utroque ad Theocritum expoliendum comparata, non dissipata interciderint, sed in eundem copiarum literariarum locupletissimum thesaurum,—Sanctamandana quidem testamento legata a. 1750, Dorvilliana vero jure emptionis, a. 1804,—Bibliothecam Bodleianam, delata sint.

Et Jacobi quidem Sanctamandi schedis plurimum adjutus est Thomas Wartonus, quum Theocritum in lucem ederet Oxonii Anno MDCCLXX. Sed iis ita usus est is, qui Dorvillianas quoque copias, pretio et amplitudine præclarissimas, primus ad Theocritum elimandum attulit a. 1816, Vir de literis quum profanis tum etiam sacris immortaliter meritus, Thomas Gaisfordius, ut ejus operâ conjuncti Sanctamandus et Dorvillius in Theocrito plus effecerint, quàm ab alterutro, si id solus attentâsset, fieri potuisset.

Equidem, ut officio Editoris, quantùm in me esset, satisfacerem, has MSStas collationes a me quoque inspiciendas esse putavi; de quibus quid amplius commemoratione dignum existimavero in Codicum collatorum recensione uberius erit a me exponendum. Eodem quoque tempore quo has evolverem, oblata mihi est facultas Codices Laudianum et Baroccianum, eos quo-

que in Bibliothecâ Bodleianâ repositos, quibus Wartonus etiam usus est, recognoscendi; et absolvendi quoque collationem Codicis Canoniciani, adhuc intacti, in eandem Bibliothecam haud ita pridem recepti, quæ meo rogatu a doctissimo Viro Gulielmo Jacobson, A. M. Academiæ Oratore Publico, inchoata fuerat et magnam jam partem confecta.

His ferè Codicum subsidiis, quum veteribus tum novis, instructus ad Theocritum edendum accessi. Jam verò quum tantus sit quem dixi Codicum vel ab aliis vel a me ipso collatorum numerus, vix dubito quin nonnullis id mirum videatur, quod jam debeo profiteri, annotationes meas non tam in lectionibus ex hâc Manuscriptorum penu depromendis, quàm in novis Emendationibus vel proponendis vel corroborandis maxim—operè versari. Cujus rei reddenda a me ratio est.

Ego vero tantum abest ut non summam Codicum reverentiam habendam esse autumem, ut contrà nullum non lapidem ab Editore movendum esse ultrò affirmem, quo quid habeant Codices resciscat. Quod a me in Theocrito factum fuisse, quantum penes me esset, religiosè profiteor.

Illud vero, ab alterâ parte, est animo perpendendum, Codices ipsos, qui quidem jam extant, permultis vitiis, quæ in antiquorum scriptis insederunt, esse recentiores; id quod diu jam de Theocriteis conquestus est maximè idoneus harum rerum æstimator Lud. Casp. Valckenaerius[1]. Hoc quoque est animadvertendum,

[1] Ad Idyll. I. 16.

Codicem alium ab alio, eoque fortasse mendosissimo, esse descriptum, idque a Librario, ut fieri potuit, neque oscitantiæ neque inscitiæ immuni; contrà autem Criticum illum, qui hodiè ad textum recensendum accedit, ante oculos uno obtutu *plurimorum* Codicum lectiones inter se collatas habere; et ex omnibus, quod in quoque loco sit optimum, excerpere, et veritatem ex eorum erroribus inter se comparatis felici conjecturâ interdum eruere posse. Fidenter igitur aio, cum Codices sint vitiosi, id quod de Theocriteis satis constat, Codicem omnium optimum esse rectam Rationem.

Quare de Conjecturis, quæ in Veteres Auctores afferuntur, id inquirendum esse arbitror, non utrum *conjecturæ* sint, sed an veri similes, an necessariæ. Id quoque disserendum subit, an non *ars* quædam sit conjectandi, certis quibusdam subsidiis innixa, et præfinitis legibus circumscripta. Naturalem quandam divinandi vim ad artem criticam factitandam exigebat Bentleius[1]: et id quidem fortasse verè. Hoc autem libentissimè largior et ultro profiteor,—Poetarum antiquorum textum velle refingere, nullo vel levi tantum respectu habito non dico solum ad universas linguæ ipsius et rei metricæ leges, ad Scriptoris indolem et rationem quùm cogitandi tum etiam cogitata eloquendi; sed, id quod nomine quidem humilius re autem non minus necessarium, parum exploratis quoque literarum et compendiorum formulis, quas in Codicibus describendis vulgo adhibebant Librarii; neque antiquâ verborum

[1] Præfat. ad Horatium * * 3 ed. 1728.

pronuntiatione, corruptelarum fonte uberrimo, quæ iis usitata erat, probè perspectâ, ita ut eam firmè teneas et nunquam ex animo fluere patiaris,—quid est aliud quàm summæ imperitiæ et temeritatis insanissimæ?

Sed quid hæc, fortasse inquies, ad Theocritum? Dicam quàm potero brevissimè. In hoc Scriptore plures sunt loci aperte vitiosi, quàm haud scio an in nullo alio sive Græco sive Latino similis famæ et magnitudinis. Theocritum ab antiquis Grammaticis et Lexicorum conditoribus, qui quidem hodie feruntur, citatum esse rarissimè, ut nihil fere inde opis accedat, non sine admiratione observaveris. Interea Codices MSSti affluxerunt, (quorum plurimi mox recensebuntur,) si ad numerum spectes, satis multi, sed pro eorum multitudine, si universos æstimaveris, pretio parum spectabiles.

Quare quum aliæ rationes Editoribus non suppeterent, ad conjectandum confugerunt; neque immerito. Nullius enim planè momenti erit hìc objicere, plurimas, quæ ab iis in Theocritum effusæ sunt, conjecturas insulsas esse et apertè futilissimas. Esto. At Codicum lectiones in his ipsis locis plerumque sunt nihilo his conjecturis meliores, nisi quâtenus conjecturis melioribus materiam subinde afferant. An, quia nos male conjecimus, igitur lectores nostri se hallucinationibus librariorum in perpetuum mancipabunt? An vos, qui conjecturas repudiatis, nihil, nisi quod a Codicibus oblatum fuerit, amplectemini? At in plurimis locis Codices ad unum omnes tam apertè peccant vel in sensum, vel in metrum, vel in grammaticas leges, vel simul in omnia, ut eorum lectiones nihil nisi pessimæ

omnium *conjecturæ* jure sint appellandæ. Quare si Codices ubique amatis, amatis quoque conjecturas: si odistis conjecturas, Codices ubique amare non potestis.

Et si Codicibus semper esset acquiescendum, sane dubitari nequit, quin in multis Theocriti locis Theocrito ipso careremus. In his enim Theocritum hodie legimus in editionibus nostris non ex Codicum scripturâ, sed ex Virorum Doctorum emendationibus. Quis, ut uno e pluribus exemplo contentus sim, nisi sensûs poetici plane expers, in Idyllio XXII, 39, elegantissimam Ruhnkenii lectionem *λάλλαι* non perinde veram esse agnoscat, ac si in omnibus, quotquot ubique sunt gentium, Theocriti Codicibus repereretur? At invenitur in *ne ullo quidem omnium.* Quis in eodem loco *ἄλλαι* veram esse contendat? At invenitur in *omnibus.*

Quæ cum ita sint, equidem inter nimiam et pertinaciam et temeritatem rem temperare volui. Quare Codicum lectionibus, ubicunque res flagitaret, disertè memoratis, paucas tantum lectiones ex aliorum conjecturâ in *textum* intuli, *nullam* omninò de meâ, contentus in *notis* indicare, quid in locis mendosis mihi videretur; quòd mihimet ipsi libertatem denegare deberem, quam non nisi parcissimè etiam Rei Criticæ peritissimis concesserim; tum verò quia, etsi sæpe apertè corruptelâ laboraret oratio, de medicinâ haud perinde liqueret. Manifesti enim vitii non est manifesta curatio.

Textum Meinekianum typis imprimendum curavi, quem ut 'cæteris puriorem[1]' præter alios meritò lau-

[1] Hermanni Opuscula v. 50: "Sequor A. Meinekii Editionem quæ purior est cæteris."

davit Hermannus; a Meinekio autem nunquam, si bene memini, nisi monito lectore discessi. Indicem ex editione Reiskianâ repetendum putavi, quem eidem Heslero debemus qui indicem Euripidis Beckiani confecit. Hunc autem Theocriteum, licet non pauca contineat, in ipsâ operis ratione, quæ auctor, si hodie superesset, videretur esse correcturus, tamen cùm subsidium utilissimum afferat rei criticæ studiosis, et præcipuè iis qui Theocritum penitus intelligere cupiunt, et cum Reiskii editio inter rariores sit, ad calcem nostræ editionis subinde emendatum repræsentavi.

Ut *interpretandi* munere supersedendum putarem, nisi in illis locis ubi cum textu constituendo arctissimâ necessitate conjungeretur, in causâ fuit, non quod illum laborem non, in Theocrito præsertim, apprimè necessarium esse judicem, sed quod ab aliorum Editionibus, præcipue verò utilissimis et recentissimis Kiesslingii et Wuestemanni, ita huic enarrandi officio est satisfactum, ut verendum videretur ne, si quid in hâc parte molitus essem, actum agere rectè existimarer. Quare manus abstinui. Accidit autem ut quædam hujus generis in hac nostrâ editione inveniantur. Nam, quum in hoc opere versarer, repperi inter schedas eruditissimi et desideratissimi fratris, Joannis Wordsworth, A. M., Collegii Sacrosanctæ Trinitatis apud Cantabrigienses haud ita pridem socii, quædam in Theocritum observata, quæ lectoribus acceptissima fore confido, et quæ cum meis conjuncta legi mihi sanè est jucundissimum[1].

---

[1] Hæc hamulis inversis designantur, affixis literis J. W.

Sed hæc hâctenus. Lentum quidem hujus qualiscunque nostri laboris in Theocrito positi negotium diutiùs prolatum iri videbatur, nisi jam verendum esse putarem, ne quas in eum scripsissem annotationes, pro Poëtæ nostri modulo nimiâ mole laborare viderentur. Huc accessit, quòd præclaram operis absolvendi occasionem hodie nactus sum, beneficio Academiæ Cantabrigiensis, quæ Theocritum nostrum adoptare dignata est, et libri typis excudendi sumptum in se recipere; cujus collatæ in me gratiæ memoriam foveo perjucundam cum summâ observantiâ et piâ veneratione conjunctam.

Nunc quæstionem quandam Theocriti ferè propriam paulisper attingamus, quæ majorem disserendi ubertatem postulare videbatur, quàm quæ intra arctiores Notarum nostrarum cancellos posset concludi.

Neminem fere fugit paulo attentiorem, Theocritum, in versibus pangendis, bucolicam cæsuram frequentare; hoc est, quartum pedem fine vocis terminare, quam deinceps excipiat Adonius, sive dactylus cum spondeo. Vide modo primum idyllium, cujus ab initio viginti septem versus continuo tenore decurrunt, sine ullâ varietate hanc cæsuram exhibentes.

Sed ut hâc de re paulò temerius pronuntiabant veteres Rei Metricæ Magistri, ut Marius Victorius ed. Gaisford, p. 157, ‘hanc legem per *omne* opus sui carminis custodire Theocritum Syracusanum exceptis tribus aut quatuor versibus,’ et Terentianus Maurus de Metris v. 2131,

“*Jugiter hanc legem toto prope carmine servat,*”

cum tamen versus non pauciores quàm XXVII in primo

Idyllio, IX vero in secundo huic regulæ refragentur; ita recentioribus observandum reliquisse videntur, in *his versibus quartum pedem* apud Bucolicos ferè semper esse *dactylum*[1]. Quod adeo verum est, ut non dubitem insuper asseverare, omnes Idylliorum vere Bucolicorum versus (nam heroica, Sophronica sive mimica, et διηγηματικὰ[2] prudens excipio) in quibus pes quartus spondeus sit, et in finem vocis exeat, quæ vel disyllaba vel hyperdisyllaba sit, vel monosyllaba quæ versum inchoare non possit, ideoque præcedentibus potius quam succedentibus adhæreat, aliquâ corruptelâ laborare.

De Græcis Elegiaci carminis Scriptoribus hodie non ex instituto agimus. Sed tamen fortasse operæ pretium erit monere, poëtas qui illo genere scribendi præ cæteris claruerunt, non libenter ante cæsuram bucolicam disyllabam vel hyperdisyllabam vocem, cujus ultima syllaba *producatur*, posuisse. Qui sub Theognidis nomine nunc supersunt versus numero sunt MCCCLXXXIX; heroici DCXCII. Inter hos extant sanè qui sequuntur;

v. 181,

τεθναμέναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ || βέλτερον ἀνδρί.

v. 641,

οὔτοι κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν || οὔτε τὸν ἐχθρόν.

v. 695,

οὐ δύναμαι σοὶ θυμὲ παρασχεῖν || ἄρμενα πάντα.

---

[1] Vide Valcken. Epist. ad Roeverum, p. 15. Warton. in Dissert. de Poet. Buc. p. 36. Maltby. Thesaur. Poet. p. 26. Gaisford. Hephæst. p. 271. Dixerat quidem Servius ad Virg. Eclog. I.: 'Quartus pes si sit dactylus, meliorem efficit orationem, ut *Nos patriæ fines et dulcia.*'

[2] De quibus Servius ad Virg. Eclog. III. 1.

v. 753,

ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως || χρήματα ποιοῦ.

v. 901,

ἔστιν ὁ μὲν χείρων ὁ δ' ἀμείνων || ἔργον ἕκαστον.

v. 963,

μή ποτ' ἐπαινήσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς || ἄνδρα σαφηνῶς.

v. 1161,

οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν || παισὶν ἄμεινον.

v. 1193,

ἀσπάλαθοί γε τάπησιν ὁμοῖον || στρῶμα θανόντι.

Neque tamen his plures reperientur, si rectè memini. Contra autem in versibus heroicis DCXCII, qui Theognidi tribuuntur, non pauciores quàm CCCLXXIX inveniuntur qui *dactylum* habent in quarto pede ante finalem Adonium. Atqui, dices fortasse, nonne apud Theognidem legitur v. 25,

οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη || οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς,

et nonne illis versibus jam a te memoratis is accenseri debet? Legitur sanè in hoc loco et sæpius vox Πολυπαΐδη adhibita a Theognide, sed tamen ita posita ut rem, quam declarandam suscepimus, confirmet non convellat. Nam hâc voce novies usus est poëta, v. 25, 27, 61, 79, 87, 191, 143, 145, 541, *semper* tamen sequente *vocali*, ita ut ultimum vocis membrum semper dactylus esse possit, nunquam *non* possit. Quare Gaisfordio persuasisse Elmsleium, ubique in Theognidis relliquiis scribendum esse Πολυπαΐδη non miror, non persuasisse Welckero, valdè miror. Vocativi forma et locus idem est qui v. 1349, ubi Simonidem alloquitur,

οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα κἀγὼ—

Conferas quoque v. 469, 667. Vide et Hermesian. 67,

εἴσοκε τοι δαίμων, Εὐριπίδη, εὗρεν ὄλεθρον,

et Bachii notam.

Et ut alios Elegiaci carminis auctores attingamus, nullus, quod sciam, extat Simonidis versus, qui ante quintum dactylum habeat spondeum ex disyllabo vel parte hyperdisyllabi confectum; (nam in Epig. LXXXIX. Gaisf.

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέως || ᾧ μ' ἐπέθηκεν,

rectè Codex Vaticanus habet Σινωπέος;) nullus Tyrtæi, nullus Philetæ, nullus Phanoclis, nullus Hermesianactis. Poetæ contra ejus, qui Phocylidæ nomine vulgo appellatur, et qui hexametris scripsit, reperientur in brevissimo carmine (nam versibus constat tantùm CCXVII) longè plures hujusmodi versus quam in omnibus quos memoravimus Elegorum Scriptoribus.

Equidem, his rebus perpensis, vix a me possum impetrare ut octo versus jam laudatos, si rectè inter Theognideos recepti sint, non aliquâ corruptelâ laborare existimem. Quintum eorum et ultimum facili transpositione correxeris,

ἐστὶν ὁ μὲν χείρων ὁ δὲ ἔργον ἕκαστον ἀμείνων.
ἀσπάλαθοι γε στρῶμα θανόντι τάπησιν ὁμοῖον.

de quo metri genere quædam annotavimus ad Idyll. x. 38, XIII. 68. Vide Theogn. 1171,

Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην.

et v. 355.

Medelam v. 1161 ipse subministrat Theognis, qui eundem versum aliàs, v. 409, sic scribit,

Ουδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω.

Quin v. 695 legendum sit *παρασχέμεν*, et v. 641 *εὔνοον* vix dubitandum videtur. In v. 753 pro *δικαίως* mallem *δίκαιά συ*. Versus 181, 963 peritioribus relinquo. Addi sane poterat v. 911,

ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶν || πρόσθεν ὁδοί μοι.

prout vulgo editur, nisi ibi rectê Codex Mutinensis, a Bekkero collatus afferret *δύ' εἰσὶ τὸ πρόσθεν ὁδοὶ μοι.* Sed ad Bucolicos redeamus.

De Bione et Moscho extrà controversiam res est. Nam si unum versum exemeris illius quarto idyllio, quod non Bucolicum est, sed Ionicâ oratione conscriptum, IV. 37,

Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν || βῶλον ἀρούρης,

verè mihi videor esse dicturus, ne unicum quidem ex alterutro locum, qui quidem sanus sit, afferri posse in quo ante quintum dactylum vox disyllaba vel hyperdisyllaba præcedat, cujus *ultima* sit longa sive naturâ sive positione. Optimè igitur Schaeferus in Bionis I. 61,

καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνας || θηρσὶ παλαίειν

pro EMHINAC reposuit EMHINAO, non metro tantum sed linguâ hoc flagitante, ita ut utrique simul consuluerit; optimè Salmasius in Bionis XV. 19,

χιονέαις πόφυρε παρειῇς, || καὶ τὸ βάδισμα,

pro *παρειῇς* restituit *παρηῖσι*, quod postea confirmavit varia lectio *παρειῇσιν* a Codice Mediolanensi oblata. In Mosch. V. 10,

καὶ δόμος ἐστι θάλασσα καὶ ἰχθὺς || ἁ πλάνος ἄγρα,

minimè dubito quin legendum sit *ἰχθύες*. Vide Arat. 362, Theoc. XXI. 43. *Ultimam* syllabam dixi, quia voces *monosyllabas* ubique excipio, quales sunt *καὶ*, *ἢ*,

οὐ, articulus τῷ, τὸν, præpositiones εἰς, ἐκ, quæ ad sequentem vocem pertinent non ad proximè præcedentem, et cum eâ in unam quasi vocem coalescunt.

Quare ne mihi objiciantur versus hujusmodi, Theoc. Id. I. 14,

τυρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομεύσω.

neque I. 111,

ὡραῖος χὤδωνις ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

ubi Viri cujusdam docti conjectura ἐπ' ὄχθαις μᾶλα νομεύει metrum pessumdat,

neque II. 108,

οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ.

neque II. 160,

λυπῇ τὰν 'Αΐδαο πύλαν ναὶ Μοίρας ἀραξεῖ.

neque IV. 52,

τἀτρακτυλλίδες ἐντὶ, κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.

neque V. 16,

τᾶς πέτρας ὤνθρωπε μανεὶς εἰς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

neque V. 58,

στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος.

neque V. 132,

οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασεν.

neque V. 133,

τῶν ὤτων καθελοῖσ' ὄκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

Objici sane posset, I. 6.

ἁ χίμαρος, χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, || ἔστε κ' ἀμέλξῃς,

sed ibi κρέας verum esse, Heinsio, Brunckio, Valckenaerio auctoribus, apud omnes ferè hodiè constat. Objici quoque posset ejusdem idyllii v. 130,

ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' Ἔρωτος ἐς Ἅιδαν || ἕλκομαι ἤδη,

nisi pro Ἅιδαν, ex Codice Mediceo optimo, et editione

Juntinâ, succurreret altera lectio Ἄϊδος quæ scrupulum injectum eximeret.

Jam vero, his positis, affirmari potest, nullum neque in primis quinque Theocriti idylliis, neque in sexto neque in septimo versum inveniri, qui huic, quod diximus, præcepto adversetur. Qui ex octavo, "vexatissimo," inquit Hermannus[1], "idyllio" et quod Beckius Theocritei ingenii fœtum esse negavit, et quod corruptelis plurimis scatet, citari poterit versus 13,

ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν || ἄρκιον εἴη,

eum vitiosum esse et sensus clamat, et Codices arguunt, ut uberius ad locum ipsum declaravi. In eodem carmine leguntur v. 32, 33,

εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
βωκολικὰν, οὕτω δὲ Μενάλκας || ἄρξατο πρατος.

cui excusatio parari poterit ex licentiâ propriis nominibus concessâ; sed locum insititium esse attentius eum inspicienti, credo, videbitur, quemadmodum interpolatoris manum, opinor, deprehenderis in idyllii noni initio qui locus illi est planè gemellus[2]. Quid de x. 38 statuendum sit,

ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη || βῶκος ἀοιδὰς,

suo in loco disputavimus.

Decem priora Theocriti Idyllia peculiarem eumque verè Doricum colorem referre jam ab aliis et præcipuè ab Ern. F. Wuestemanno[3] monitum est, quam quidem

---

[1] In *Opusculis* v. p. 82.

[2] Vide *Addenda* ad hunc locum (IX. 1).

[3] Præfat. ad Theocritum, p. XXXV. quæ multa habet cognitu dignissima, et ad Theocritum bene intelligendum necessaria.

sentententiam egregiè confirmat id quod jam monuimus de bucolicâ cæsurâ in his decem idylliis ad certam legem accuratissimè compositâ.

Optimè igitur Servius, testis idoneus, eòque magis in hâc re, propterea quod ad eundem finem quem nos aliâ quàm quâ nos viâ deductus est, 'Sciendum est,' inquit, Virgilii '*Septem* Eclogas meras esse rusticas, quas Theocritus *Decem* habet[1].'

Protenus autem ad *Undecimum* Theocriti Idyllium accedentibus alius rerum jam nascitur Ordo. Vide modo statim in undecimi initio,

> οὐδὲν ποττὸν Ἔρωτα πεφύκει || φάρμακον ἄλλο
> Νικία,

quo quidem metri genere declarare voluisse videtur Poeta, in ipso carminis limine, se non jam Eclogam Bucolicam scribere sed in Epistolâ familiari cum amicissimo Medico, Niciâ, velle colloqui. Vide mox ejusdem idyllii v. 10,

> ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις οὐ μάλοις || οὐδὲ κικίννοις.

v. 41,

> πάσας μανοφόρως καὶ σκύμνως || τέτταρας ἄρκτων.

v. 42,

> ἀλλ' ἀφικεῦ τυ ποτ' ἄμμε καὶ ἑξεῖς || οὐδὲν ἔλαττον.

v. 49,

> ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκεν μ' ἁ μάτηρ || βράγχι' ἔχοντα.

v. 62,

> ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν || τὸν βυθὸν ὔμμιν.

Qui quidem versus, cum non molliter moveri, sed suo quasi pondere laborare, videantur, agreste Cyclopis

---

[1] Ad. Virgil. Eclog. 1.

ingenium non invenustè ante oculos ponunt; sed eorum similis ne *unus* quidem in *decem* prioribus idylliis reperiendus est.

In Idyllio XII. 24 habes,

ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθὲν ἀραιῆς || οὐκ ἀναφύσω,

qui vel [1]Ionico Poetæ, vel Theocrito certè jam non βωκολιασδουμένῳ, facile condonandus erit, ut, ob epicum fere carminis colorem, XIII. 59,

τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ || δ' ἵκετο φωνά.

Jam vero in Idylliis XIV, XV, Sophronis habes imitationem, et in versibus pangendis licentiam penè mimicam. Quod minime miraberis, quum Sophronem constet in mimis deditâ operâ ne a solœcismis quidem temperâsse, [2]quo personarum suarum e trivio arreptarum indolem et mores vividius exprimeret. Quarè satis commodè occurrunt versus hujusmodi, XIV. 23,

χἤφθα, εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς || καὶ λύχνον ἅψαις.

XV. 23,

θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν, ἀκούω || χρῆμα καλόν τι.

XV. 26,

ἕρπειν ὥρα κ' εἴη. ἀεργοῖς || αἰὲν ἑορτά.

Vide et XV. 42, 62, 67, 74, 94, 131, etsi huic ultimo versui,

νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς || χαιρέτω ἄνδρα,

in mollissimâ τῆς Ἀοιδοῦ næniâ, aliquantulum subirascar.

---

[1] Vide Not. infrà, p. 105.

[2] Vide Etymol. M. v. ὑγιής, Heins. Lect. Theocr. XXI. Valcken. Adoniaz. p. 201.

Ex Idyllio XVI, quod ut Idyllia XVII, XXII, medium quendam locum obtinent inter Epicam et Bucolicam scribendi rationem, et quæ Alexandrina appellari potest, nulla violatæ Cæsuræ bucolicæ, qualem hìc intelligimus, exempla afferri possunt, nisi quæ vix huc retrahi debent, ut XVI. 67,

πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων || πρόσθεν ἐλοίμαν,

ubi πρόσθεν ab ἵππων ita pendet ut cum eâ quasi unam vocem faciat; XVII. 36,

τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας || πότνια κώρα.

v. 45,

κάλλει ἀριστεύοισα θεάων || πότν' Ἀφροδίτα.

Has autem Eclogas perperam Idylliis annumerari liquet, et ad Hymnorum potius Theocriteorum classem pertinere. Et dum de Alexandrino dicendi genere agimus, liceat monere eos Poëtas qui hoc secuti sunt, in *Hymnis* eam fere legem servare, quam Bucolicorum propriam diximus, quum autem *Epicis* argumentis versentur, eam minime curare. Sic hanc legem ne semel quidem in Hymnis, qui hodie supersunt, neglexisse videtur Callimachus; nam in Hymn. ad Apoll. 39,

ἀλλ' αὐτὴν Πανάκειαν ἐν ἄστει || δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι,

benè Blomfieldius edidet ἄστεϊ; et in Hymn. ad Cerer. 129,

τᾶςδε τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεῦν || ἄχρις ὁμαρτεῖν,

legendum θεὸν.

Extat sane in Hymn. ad Dian. 7,

καὶ πολυωνυμίην ἵνα μή μοι || φοῖβος ἐρίζῃ,

ubi ante φοῖβος facilè excidere poterat ὁ; aut fortasse legendum μοι μή; vel μὴ μοὶ, nam, ut ab orationis tenore patet, pronomen non encliticum sed emphaticum est.

Restat unicus locus Hymn. ad Del. 226,

ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν || πότνια δούλοις,

qui utrum necne corruptus sit non statuere audeo. Mihi quidem ἄμυν' ὦ πότνια non displiceret.

Apollonio Rhodio, et Arato, ut diversa materia, ita alia quàm Callimacho et Theocrito versificandi ratio. Apud eos, ut Homeri sequaces, hujusmodi versus sæpius inveniuntur; apud Nicandrum verò rarissimè. In Musæi autem carmine, venustatem artificiosam et elegantiam exquisitam redolente, ne unum quidem me legere memini. Sed ad Theocritum paulisper revertor.

In Idyllio XVIII, Helenæ Epithalamio, quod mixto et fere Pindarico sermone constat, ut et XIX, XX, XXI, XXIII, XXIV, XXVI, XXVII,

legas v. 12,

εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν || αὐτὸν ἔχρην τυ.

v. 55,

καὶ πόθον, ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ || μὴ 'πιλάθησθε.

v. 57,

ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν || εὔτριχα δειράν.

Neque ex XIX, neque XX, quidquam, quod huc faciat, afferas: afferas tamen ex Piscatoriâ Eclogâ XXI, ubi Sophronem æmulatur Theocritus, v. 15, si recté κλίναν conjeci; ex XXII plurima sunt alleganda v. 11, 88, 109, 113, 161, 182, quæ non mirari debes, ut Homericâ imitatione enata: in XXIII. nihil huc pertinet; ex idyllio XXIV, longissimo carmine, unicum

depromseris exemplum v. 107. Idyllium XXV. totum Epicum est, minimè bucolicum, unde enotabis v. 9, 158, 254. Contra vero Idyllium XXVII. 59, merè bucolicum est, sed, me judice, Theocrito abjudicandum; in ejus v. 59,

ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι || μείζονα δωσῶ.

legere mallem *τοί*.

Hæc sunt omnia, ni fallor, quæ ex omnibus Bucolicorum Poetarum Græcorum quotquot extant reliquiis memorari possunt exempla vocis disyllabæ vel hyperdisyllabæ, cujus ultima producatur, ante finalem Adonium; unde quid de hâc re senserint facile collegeris. Quàm longè a Theocriteis, in bucolico versu condendo, Virgilianæ abluserint rationes, statim a primâ ejus Eclogâ patet, quæ constat versibus LXXIX, inter quos hi reperiuntur,

v. 29. Candidior postquam tondenti barba cadebat.
35. Pinguis et ingratæ premeretur caseus urbi.
48. Limosoque palus obducat pascua junco.
50. Non insueta graves tentabunt pabula fetas.
53. Et fontes sacros frigus captabis opacum.
59. Nec gemere aëriâ cessabit turtur ab ulmo.
62. Ante pererratis amborum finibus exul.
64. Quam nostro illius labatur pectore vultus.
65. At nos hinc alii sitientes ibimus Afros.
67. Et penitus toto divisos orbe Britannos.
69. Pauperis et tugurî congestum cespite culmen.

Quorum similis ne unus quidem versus in prioribus decem Theocriti Eclogis, quæ constant versibus DCCLXXV, apparet. In Virgilii autem Eclogis hujusmodi versus sunt CCLXXVI. Sed de his Virgilianis, ubi puro et integro Adonio versus terminatur, et Adonium

vox præcedat cujus ultima sit longa, opus est monere, eam vocem cum *sequentibus* non cum *præcedentibus* sensu cohærere. Quod et de Apollonii, et Arati quoque heroicis vere mihi videor esse dicturus; in quibus semper cautum est ut sensus per quartum spondeum in finalem Adonium continuo tenore flueret.

Libro nostro jam typis impresso, nactus sum exemplar Editionis Theocriti Gailianæ, quæ Lutetiæ prodiit a. 1828, et in turbâ Voluminum, in quibus erat, quæ Gallico nomine *Le Philologue* lucem viderunt, delituisse videtur, ita ut Viros doctos non rarò fefellerit. Wuestemanno, qui Theocritum edidit a. 1830 ne fando quidem, ut neque Hofmanno neque Eberto, innotuisse videtur. "Gailii editio," ait Scholiorum Genevensium Editor J. Adertus, "ob immane, quo venalis fuit, pretium,—*paucorum* tantum in manus venit." Mihi non maturius obviam fuisse et doleo et lætor. Nam quædam continet non aliunde cognita, ex MSS. a Gailio deprompta, quæ in annotationibus meis scribendis rescivisse e re meâ fuisset. Sed ab alterâ parte, conjecturas quasdam nostras ibi a Codicum auctoritate confirmatas non sine voluptate vidi; unde spem et animum de cæteris quoque cepi; quippe quod harum probatione de illis quoque quodammodo præjudicaretur. Utcunque hæc se res habeat, quæ in Gailii editione memoratu digna viderentur, excerpsi, et in Addendis nostris ad calcem Voluminis sigillatim indicavi. Scripsi A.D. VI. Id. Apriles MDCCCXLIV.

CODICUM MANUSCRIPTORUM THEOCRITI

ELENCHUS.

PARISIENSES.

LITERARUM designatio, quam hìc Codicum Parisiensium damus, ea est, quam, Aderto teste, (nam a meo Gailianæ editionis exemplari abest hic indiculus) adhibuit J. B. GAILIUS in Editione Theocriti, Paris. 1828. 2 Tomis, 8vo. Codices, quibus literas *Sanct.* præmisi, vel ab ipso Sanctamando vel ab aliis, ut a Salvinio, Professore Florentino, ejus rogatu, collati sunt. Collationum Sanctamandarum Syllogen dedit Wartonus ad calcem secundi Voluminis suæ editionis pp. 365—388.

A. 2596.
B. 2721.
C. 2722. Sæculi XV.
D. 2726. Sæculi XIV.
E. 2758. Sæculi XIV. = *Mediol.* C.
F. 2763. Sæculi XVI.
G. 2781. Sæculi XV.
H. 2786. Sæculi XIV.
I. 2802. Sæculi XIV.
K. 2812. Sæculi XVI.
L. 2831. Sæculi XIII.
M. 2832. Sæculi XIII. = *Mediol.* A.
N. 2833.
O. 2834. Sæculi XV.
P. 2835. Sæculi XIV. = *Mediol.* B.
Q. 2844. Sæculi XIII.
R. 2998.
S. 3026.
Y. 169.
Z. 351. Sæculi XVI.

Parisienses, sive a Dorvillio sive a Sanctamando collatos respiciamus, sunt hi

1 MS. Regius 335.
2 1513.
3 3312.
4 2794.
6 Colbert. 1193.
7 Coislin. 169.

Hos omnes, quos suprà recensui, contulit Dorvillius cum ed. Oxon. 1699; tres, qui sequuntur, Sanctamandus;

9 Colbert. 6443. Sæc. XIII. (A. D. 1298) continet nonnulla Sophoclis et Æschyli.

10 MS. Regius 3378. cum Glossis; habet Idyllia I—XXV, exceptis XIX, XXIV.

11 Coislin 351. ad Idyll. XX, XXI, XXIII, contulit Sanctamandus.

GENEVENSIS.

De eo videndus Wuestemannus Præfat. Theoc. p. XV. XVI. Scholia ex eo descripsit ediditque J. Adertus Turici, 1843; præmissâ brevi Codicis notitiâ.

ITALICI.

Qui sequuntur Codices A, B, C, D, E, *F, G, H, K, *I, L, N omnes collati sunt a Dorvillio cum editione Theocriti Commelinianâ Heidelb. 1604. Collationes ejus extant in Bibliothecâ Bodleianâ. (x, 1. Inf. 2. 22.) Codices sic * notati ad Moschum pertinent; Codicum notitia, quam damus, est inscripta Dorvillii manu in paginâ primâ ed. Commelin.

MEDIOLANENSES.

A. Codex vetustus est. N. 32.

B. Recentior. N. 22. continens partem Anthologiæ, Apollonium Rhodium et partem Iliadis.

C. Recens. N. 75. habens fere omnia sub nomine Theocriti; cum Opp. et D. Hesiodi et Scuto.

D. Recentior. 240 Annorum N. 84.

E. Recens. N. 115. negligentiam et insciti correctoris manum expertus.

*F. Optimus et Antiquissimus, in quo et Odyssea Homeri et Sallustius Philosophus de Diis.

G. N. 24.

H. Recens.

K. Codex optimus cum uberrimis Scholiis, et bonæ frugis repletus; hoc volumine continentur Pars Phœnissarum Euripidis, Æschyli Persæ, Aristoph. Plutus, Nubes, Ranæ; Lycophronis Alexandra, Hesiodi Scutum, Pindari Hymni XII. Hesiodi Opera et Dies, Oppiani de Piscat. libb. V. Dionysii Alex. Periegesis, Theocriti Idyll. XVII. Simmiæ Rhodii Ala et Securis. Omnes hi cum Scholiis; Frag. de Piscibus. Frag. de Dialectis; Excerpta. N. 222.

*I. 831. qui continet Orphea, Callimachum, Pindarum. Satis bonus.

PARMENSES.

L. Recentior multum.

M. vide post N.

VENETUS.

*N. Codex S. Marci ex vetusto descriptus, continebat inter alia Moschi Europen.

M. Codex Dorvillianus; nunc est in Bibl. Bodleianâ, X. 1. 3. 12. Chartaceus; continet decem priora Idyllia.

Qui sequuntur Codices P, Q, R, S, T, V, W, X, Y, Z, Γ collati sunt a Dorvillio cum altero exemplare editionis Commelin. Collationes ejus extant in Bibl. Bodlei. (X. 1. 2. 23); unde Notitia nostra hausta est.

FLORENTINI.

Sanct. P. Mediceus 37. Sæc. XIII. accurate Scriptus ex vetustiori longe ut videtur, nam aliquando eum non legere videtur, adeoque voces quasdam vacuo loco reliquit.

Q. Mediceus 52. Sed non absolvimus, quia negligenter scriptus et ex superiori sumptus videbatur.

Sanct. R. Medic. 43. Partim contulimus, sed XV Sæculi erat et cum P. coincidebat.

S. Medic. 16. Accurate Scriptus Sæc. XIII. fuit Philelphi; continet plurima, Nonni Dionysiaca, Oppianum, Nicandrum, Hesiodum, &c.

T. Medic. Sæc. XV. Pauca inde excerpsimus.

[*Sanct.* Codicem alium Mediceum sive Laurentianum, Angeli Politiani dictum, 46 contulit Sanctamandus, non contulisse videtur Dorvillius; Codices Dorvillii P et R Sanctamando dicti sunt Laurentiani. Vide Wartoni ed. II. p. 377.]

Sanct. V. Cod. Benedictinorum Florentinorum sive Abbatiæ Sæc. XIV. (Sanctamando A. C. 12. vel Ben. V. h. e. Benedictinus Vetustior.)

Sanct. W. Ibid. Sæc. XIV. (Sanctamando A. C. 4 vel Ben. R. h. e. Benedictinus Recentior. Horum duorum Codicum Benedictinorum Collationes Sanctamandi gratiâ confecit Salvinius.)

X. Bibliothecæ S. Marci XV. Videtur ex T. descriptus.

Y. Med. continebat varia Epigrammata; Sæc. XV.

Z. Med. 18 recentissimus.

NEAPOLITANUS.

Γ. Sæc. XIV. In Bibliothecâ S. Joannis Carbononarii; aderant Scholia.

Qui sequuntur Codices *b*, *i*, *m* collati sunt cum Commelin. 1604, qui autem designantur literis *a*, *c*, *d*, *f*, *g*, *h*, *k*, *l*, cum editione quam a Dorvillio indicatam non invenio: collati vero sunt omnes hi Codices in Dorvillii gratiam; non ab ipso Dorvillio. Collationes extant in Bibl. Bodleianâ. (x. 1. Inf. I. 30.)

ROMANI.

Sanct. 1. *a.* Vaticanus 50. Sæc. XIV. Chartac. continet nonnulla Euripidis, Sophoclis, Hesiodi, Pindari, Homeri et Planudis.

Sanct. 8. *b.* Vaticanus 40. Sæc. XI.

Sanct. 3. *c.* ——— 38. Sæc. XIV. continet nonnulla Aristophanis, Hesiodi, Pythag. et Oppiani.

d. Vaticanus 1371. Sæc. XV. Chartac.

Sanct. 5. *e.* ——— 42. Sæc. XIV. c. nonnull. Pindari, Dionys. Perieg.

**Sanct.* 10. *f.* Vaticanus 1363. Sæc. XIV. c. nonn. Euripidis, Sophoclis, Pindari et Epit. Bion: habet idyllia I—XIV.

g. Vaticanus 139. Sæc. XIII.

Sanct. 6. *h.* ——— 913. Sæc. XII.

i. ——— Urbinas 140. Sæc. XI.

Sanct. 12. *k.* ——— 44. Sæc. XIV.

l. ——— 53. Sæc. XV.

**Sanct.* 9. *m.* ——— 915. Sæc. XI. c. nonn. Homeri et Hesiodi et Moschi Europâ.

Qui sequuntur Codices Vaticani a Sanctamando sunt collati. Usus est Sanctamandus ed. Oxon. 1699, quâcum Codices suos conferret. Inter schedas Sanctamandi in Bibl. Bodleianâ asservatur illius editionis exemplar, in tres tomos chartâ purâ interfoliatos distributum, in quibus Manuscriptorum varietates propriâ manu enotavit anno 1709.

Vat. 2. N. 95. continet nonnulla Pindari, Homeri, Hesiodi et Æschyli.

—— 4. N. 1825. desinit cum Idyll. XVIII; continet nonnulla Aristoph. et Hesiod.

*—— 7. N. 39. c. nonnullis Hesiodi et Oppiani; habet idyllia I—XV, XVIII—XXVIII. et octo versus XXIX. cum Ep. Bionis.

—— 8. N. 40. c. n. Pindari et Sophoclis; habet idyllia V—VIII. quintum mutilum ad v. 26.

—— 11. N. 1311. c. nonnullis Pindari et Hesiodi; cum glossis.

—— 13. N. 43.

Ott. Codex Cardinalis Ottoboni a Sanctamando collatus; habet idyllia I—XVIII.

O. Epigramm. Cod. Palatin. Anthol. in Bibl. Vat.

Qui sequitur Codex collatus est a Dorvillio cum editione Heinsii; Collatio extat, chartâ purâ scripta, in Bibl. Bodl. (XI. In. I. 36.)

TAURINENSIS.

8. Codex Bibl. Reg. Chartaceus 300 Annorum.

PISTOIENSIS.

Codex continens Idyllia I—VIII. memoratur a Pileneio, qui Theocritum edidit Parmæ, 1780, 2 voll. 4.

GERMANICI.

Codicem LIPSIENSEM, quo Reiskius quoque usus est, itemque Codicem Johann. Hamburg. cum editione Heinsii contulit Dorvillius; Bibl. Bodl. x. 1. 2. 26.

Quatuor VIENNENSIUM (sive Vindobonensium, sive Cæsareorum) collationes habuisse se affirmat Brunckius: vide eum ad I. 103 et II. 1. suæ ed. 1776.

Codicem AUGUSTÆ VINDELICORUM adhibuit Harlesius, cujus editio prodiit Lipsiæ, 1780. Continet is Idyllia I—VIII. GOTHANUM Strothius, Gothæ, 1782.

Horum quicquid afferebant editiones, diligentissimè congessit J. A. Jacobsius, in Theocriti editione quam emisit Halis, 1824. Idem de Collationibus MSS. Theocriti, impensâ J. A. G. Weigelii factis, mentionem fecit, p. CLV, dubitabundus tamen. Equidem, a Gaisfordio de his collationibus certior factus, ad Weigelii filium literas dedi, qui mihi se has collationes penes se Lipsiæ etiamnum servare rescripsit, quod commemorandum duxi sperans fore ut aliquis in Germaniâ oriatur cui harum in lucem edendarum cura contingat.

ANGLICANI.

Hos qui sequuntur Codices ipse oculis usurpavi: vide quæ jam in Præfatione diximus. Non tacenda sunt a me nomina literatissimorum Virorum BULKELEY BANDINEL S. T. P. et JOANNIS HOLMES, quorum eximiam humanitatem expertus sum; hujus, cum Musei Britannici, illius vero, cum Bodleianos Codices evolverem.

Baroccian.—Codex Bibl. Bodl. 109. continet octo VIII. idyllia; chartaceus cum Scholiis Græcis (Alterum Baroccianum, 216, contulit Wartonus. Tom. II. p. 362.)

Burn.—Codex olim Caroli Burneii, S. T. P. nunc vero Musei Britannici. folio, 109. CLXI. D. chartaceus. habet nomen IO · CAR · SALVIATIS in primâ libri paginâ: continet Idyllia XV.

Butler.—Codex olim Viri Reverendissimi Samuelis Butleri S. T. P. Episcopi Lichfieldiensis, nunc vero Musei Britannici, MSS. Butler. II. 885. Membranaceus, optime scriptus, cum glossis (vide quæ annotavi ad I. 20) continet Idyllia I—VIII.

Canonician.—Codex olim Abbatis Canonici Veneti, nunc vero Bibl. Bodl. Canon. 86. continet Idyllia I—XVIII. cum Scholiis brevibus. Vide quæ in Præfatione diximus.

Cant.—Codex Cantabrigiensis. x. 594. Dd. 10. 42. chartaceus cum Scholiis. Continet Idyllia XVIII: Vide Præfationem nostram.

Emman.—Codex Emman. Coll. apud Cantabrigienses MSS. 1. 2. 11. Chartaceus: continet Idyllia VII. et VIII: sed mutila. Vide infra p. 81.

Harl.—Codex olim Bibliothecæ Harleianæ nunc vero Musei Britannici, Harl. 5691. Chartaceus, cum Scholiis Græcis; continet Idyllia I, II, III, IV, V, excepto versu v[ti] ultimo.

Laudian.—Codex olim Viri Summè Reverendi Gulielmi Laud, S. T. P. Archiepiscopi Cantuariensis; nunc Bibl. Bodl. 731: continet octo idyllia. Insunt quoque Eurip. Hecuba et Phœnissæ, Sophoclis Ajax, Electra, Œd. Tyr. Hesiodi Opera et Dies, Pindari Olympia, Homeri Iliadis Libb. I. et pars II[di]: Omnia cum Scholiis.

Phillipps.—Codex Viri honorabilis Thomæ Phillipps Baronetti de *Middlehill* in agro Worcestrensi. Chartaceus, continet Theocriti Idyllia I—XVI. exceptis XIV. et XV. Habet etiam Moschi Epitaph. Bionis, et Musæi Carmen de Herone.

EDITIONES.

Uberiorem Editionum Theocriti notitiam dedit J. A. Jacobs in Præfatione ad Theocritum Halis, 1824. XIII. sqq.

Med.—Mediolanensis fol. continet folia XXXI. sine pæfatione, titulo, colophone. Ejus exemplar describo quod in Bibliothecâ Bodleianâ evolvi: neque mirarer admodum, si alia ejusdem libri exemplaria huic descriptioni non ad amussim responderent. Fusè de eâ disseruit Ebertus (*Allgemeines Bibliographisches Lexicon* I. p. 937) qui circiter annum 1481 eam prodiisse putat: alii ad annum 1493 detrudunt.

Ald.—Aldina, 1495. Nobilissimum ejus extat exemplar in Museo Britannico, olim Regis Georgii III. Hujus editionis exemplaria multum inter se variant, eò quòd Aldus Manutius, nactus, ut videtur, quum editionem Mediolanensem, tum vero Codices suis meliores, multa folia in locum minus emendatorum emendatiora subinde suffecerit. Unde de geminâ Editione Aldinâ Editores aliquoties loquuntur. Vide J. A. Jacobsii Præfationem, p. XXXI. et LXXIV.

Junt.—Juntina in ædibus Philippi Juntæ Flor. 1515, cujus item extat exemplar in Mus. Brit. Vide infra p. 176.

Call.—Calliergi Romæ. 1516.

Paris.—Apud Egidium Gourmont: Exemplar extat in Mus. Brit. sine anni notâ; sed cum Aldinâ secundâ semper, credo, conspirat.

MONITUM DE ADDENDIS.

Ubicunque vel in textu vel in notis excudendis peccatum fuerit, vel meo vel typothetarum errore, dedi operam ut in Addendis menda notaretur et tolleretur. His quoque quædam inserui quæ post librum typis descriptum mihi succurrerunt ; in quibus variæ quædam MSS. lectiones commemorandæ sunt a Gailii editione oblatæ. Quare lectorem benevolum oratum velim ut, sicubi vel in textu vel notis offenderit, Addenda consulat.

DE GENERE THEOCRITI

ET

DE BUCOLICIS CARMINIBUS.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεοκριτος, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, [a] πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησὶ,

Σιμιχίδα, [b] πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ἔνιοι δὲ τὸ [c] Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίνναν. Ἀκουστὴς δὲ γέγονε [d] Φιλητᾶ, καὶ [e] Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε [f] δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωοῦ. [g] Περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

---

[a] υἱὸς Vat. 5. [*Collationes cum MSS. Vaticanis fecit Sanctamandus.*]

[b] ποῦ Vat. 2. σὺ V. 3. 4. τὸ μεσαμβρινὸν Vat. 5. πόδα V. 2. μεμέριον πόδα Call.

[c] Σιμιχίδης V. 3. 5. δὲ pro γὰρ Vat. 2. Mox Φιλίνναν Vat. 6. Olim Φιλίναν.

[d] φιλιτάδου V. 4. sed φιλήτα V. 2. φιλητᾶ V. 3. 5. Colb. φιλατᾷ Call.

[e] Ἀσκληπιάδους V. 2. ὡς Ασκληπιάδης μν. MS. Tolet. ap. Schott. Obs. Hum. p. 99.

[f] κατὰ Πτολεμαῖον τὸν ἐπικληθέντα Λαγὼν V. 2. κατὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν ἐπικληθέντα λαγωόν Call.

[g] καὶ περὶ V. 4. Posteriora sic habet Vat. 5. εὐφυὴς δὲ γενόμενος περὶ τὴν τῶν βουκολικων ποίησιν τοὺς πάντας νικήσας σχεδὸν πολλης δόξης ἔτυχε· μόσχος οὖν καλούμενος Θεόκριτος ὕστερον ὠνɔμάσθη. ὠνομάσθη etiam Colb.

ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν,
Ἂν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΑΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες πόκα, νῦν δ᾽ ἅμα πᾶσαι.
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ᾽ ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων·
Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίννης,
Μοῦσαν δ᾽ ὀθνείην [g] οὔποτ᾽ ἐφειλκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια Βουκολικά. Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· [h] οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἴδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος· ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

---

[g] οὔ τιν᾽ Vat. 1. 2. 5. . 6 οὔ τιν᾽ ἐπεκτησάμην Vat. 3. ὀθνείαν—ἐφελκυσάμαν Anth. Vat.

[h] οὐκ ἠδύλλιον παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι Taur. Colb. εἰδύλλια λέγονται ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ ὁμοιῶ. ἐοικότες γὰρ τοῖς προσώποις εἰσιν οἱ λόγοι. Vat. 2. In fine δὲ εἴρηται pro λέγεται Call.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ [i]*συγκεκραμένον·* [k]*διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὁτὲ δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστιν,* [l]*αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.*

---

[i] *συγκεκρατημένον* Vat. 3.

[k] *διὸ καὶ χαριὲν ἢ χαριέστερον* Vat. 1. et mox *φύσεως. χαριέστερον* Colb.

[l] *αὕτη ἡ ποίησις* om. 1. 3. 5. eorum loco *καὶ* in Colb. adduntur ibid. ante *ἐκπέφευγε. εἴδη* pro *ἤθη* V. 5.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Αυτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. Ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ [m] ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. Ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ [fortasse τὴν τοῦ] Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέα· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ [n] τραχεῖά τίς ἐστι· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραποδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι [o] τούτων πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ

---

[m] ὑποδεικνυμένου V. 1. 4. 5. 6. Taur. et mox quidam προσώπου τοῦ ποιητοῦ.

[n] τραχεῖά τ. ε. καὶ οὐκ εὐνόητος Vat. 3. καὶ ἀνόητος Taur. Colb. καὶ ὑπέρογκος Vat. 4. Mox κέχρησται Vat. 4.

[o] τούτων ex Vat. 2. 5. Colb. additum. Mox ὑπογραφὰς Vat. 2. 4. καὶ ἀλλοίας desunt in quibusdam MSS.

Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφὰς, ἀλλὰ μίαν ἁρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικὸν, καὶ τὸ δραματικὸν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ [p]ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀρατου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος, εἰδυλλίου. Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠίδὴ τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠιδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

---

[p] ἐπεγράφη Colb.

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΙΔΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Τυρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

---

[1] Citat Georg. Chœrob. p. 326, 3, ed. Gaisf.

[2] ἁδὺ δὲ καὶ τὺ Συρίσδες citat Georg. Chœrob. p. 479, 9; et 496, 3.

[5] Brunckius parum recte τυ, quod in accusativo casu Theocrito encliticum est, ut τὶν nunquam encliticum; Cæterum τὲ *te* in hoc tantum loco legitur apud Theocritum nisi adjungas v. 82, ubi vide Scholia et Valcken. Sed recte hic legi τὲ et codices arguunt et Apollon. Dyscol. de pronomine, p. 366. Vide Schæfer ad Greg. Cor de dial. Æolic. § XLIII.

[6] κρέας recte pro vulgato κρῆς quod exhibent Harl. Butler. Burn. Cant. dedit Valckenærius et recepit Gaisfordius. Vide quæ in Præfatione diximus et infra v. 140; ix. 25, et κρέας legisse videtur Scholiastes. Meineke κρῆς.

[10] Quod in codice saltem uno αἴκα δ' ἀρέσκῃ invenitur ne cui

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἵ τε μυρῖκαι,
Τυρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινὸν οὐ θέμις ἄμμιν
Τυρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρός,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ τὺ γὰρ δή, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας·
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω

---

genuinum videatur meminerit αἴκα ultimam semper producere, quod monuit Valckenærius.

12 λης—αἴπολε citat Chœrob. 173, 4, τῆδε Cant.

13 "ὡς est *ubi* ut Latinum *ut* Catull. XI. 3; XVII. 10, et infra v. 101," J. W. γεόλοφον Phillipps. ᾇτε Burn. ἅτε Butler. Cant. ἅτε Harl.

16 δεδοίκομες Syracusanam formam ex Heinsii conjecturâ restitui volebat Valck. "permulta enim in his carminibus superesse vitia codicibus qui feruntur antiquiora."

17 κεκμακὼς Burn. Butler. Cant. κεκμαὼς Harl. ἐντίγε Burn. Butler. Harl. Cant.

19 ἄλγε' ἄειδε Phill. Cant. et Har. ἀλγεα εἶδε Cod. Butler. Vide Schol. ad. I. 66.

20 αδπλους (*i.e. ad plus*) in margine Codex Butlerianus ut sequenti versu ουλμουμ (*i.e. ulmum*) glossarum loco ad τὸ πλέον et πτελέαν. Hæ glossæ antiquâ manu sed sine accentuum notis scriptæ Codicem hunc, in Museum Britannicum nuper illatum, qui membranaceus est et optime exaratus, Itali cujusdam ἑλληνίζοντος manibus usurpatum fuisse indicant. Alias hujusmodi glossas ex eodem codice locis suis infra allaturi sumus. πνέον pro πλέον Codex humanissimi et ornatissimi Viri D. Thomæ Phillipps Baronetti quem in locupletissimâ ejus Codicum Manuscriptorum supellectile asservatum hujus anni M.DCCC.XLIII æstivis mensibus evolvi.

Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνά, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.

---

22 "Codices multi Κρανίδων metro pessumdato, de quo genere errorum et de promiscuo usu formarum in ὶς et ιὰς vide Valck. ad h. l. et Blomfield ad Æschyl. Pers. 956." J. W.

24 F. C. Matthiæ Λιλύβαθε. Sed vulgata minime solicitanda. '*Pastores Libyæ*' satis noti ex Virgil. Georg. III. 339 et Homer. Odyss. VIII. 85. quibuscum conferri potest S. Joan. Chrysostom. ad Rom. XV. T. III. p. 225, ed Savil. deinde Λιβυκὸν κνάκωνα infra III. 5.

27 De his videndus Monk. Alcest. 766. κεκλεισμένον Phillipps, qui Codex etiam ὑγρόθι præbet.

28 Citat Mar. Victor p. 157, ed Gaisford.

30 ad κεκονισμένος habet μιξτους (*i.e. mixtus*) Butler.

32 Vide XV. 79. Codices Burn. Harl. Cant. Butler habent ἔντοσθεν et τις. τις θεῶν item plerique Gaisfordiani et Laudianus; sed θ et σθ (*i.e.* ϲϑ et σϑ) sæpissime a librariis permutari nemo nescit; vide ad II. 46; X. 35. Sic pro ἐπαίσθην Æschyl. Choeph. 182 Libri ἐπαίθην; lectio τι in Scholiis memoratur. Vide de sensu ad v. 105, et XV. 79. Sed θεῶν δαίδαλμα magnificentius videtur. Mallet quis τὶ ΘΕΩ, δαίδαλμα, *contemplare, quale opus!* ut vers. 149, ΘΑΣΑΙ φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει. Vide de θεῶ et θεῶν confusis, ad v. 96. ἔντοσθεν Virgilii est IN MEDIO *duo signa, Conon* Ecl. III. 40, neque debebat solicitari.

33 Cod. Butler habet ορνατα

Ἀλλ’ ὀκὰ μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ’ αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ’ ὑπ’ ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
Λεπράς, ἐφ’ ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν γυίων νὶν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ’ αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ’ ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ’ αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ’ ἀλώπεκες, ἁ μὲν ἀν’ ὄρχως
Φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἁ δ’ ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατί, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

(*ornata*) ad ἀσκητά, et ad ἄμπυκι, ρουτικουλουμ (*reticulum*).

[36] γελῶσα Butler.

[39] Citat Mar. Victor p. 157 καὶ πέτρα.

[46] ad πυρναίαις habet ματουρις (*i.e. maturis,*) Butler.

[47] ἐφ’ Butler. Burn. ὑφ’ Bodlei. Vide ad VII. 22.

[48] ἀλώπεκ’ pro ἀλώπεκες Laudian.

[51] πρὶν ἢ ἀκρατιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. Sic Codices plurimi. Eadem habet Cod. Cant. καθιξεὶ Cod. Butler. καθιξέν Harl. καθίξη Laud. Burn. qui v. 49 habet κεύθοισα in margine. ἀκράτιστον omissa ἢ, et κάθιξεν cum suprascriptâ καθίξειν Canon. Locum ex aliquâ saltem parte bene explicuisse videtur Scholiastes. τὸ παιδίον οὐ πρότερον ἐάσειν φησι πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντι τοῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. Hæc etiam præbent Codd. Cant. et Phill. Verbum καθίζειν *redigendi* et *destituendi* sensu positum habes Xenophon Sympos. III. 11. κλαίοντας καθίξειν Plat Theæt. p. 146. A. καθεδεῖται ὄνος et neutrâ significatione Thucyd. I. 109. νεῶν καθιζουσῶν ἐπὶ ξηρὰν τὴν γῆν ubi videnda sunt quæ citat Poppo: quin et lucem sibi ipse affundit Theocritus XVI. 12.

Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήκαν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας,

---

12. ἐνθ' αὔη σφισιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται. Vide etiam de καθίζειν Hesiod O. et D. 748, cum Goettlingii notâ et Theogn. 1281, ed. Bekker. Ovid. Fast. III. 52. *In* SICCA *pueri* DESTITUUNTUR *humo.* Cætera autem nequaquam simili facilitate sunt enucleanda. Quid enim illud ἀκράτιστον? Quid illa Scholiastæ in Codice Harleiano et Phillipp. interpretatio, ἤγουν οὐδὲν ἐγκρατὲς, ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ συνετέθη τὸ ἀκράτιστον δῆλον ἀπὸ τῆς ἐννοίας, δῆλον δὲ ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρᾱ. Unde autem ἀκράτιστον a κρατέω? Neque ἀκρατισμῷ, de quo doctè Blomfieldius ad Sophron. XXXIX, hic locus; neque variâ lectione, quam in uno codice a Fulvio Ursino repertam avidè arripuerunt Editores, quidquam proficitur. Ἀνάριστον sanè habet noster XV. 147; et hic glossæ loco ἄγευστον habet Cant. Sed 'inanis' ut ait Kiesslingius, 'tum esset tautologia' (Vide tamen Wellauer. Æschyl. Pers. 290) *priusquam egenum egenum reddiderit.* Præterea cur ἀνάριστον magis quam ἄδειπνον? non de *jentaculo,* neque de *prandio* agitur, sed de *cibo;* nulla enim *matutini* temporis indicatio magis quam *meridiani* vel etiam *vespertini.* Kiesslingius ἀνιαρὸν vel ἀχάριστον legi jubet; quas viri docti conjecturas nequeo probare: nam et longius a Codicibus recedunt, neque tale adjectivum loco convenire videtur. Hoc autem Poëta voluit. Vulpes nullam non artem adhibet, πάντα δόλον τεύχει; negat se desiturum esse quin *primum omnium* in sicco puerum collocaverit. Quamobrem pro ΑΚΡΑΤΙΣΤΟΝ legendum arbitror ΠΡΑΤΙΣΤΟΝ. Vide infra hoc ipso idyllio v. 77. ἦνθ' Ἑρμᾶς ΠΡΑΤΙΣΤΟΣ ἀπ' ὤρεος, et XXII. 187, et XXVII. 49, et 55, τᾶ Παφίᾳ ΠΡΑΤΙΣΤΟΝ ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. Callim. Lav. Pall. 9, ΠΡΑΤΙΣΤΟΝ ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων λυσαμένα· et Greg. Cor. Dial. Dor. x. p. 196, ed Schæfer. In his omnibus nihil fere aliud valet πράτιστον quam πρᾶτον. Denique, his scriptis, vidi Codicem Mediceum, ut in schedis quum Sanctamandianis tum D'orvillianis notatur, præbere ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ, quod minimum a nostrâ lectione distat.

52 Sex Codices habent ἀκριδοθήκαν, ut et tres Codices Longi Pastor. p. 9. Villoison. perperam. Nam in eo lepor est, quòd

Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος·
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέ τί πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκα μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τὶ φθονέω. πόταγ', ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡ'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἁ φωνά.

ὁ θηρῶν ἀκρίδας ipse a vulpe θηρεύεται. ἀκριδοθήραν Cant. Harl. Butler. qui ad ἀνθερίκεσσι habet καλαμις (*calamis*). Vide Eustath. p. 1206, 7.

[56] αἰπολικὸν Burn. Cant. Phill. Butler. Harl. θαήμα deleto τι Porson. cui adstipulantur Kiesslingius et Passovius. αἰολικὸν θεάμα Hesych. unde conjicias τι θέαμα: θάϋμα Codices aliquot. Cum θάημα primam producat, verba, si recte se habent, transponenda sunt θάημ' αἰπολικόν τι. τέρας καὶ Butler. κε τυ Burn. Cant. κε τι Harl.

[58] τυροέντα. Porsonus metri causâ τυρῶντα. Sed Codices omnes τυροέντα. Et quod in *fortuitus*, *pituita* et similibus fecerunt Latini, Manilius, Horatius, Juvenalis, ut duas syllabas *ui* in unam contraherent, cur invideatur Theocrito, præsertim cùm nullâ aliâ ratione vox τυρόεντα in versum posset intrare? Bene igitur Camerarius τυρόεντα, συνίζησις τῶν δύο φωνηέντων, τὸ γὰρ τῦ μακρόν. Similis ratio est in θρυλέοιμι II. 142. Post scriptam a se notam ad Orest. 393, ubi hujus synizeseos exempla colliguntur, quibus adde quæ ad Iliad K. 133, Clarkius et ad Hephæstion. p. 222. congessit Gaisfordius, τυρόεντα probaturus fuisset ipse Porsonus. Codex Butlerianus habet πυριάτη ut glossam in margine. Cant. τυρόν.

[60] κέν τοι Cant.

[62] κοῦ τοι τοι Butler. Cant. κοῦτι Burn. κουτη τοι Harl.

[65] ἀδέα (quod exhibent cod. Lips. ed Calliergus, et Cant. ἅδε ἁ Phill.)

Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα, Νύμφαι;
Ἦ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμῶ γε μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
  Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠκ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
  Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
  Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθέ, τόσσον ἔρασσαι;
  Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον,
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα
Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται

ἁ Phill.) ex s. m. Cod. Burn. cum γρ. ἅδ' ἁ φωνά, ἅδε ἁ Harl.

66 citat Servius ad Virg. Eclog. x. 8. ad ἐτάκετο habet λικουφιεβατ (*liquefiebat*), Butler.

68 ῥόον μέγαν, Harl.

72 ἔκλαυσε Codices plurimi.

75 πολλαὶ δὲ δαμάλαι cum XI. Codd. Gaisfordius, Cant. cum γρ. δ' αὖ. Codex Butlerianus ad δαμάλαι habet in margine adscriptum, ἰουβεγκα (*i.e. juvenca*), et ad πόρτιες præbet βιτουλέ (*i.e. vitulæ*), ad ὠδύραντο habet μουγιερουντ (*mugierunt*).

78 τίς τοι Harl. ἔρασαι Butler. Cant.

79 ἄρχεται Cant.

81 πάντες δ' νηρώτων Burn. et mox 83, πᾶσαν ἀνὰ κράναν Burn. Butler.

82 ἁ δέ τε κώρα. Pro τε vel, ut unus Cod. et Calliergus, γε, ut sensus sibi constet, suspicio mihi nata est annon potius legi debeat ἕ, *illum rivalem tuum*, (ut ἀλλὰ ἕ θῆσσα Apollon. I. 193), quam lectionem in suo Theocriti codice habuisse videtur Virgilius, illam ita exprimens, Ecl. x. 22.

(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζατεῦσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
Ὡιπόλος, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμώς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
Τάκεαι ὀφθαλμώς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,

Galle quid insanis? inquit, tua cura Lycoris
Perque nives ALIVM *perque horrida castra* SECVTA *est.*

85 ζατεῦσα δύσερώς τις Harl. Laudian. ζητεῦσα Burn. ζατεῦσ' ἆ Cant. et Butler. Hemsterhusii ζαλοῖσ' recepit Valckenær. Vide VI. 27. ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν καὶ τάκεται· ad ἀμάχανος Butler. habet ινεξπερτους (*inexpertus*). Cæterum ut post φορεῖται bene interpunctionem sustulerunt Editores, sic corrigenda sunt Moschi III. 119, ubi jungenda uno tenore ἔκφυγεν ᾠδάν, ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας.

95 ἦνθε γε μὰν ἀδεῖα, καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα. Qui versus multum exercuit interpretes, quorum conjecturas apud J. A. Jacobsium videas. Aldus Paris. et Callierg. ἡ Κύπρις et alii. Primum in ἁ Κύπρις offenderunt, ordinem verborum vix esse posse putantes ἦνθέ γε μὰν ἁ Κύπρις ἀδεῖα καὶ γελοῖσα, uti flagitat sententia, qui tamen Viro Docto in Frederici A. Wolfii Analectis I. p. 175, non displicebat; neque verbis ita constitutis sensum satis recte procedere. Quare variis itum est viis ad locum emendandum, quarum, ut verum fatear, nulla mihi valde probatur. ἁ δῖα Schol. ἁ Δηώ τε Piersonus. Alia alii: quid multa? Sensus est '*Venit Venus dulci aspectu, et Daphnidi arridens.*' Quare si vulgata ferri nequit, pro ἁ legendum fortasse οἱ, quâ quidem mutatione nihil certe facilius, ut a Porsono apud Euripidem restituente ἄλλα pro ἄλλοι Phœn. 1358. ᾄσεται pro οἴσεται. Med. 44. τοι pro τὰ

Suppl.

Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,

Suppl. 881, jamdudum est observatum. Vide etiam Schæfer. Meletemata Critica p. 66. Boissonade Theophyl. Simocat. p. 200 et Gaisfordii Collationes MSS. Hesiod Theog. 593, ubi ἀσύμφορα et οὐ σύμφοροι habes permutata: in Æschyl. Ag. 82, libri nonnulli pro ἡμερόφαντον exhibent ἡμερόφατον hoc est ἡμερόφοιτον; et Chœph. 537, pro οὔφις τε πᾶσιν σπαργάνοις ὡπλίζετο legendum forsan οὔφις γ' ἐμοῖσι: vide XII. 37, de $\overline{\mu}$ et $\overline{\pi}$ permutatis. Jam vero in ipsius Theocriti Codicibus sic sæpissime erratum est. In VII. 64 pro vera lectione λευκοΐων Cod. Mediol. habet λευκάων et hæc ipsa οἷ et ἅ confusa sunt XIV. 47 ubi pro οἷ δὲ plurimi Codices ἃ δέ. Γελάοισα οἷ ut illud Virgilianum Eclog. IV. 62. '*Cui* non risere parentes?' cp. οἱ ὠδύραντο sup. v. 74. Vide et Eurip. Iph. T. 266. Matth. ad Troad. 410. De syllabâ καὶ ante οἱ non productâ apud Theocritum vide quæ dicturi sumus ad XIV. 56. Quòd si non corripi non posse verum sit, quod contra spectatissimi judicii criticorum et præsertim Hermanni auctoritatem vix ausim infitiari, mallem, deleto καὶ, ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα οἷ ἁ Κύπρις γελάοισα. Sed in tam lubrico loco nihil pro certo affirmaverim: penes eruditos judicium esto.

96 Cod. omnes ΛΑΘΡΗ vel ΛΑΘΡΗΙ vel ΛΑΘΡΑ. λάθρη Burn. Harl. et Canon. λάθρῃ Butler. λάθρημεν Cant. λαθρημὲν Barocc. Laudian. Phillipps. λάτρη ed. Paris. Gourmont; unus tantum Mediceus ΛΑΘΡΙΑ quod amplexi sunt Editores. Sed quo tandem sensu? Itane Venus *clam riserit*, quæ *vultu blando* jam venisse narratur? Deinde quomodo sibi invicem *opponi* possunt λάθρια γελάοισα et βαρὺν θυμὸν ἔχοισα, *clam ridens* et *infensum cor* habens. Nulla isthæc est oppositio. At Poëta *externam* Veneris *speciem* cum *interno animi affectu* pugnantem indicare voluit. Ridere Venus tanquam benigna visa est, eadem tamen animo erat in Daphnidem iniquissimo: ut de Junone Homerus Il. O.

ἡ δ' ἐγέλασσε
χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ὑπ' ὀφρύσι κυανέῃσι
'Ιάνθη.

Vide Blomfield. ad Æschyl. Ag. 767. Hic igitur '*perfidum* RIDENS VENUS,' (ut Horat. Carm. III. 27, 67.)

Visa quidem ridere, gravi tamen ægra dolore, vel ut locum eleganter reddidit Eobanus Hessus,

Κῆπες τὺ θὴν τὸν Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·

---

optimus Theocriti interpres,

Ridens dulce Venus, sed blando subdola vultu
Occuluit tacitum turbato in corde dolorem.

Quare ex voce ΛΑΘΡΗ vel ΛΑΘΡΗΙ Codicum lectione aliquid est eruendum quod *exteriorem* speciem significet. Mihi vix dubium est quin in illâ lateat infinitivus ΑΘΡΗΝ; ubi ἀθρῆν pro ἀθρεῖν, ut κατοικῆν xi. 62, κοσμην xvi. 24; et similia Doriensum verba de quibus Viri Docti ad Gregor. Corinth. p. 136, 228, 275, edit. Schæfer. et Maittaire Dial. p. 306 Sturz. Valcken. infra xi. 2. Infinitivos autem participiis et adjectivis qualitatem significantibus sæpissimè adjungi quis nescit? Æschyl. Pers. 27, φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν δεινοὶ δὲ μάχην Prometh. 238, 248 ed. Blomf. Soph. Antig. 206, αἰκισθεὶς ἰδεῖν. Aristoph. Nub. 1172. Ipse Theocritus xi. 20, λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. Arat. 228, νωθὴς καὶ ἀνάστερος οἷα σελήνη σκέψασθαι. Jam vero ἀθρέω sæpe legitur apud Theocritum; xi. 24; xv. 78; xvi. 16. Hesyc. ἄθρει, βλέπε, ὅρα, ἴδε· an δασύνεσθαι debeat vide Eustath. 1388, 29; 1874, 36. Denique ΑΘΡΗΝ et ΛΑΘΡΗΙ facile inter se permutantur ἄλλαι et λάλλαι habes confusa inf. xxii. 39, et λαίῃ et ἄλλῃ xxii. 126, et ἀθρῆν a librariis scribebatur ἀθρῆ, ut a Palæographis sæpius monitum. Vide Porson. Hec. 336. add. Hec. 1167. Vide etiam quæ dixerunt Bast. Palæog. p. 740. Dobræus Aristoph. p. 110, de πολλῷ et πολλῶν centies inter se confusis. Sæpissime autem Λ ante et post Α vel temere addebant vel præ incuria (præsertim in initio versus) omittebant Librarii, sic λάλημα et ἄλημα confusa sunt Soph. Antig. 320, vide Dindorf. φυλάδος pro φυλλάδος Ald. Æschyl. Ag. 79. Sic pro μωμένα μ' ἴαλλει Chœph. 490 μωμένα μ' ἴλλει habent Codices Ravennas et Vat. pro ψάλια Prom. 54. Codd. Regii ψάλλια; sic Hermanni ἀλοὺς pro ἄλλους in Soph. Œd. Col. 547, recepit Dindorfius; ἄλοιτο pro ἄλλοιτο Aristoph. Nub. 145, pro ἴαλλεν Prom. 6, libri nonulli ἴαλεν, pro κρυσταλλοπῆγα Pers. 493, Ald. κρυσταλοπῆγα. Similia dederunt Viri Docti, Monk Alcest. 1135, 1030, Hippol. 160, Wellauer Apoll. R. iii. 789, Dindorf. Soph. Œ. T. 153, 657, 1011. Unde ex ἀθρῆν in λάθρηι lapsus est facillimus. De ἀνέχων *intus fovens* Hermann. Soph. Œd. Col. 680.

97 λιγυξεῖν Harl.

Ἆρ᾽ οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ᾽ ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
  Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Τὰν δ᾽ ἄρα χ᾽ ὠ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
  Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ᾽ ἅλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνις κὴν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτος.
  Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ᾽ Ἴδαν,
Ἕρπε ποτ᾽ Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος.
[Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.]
  Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ᾽ Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία πάντα διώκει.

---

[102] ἅλιος ἄμμι δεδύκει Harl. Burn. Cant. Phillipps αἴλιος ἄμμι δεδύκῃ Butler. De infinitivo perfecti δεδύκην videnda quæ scripsit Buttmann. Gr. Gr. II. p. 22, et Wuestemann IV. 7. Fluctuant Codices inter η et ει in his ut in πεπόνθης VII. 83; X. 1; λελόγχη IV. 40. πεποίθη V. 38; πεφύκη V. 33, 93; XI. 1; XIII. 40.

[103] ἀΐδαο Cant.

[106] Serv. ad Virg. Æn. II. 35. 'Quanquam Anchises non adsit propter cæcitatem, ut docet *Theocritus*;' vide eundem ad Æn. II. 687, et Heynii Excurs. XVII. ad Æn. II.

[110] ὡραῖος χὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει. Phrasis paulo impeditior, sed quæ non tam correctore egeat quam interpretete. Laudat Pastor artem pastoritiam, contra ejus obtrectatores excitans exempla pastorum nobilium, simili argumento quo dicetur VIII, 52, Ὁ Πρωτεὺς φώκας καὶ Θεὸς ὢν ἔνεμε, et instar omnium III. 46,—

τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐπ᾽ ὤρεσι μᾶλα νομεύων
οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας;

et XX. 32,

ἀλλ᾽ ὅτι βώκολος ἐμμί, παρέδραμε· κοὔ ποτ᾽ ἀκούει
ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ᾽ ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει,
οὐκ ἔγνω δ᾽ ὡς Κύπρις ἐπ᾽ ἀνέρι μήνατο βώτᾳ·
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος;

Hinc Anchises inde Adonis pastores a Daphnide pastore ad par-

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν᾽ ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ᾽· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ᾽ ἀν᾽ ὕλαν,
Οὐκ ἔτ᾽ ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ᾽ Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ᾽ ἐσσὶ κατ᾽ ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ᾽ ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ᾽ ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελάν, Ἑλίκα δὲ λίπ᾽ ἠρίον αἰπύ τε σᾶμα

---

tes suas vocati. "Ὤδωνις est, *tuus* Adonis; qui articuli usus pro possessivo pronomine sanè pervulgaris sæpius doctis viris in Theocrito fraudi fuit. Vide xx. 44. 'Cur me, inquit, pastorem rides? Etiam vir tuus' Venerem alloquitur, "oves pavit. '*Habitarunt Dî quoque sylvas.*' Imo etiam Adonis tuus pulcher est; sed unde? ex ipsâ arte pastoritiâ quam mihi objicis, *quia* (ἐπεὶ καὶ) per montes salubri se aurâ recreat, *quia etiam* (ἐπεὶ καὶ) *pascit oves*; quia tandem id ipsum agit, quod tu mihi ludibrio vertis. Hinc ori ejus accedit venustas, hinc corpori vires, hinc denique tibi *Veneri suæ placet Adonis tuus.*" Codex Butlerianus ad ὡραῖος habet adscriptum τεμπεστιβους, πουλκερ (*i. e. tempestivus, pulcher*). Cæterum θήρια τἄλλα Phillipps.

112 αὔτης Butler.

118 Servius ad Virg. Æn. III. 500. 'Circa Syracusas autem esse Thybrin fossam nomine Theocritus meminit.'

123 Codex Butlerianus habet ad ἔνθ᾽ adscriptum in margine βενι (*i.e. veni*), ad ἑλικτὰν v. 129. φλεξαμ (*flexam*), ad βάτοι, v. 132, ῥουβους σπινε (*rubus, spinæ*), ad σχαδόνων v. 147, φαβορουμ (*favorum*).

125 Schol. Apollon. Rhod. I. 1165, μέγα τ᾽ ἤριον γράφεται καὶ

Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγητόν.
  Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ', ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη.
  Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δε καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὥλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
  Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

μέγα τε ῥίον· καὶ τὸ μὲν ῥίον ἐστὶν ὄρος ἤτοι ἀκρωτήριον, τὸ δὲ ἤριον μνημεῖον. Codd. Cant. Harl. et Burn. ut vulg. nisi quod Cant. ut et Harl. habet ἀγατὸν, hic cum Schol. ἢ θαυμαστὸν,—ἀγα-θὸν (τ superscr.), Burn. Cant. in margine ἀκρωτήριον πελλοποννήσου (sic) λυκαίου τοῦ μαινάλου τοῦ υἱοῦ τοῦ λυκάονος. Butler. habet λίπερίον. ἀγητὸν ex quinque Codicibus Meineke.

[130] ᾄδαν Butler. Burn. αἴδαν Cant. ἄϊδος quod unus habet Medic. ex ed. Iunt. Valcken. Callim. Epig. XI. ἣν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἄϊδος.

[132] νῦν δ' ἴα Cant. et plurimi ap. Gaisford.

[134] Elmsl. Diar. Class. v. p. 179, anonymi cujusdam suspicionem comprobavit Virgilium ἔναλλα *contraria* cum ἔναλα *marina* oscitanter confudisse, ob simillimum locum Ecl. III 58, "Omnia vel *medium* fiant *mare*." Nos meliora de doctissimo Poëtâ. Quatuor Codices et Iunt ἄναλλα.

[136] Schol. in Cod. Cant. εἰς 'ΕΡΙΝ φωνῆς ἐλθέτωσαν. Heyne ad Virg. Eclog. VIII. 55. "'*Certent* et cycnis ululæ.' Ex hoc versu adstruas Scaligeri lectionem δαρίσαιντο pro γαρύσαιντο Theocr. I. 136; contra Wakefieldius ex MS. Virgilio intulit *cantent*, ut conveniat cum γαρύσαιντο." Omnino verum δαρίσαιντο. Vide Apollon. Rh. I. 1343; II. 16. Oppian Cyn. II. 111; III. 184, cum dativo; facillimè γ et δ (Γ *i.e.* Λ et Δ) permutantur; infra 151, pro ἄμελγε unus Cod. ἄμελδε; In Soph. Aj. 881, nonnulli dant ἕδρας pro ἄγρας; hinc lucem fortasse affundamus obscurissimo Bionis loco XV. 23,—

Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἦθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
  Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
Χαίρετ'. ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

καὶ ποτὲ μὲν κείνας 'ἐφίλει χέρα,
πολλάκι δ' αὐτᾶς
στομ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε ταδ' ἀδέα
ΔΑΚΡΥ' *ἐπῄνει.*

Quem sic emendandum puto,

καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα,
πολλάκι δ' αὐτᾶς
τὸ ΣΤΟΜΑ· *καλὸν ἄειδεν, ὁ δ'* ΑΔΕΑ
ΓΑΡΥΝ *ἐπῄνει.*

Vide infra VIII. 77, 9, 7, ʽΑΔΥ ΓΑΡΥΕΤΑΙ, et XI. 55, *τὰν* ΧΕΡΑ *τεῦς* ΕΦΙΛΑΣΑ, *αἰ μὴ* ΤΟ ΣΤΟΜΑ *λῇς*, ubi *τὸ* omittit Codex Toletanus. Hæc enim Bionis expressit Statius, in eodem argumento ipse versatus, Achill. I. 576, *nunc occupat* ORA CANENTIS, *Et ligat* AMPLEXUS, *et mille per oscula* LAUDAT; unde conjecturæ nostræ magna accedit auctoritas. *Dativum* *ἄηδοσι* post *δαρίσαντο* expressit Virgilius, Ecl. v. 8, *solus* TIBI CERTET *Amyntas.* Ex *δ* et *γ* confusione nata fuisse videtur insignis corruptela in Æschyl. Prom. 901:—

παρθενίαν
εἰσορῶσ' Ιοῦς γάμῳ δαπτομέναν
δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις.

Pro *γάμῳ* libri nonnulli *μεγάμῳ*, et pro *δαπτομέναν* quidam *δαπανομέναν.* Latere suspicor *δέμας ἀυομέναν*, vide v. 146, *σὸν* ΔΕΜΑΣ ΕΙΣΙΔΟΥΣΗΙ ΠΡΟΣΑΥΑΙΝΟΜΕΝΑΝ *λύμαις.*

140 *ἔκρυψε* Harl.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑποκειται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἡ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινὸς θεραπαίνης Θεστύλιδος [a]ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

[a] ὑποδιακονουμένη Call.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

Πᾷ μοι ταὶ δάφναι; φέρε, Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,

II. 3 Accusativus ἐμὸν pro ἐμοὶ ex plurimis Codd. reponendus videtur; sensus est *ut meum amicum jam crudelem factum devoveam;* Codd. plerique ἐμὸν βαρυνεῦντα, sic Burn. Cant. Canon. Barocc. Laudian. et Harl. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ βαρυνοῦντα, μέλλων ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος. βαυρυνεῦντα Butler. βαρυνεῦντα vitiosum esse nemo non videt; sed neque βαρὺν εὖντα quod receperunt Editores omnis suspicionis expers est. Formam quidem εὖσα pro οὖσα habes infra v. 76. Callim. L. P. 69. παρεῦσα v. 26. Sed fac εὖσα pro οὖσα rectè dici Doricè, quod nemo unquam dubitavit, non idcirco verum erit εὖντα pro ὄντα, cujus ratio est diversa, dici posse. Vellem hujus dorismi exemplum dedisset Valckenærius, qui εὖντα tuetur. Dici sanè potest ex ἐόντα Ionicâ formâ fluxisse Doricam εὖντα: neque huic sententiæ repugno; sed interea non diffiteor magis probabilem lectionem mihi videri ἔντα, cujus formæ extant

Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὧ τάλας οὐδέποθ᾽ ἥκει,
Οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤιχετ᾽ ἔχων ὅ τ᾽ Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ᾽ Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλά, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ᾽ Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ᾽ ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.

---

exempla in Tabulâ Heracleensi 214, 210 et quâ usus est Alcman teste Eustathio Odyss. 1787. Simili confusione habes Ἀλεῦντα pro Ἀλέντα in duobus Codicibus infr. v. 123. βαρὺν ὄντα ad Sophron. xxxv. citat Blomfieldius, quod ipsum vocibus in unum coalescentibus βαρύνοντα inveni in Codice D'Orvilliano qui nunc in Bibliothecâ Bodleianâ asservatur, et quem ipse D'Orvillius charactere M. designavit. Mihi quidem subnata est hæc cogitatio, num fortasse scripserit Theocritus ἐμοὶ βαρὺ νῶντα pro νοοῦντα, (hoc sensu, βαρὺ φρονοῦντα, *mihi infensum*) quem quidem Dorismum, etsi alias non inventum, commendant aliquantum βῶσαι pro βοῆσαι, βωθεῖν pro βοηθεῖν apud Hesychium, νώσῃ pro νοήσῃ apud Callimachum H. Jov. 87 ubi vide Bentl. Noster νωσάμενος xxv. 263; sic θάσασθαι inf. 72, θάμενοι Sophron; vide ad xv. 7.

⁴ οὐδὲ ποθήκει. Harl.

⁶ Cod. Butler sup. ad οἰὸς habet in margine οβις (*ovis*) v. 6. ad ἄραξεν, πουλσαβιτ (*pulsavit,*) ad μέμψομαι v. 9 ακουσεμ (*accusem*) ad πίτυρα v. 33. φουρφουρα (*farfura*). 'Recte Brunckius ἄραξεν pro ἄρραξεν, vide Blomf. Gloss. Æschyl. Theb. 235. Idem vitium adhuc tollendum manet Lucian iii. p. 323. Vide infra v. 160. Caninæ literæ geminatio solennis scribarum error, cujus plurima exempla videas in nota ad Thucyd. vii. 6. ubi vir doctus non debebat utra scribendi ratio verior esset, dubitare.' J. W.

⁹ μέμψωμοι ἅμε ποιεῖ Harl. vulg. Butler μέμψωμαι Cant. et ad δασπλῆτι Butler in marg. νιμιον απροπινκουανς βελικοσα γραβις (i. e. *nimium appropinquans, bellicosa, gravis.*)

Χαῖρ', Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θέστυλι· δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· τά Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα καππυρίσασα,
Κὴξαπίνας ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ

---

19 *τὰς φρένας ἐκπεπότασαι* v. inf. xi. 72, *ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι.* Locutio satis vulgaris, vide Valcken. Herod. iii. 155. Blomf. Prom. 881. *ἐπτοημένοι φρένας* et Boisson. Theophyl. Simoc. p. 6. *τὸν νοῦν ἀνεπτέρωμαι.* Quare mirum quemquam de verâ lectione dubitasse; mirum quoque in Sancti Irenæi c. Hæres. i. p. 3, Grabium, pro *ἐγκέφαλον ἐξεπτύκασι,* quæ verba sententiam totam vitiant, non vidisse reponendum esse *ἐγκέφαλον ἐξεπτήκασι* *evolaverunt sano judicio;* de hæreticis loquitur. Vocales *η* et *υ* ob soni similitudinem sæpissimè permutantur. Cæterum confer ipsum Irenæum, p. 56. Grabe, de hæreticis 'qui *mente* suâ *excesserunt.*'

25 *ἄφθη—ἴδομες* Harl. *εἵλομεν* in marg. Cant. et *φλωγὶ* v. 26.

31 *δινοῖθο* Butler.

33 *καὶ τὸν ἐν ἄδᾳ*
κινήσαις ρ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.

Ita Codices MSS. nisi quod non-

Κινήσαις ἀδάμαντα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.

---

nulli exhibent κινήσαις ἀδάμαντα — Codd. Burn. Butler. Phill. Laud. Barocc. Canon. Cant. (qui ῥαδάμαντα in marg.) Harl. ut vulg. Harl. cum Scholio ἤγουν τὸν Πλούτωνα, quod verum puto, et censuit Valckenærius, qui '*Plutonem*' inquit 'designavit per τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα.' Omnibus enim familiare est, præsertim poetis, *personas* designare nomine materiæ cui maximè ingenio sint similes. Ita Comicis stupidus est στέλεχος, stipes, Philipp. ap. Dicæarch. p. 10. λίθος Aristoph. Nub. 1202. Quidni igitur '*illacrymabilem Plutona*' τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα hic vocaverit Theocritus, qui simili translatione usus est III. 18. ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν ΛΙΘΟΣ x. 7. Μίλων ὀψαμᾶτα ΠΕΤΡΑΣ ἀπόκομμ' ἀτεράμνω XXIII. 20. ΛΑΙΝΕ παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε III. 39. καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΑ ἐντι. De Adamantis duritia multa multi, Hemster. Hesiod 146. v.v. DD. ad Propert. V. XI. 4. Non exorato stant *Adamante* viæ. Ovid A. A. I. 659 lacrymis *Adamanta* movebis. Dii Inferi κατ' ἐξοχὴν sunt ἀκίνητοι. Vide ad Hor. Epod. XVII. 3. *Dianæ non movenda numina*. Virgil. Georg. IV. 469.

Manesque adiit Regemque tremendum,
Nesciaque humanis precibus mansuescere corda.

Bene igitur Pluto ἀδάμας: ut alii *personæ* ob duritiam vocati sunt ἀδάμαντες. Hinc Eustath. 957, 33. 'Αδάμας ΚΥΡΙΟΝ ὄνομα ὁμωνύμως τῷ λίθῳ. Vide S. Hieronym. ad Amos. c. VIII. de Adamante et ejus generibus fusè et eruditè disserentem, ubi "Christus," inquit, "stat super murum adamantinum, id est super Sanctos et Apostolos suos, quibus donavit ut et ipsi Adamantes vocarentur. Petrus quoque erat fortissimus Adamas." Denique Patrum Græcorum eloquentissimus, Homil. S. Matth. v. 11. καὶ ὁ Ἰὼβ γὰρ ὁ ΑΔΑΜΑΣ καὶ πέτρας στερρότερος· Dionys. Alex. Routh Rel. Sacr. II. 403. ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ στερροτέραν φύσιν. Hinc ut Petrus a Πέτρᾳ, sic cognomen indefesso Origeni ab Adamante inditum. Corrigendus obiter Theophyl. Simocat. p. 7. ed. Boissonade, ὁ σιδηρὸς ἀσθενὴς πρὸς τὸν ἀδάμαντα, p. 8. ναὶ μὰ τὸν, καὶ εἴ τι ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ ΥΨΗΛΟΤΕΡΟΝ, legendum ΑΣΦΗΛΟΤΕΡΟΝ ex Hesych. in v. σφηλὸν, ΑΣΦΗΛΟΝ: ἀκίνητον. Cæterum, ut ad Theocritum revertar, rectè ut opinor Codices nonnulli κινήσαις ἀδάμαντα sine ρ'. Neminem offendet apud Nostrum optativus, particulâ ἂν vel κεν omissâ, VIII. 20. ταύτην κατθείην. 89. νεβρὸς ἅλοιτο.

Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεος ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
"Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
"Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.
"Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περάσαι
Μαινομένῳ ἴκελος, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
"Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὤ' γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἶ αἴ, ἔρως ἀνιαρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
"Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ τὸν ἄνδρα.

ἅλοιτο. XXII. 74. μαχεσσαίμεθα. XXVII. 24, 60. XXIX. 38. βαίην quæ citavit Wuest. ind. v. ἂν cf. Mosch. I. 6. Compares, si tanti est, quæ dicturi sumus ad II. 126. Quare ita scripsi. Meineke, κ.ρ.ά.

35 'De quantitate verbi ὠρυεσθαι videndus Maltby Prosod. p. LXVI.' J. W.

36 τριόδεσσι Harl.

46 λαθῆμεν Cant. cum octo Gaisfordianis. λαθάμεν, Phillipps.

51 περῆσαι—ἴκελον Butler. Cant. ut vulg. ἴκελος Codd. plurimi ap. Gaisf.

53 φινβριαμ (i. e. *fimbriam*) in marg. Butler.

Σαύραν τοι τρίψασα κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ᾇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· ὃ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ·
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα· τὰ Δέλφιδος ὀστέα μάσσω.
  Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ηνθ' ἁ τῶ 'υβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδόν, ἐν δὲ λέαινα.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτόν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦς ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,

---

58 σαῦρον Phrynick. ap. Bekker. Anecdot. 64, 16. κακον ποτὸν Cant. et alii. sic καλὸν πονον 80. π. κ. ut vulg. Meineke.

59 ἰνκαντάμεντα (*incantamenta*) ad θρόνα Butler.

61 ἐν Harl. Butler. δέδευμαι Harl.

70 Libri plurimi Θευμαρίδα unde Meineke Θευχαρίδα, sed sine Codd. nolui recipere. Glossam ἡ Θεοχαρίλου τροφὸς, ἡ ἀπὸ τῆς Θράκης Harl. θεχαρίλλα Phill.

71 Ad λιτανευσε habet glossam περ σακρα ρογαβιτ (*i. e. per sacra rogavit*) in marg. Butler. et ad ἀμφιστειλαμένα præbet ζιρκουμσουβδουζενς (*i.e. circumsubducens.*)

78 ἦς ex Codd. tribus et ed. pr. recepi; nam in hoc idyllio, ut quo maximè, Δωρίσδειν Nostrum testantur Veteres Magistri. Vide Scholiast. et Valcken ad vers. 1.

Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδέ τι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.

---

79 ἢ τὸ Σελάνας Burn. Harl. Canon. Cant. Phillipps. ἢ τὺ Σελάνας Butler. Vulgatum quodammodo tuetur Bion. I. 94. αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι ΠΟΛΥ ΠΛΕΟΝ Η ΤΥ Διώνα.

85 ἔργων pro ἔγνων Phill.

86 ad κεῖμαι habet in marg. ιακουη (*i. e. jacui*) Butler.

88 πολλάκι θάψω Harl. θαψῶ Cant. Butler. πολλὰ κιθαψῶ Burn. Variè hariolatus est Vir doctus apud Jacobsium; sed sana videtur vulgata. Bene Kiesslingius nixus F. A Wolfii præcepto apud Platon. Phædon. p. 25. πολλάκι *prorsus* valere monuit, ut infr. 110. πάντοθεν, ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα, et fere ipsum πολλάκι I. 144. De θάψῳ *ferulæ* specie, ab insulâ Thapso Lucan. IX. 919. flavis tinctionibus inserviente vide Hesych. et Phot. in Lex. Billerbeck. Flora Classica, p. 77.

89 Callim. H. cerer. 93.

95 ρεμεδιουμ (*i. e. remedium*) ad μᾶχος, et ad ταλαῖναν, τολεραντεμ (*tolerantem*) supra ad 92. ad ἐλαφρὸν habet ρεφουγιουμ φαξιλε (*refugium facile*) Butler.

Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κῆπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἄσυχα νεῦσον,
Κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὡ ᾽στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κἠγών, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἠέ τέταρτος ἐὼν φίλος, αὐτίκα νυκτός,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.

---

107 κοχύεσκεν Cant. Burn. Butler. κοχίεσκεν Harl. Phill.

Εὗδον δ᾽, αἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
Εἰ δ᾽ ἄλλᾳ μ᾽ ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ᾽ ὑμέας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἷλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ᾽ ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

---

[126] εὗδον δ᾽—εὕδον sic Harl. et αἴκα. εὗδον Burn. Canon. εὗδον δ᾽ cum glossa ἠγάπων Cant. εὗδον τ᾽ Butler. et εὗδον cum adscriptâ voce δορμισεμ (*i. e. dormissem.*) εὗδον δ᾽ Phill. cum Schol. ἀνεπαυόμην, καὶ ἐκοιμώμην sic Laud. Barocc. quod verum videtur, indicativo sine ἂν posito, ut Latinè in illo Horatiano; *Me truncus illapsus cerebro* SUSTULERAT; vide plura apud Grotefend. Lat. Gram. p. 203. Particulæ ἂν omissæ habes exempla v. 128. ἦνθον ἐφ᾽ ὑμέας xv. 25. xvi. 43. ἐν νεκύεσσιν ἔκειντο et 54. de Optativo vide sup. v. 32. Sed εὗδον pro *acquievissem* quibusdam inepta locutio videtur. Quare tamen magis inepta quàm illa Horatii Sat. ii. 1, 6. *Peream male, si non Optimum erat, verum nequeo* DORMIRE? et Juvenalis i. 77. *Quem patitur* DORMIRE *nurus corruptor avaræ?* imo et quàm illa Platonis Phædr. 113. Γοργίαν εάσομεν ΕΥΔΕΙΝ Heindorf, p. 233. Vide Stanl. ad Æschyl. Ag. 348. Schæfer Soph. Œ. Col. 307. Sic Latinis quoque *Somnus* pro *securitate*, laborum et solicitudinum vacuitate, senibus præsertim desideratâ et debitâ; unde in loco illo Virgilii vexato vii. 598. ubi grandævus Rex Latinus sibi quietem pollicetur, *Nunc mihi* PARTA QVIES OMNIS*que in limine* PORTVS, haud scio an non rescribendum sit unius literulæ transpositione

Nunc mihi PARTA QVIES,
SOMNIque, in limine, portus;

mihi quies et somni portus (ὕπνου λιμὴν) *in limine domûs meæ* jam paratus. Nam mox (v. 600) *sæpsit se* TECTIS *rerumque reliquit habenas.* τεῦ pro τεῦς Harl.

[127] εἰδ᾽ ἀμαλλᾷ, H.

[132] ἐτώσια v. l. pro ἔρως ἄρα Butler in marg.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὃ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.
Χ' ὥς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη ἀ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτέ τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἐρᾶται·
Κῆτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος εἴτε ἀνδρός,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον, αἰὲν Ἔρωτος

---

144 μέσφα τι Harl. μεσφά τοι Butler. Burn. μέμφα τοι Phill.

146 ἀμᾶς ex Cod. Flor. Kiessling. Boisson. Meinek. et Wuestem. et γε omittant Codices plurimi. τᾶς γε ἐμᾶς Butler. Harl. Cant.

148 ἀῆ Phill.

149 ἔραται Codices fere omnes; et editiones pleræque: sic Meinek. Hermannus ex conjecturâ ἐρᾷ του vide vi. 29. vii. 97. τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται (vel ἐρῶντι) Bion. xvi. 8. Mosch. vi. 1. Sed ἐράομαι rarum quidem illud, non tamen solœcum est, Homer. Il. π. 208. Sapph. fr. lix. Noster etiam ἠράσθην, *captus eram amore,* habet infra xi. 25. et ἐρᾶται, amore *captus est,* melius et fortius et ad sensum aptius quam ἔραται *amat.* Quare Codicum lectionem, mutato ob metrum accentu, servandum duxi. Nunc quoque demum hoc ipsum ἐρᾶται ex Vaticano MS. 7. commemorari in schedis Sanctamandianis, quæ in Bibliothecâ Bodleianâ asservantur, video; ἐρᾶται quoque Lips. et Brunck.

151 ἔρωτος Ἀκράτω επεχεῖτο *sibi*

Ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων,
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξεῖνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής·
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμιν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν οὐδέποκ' εἶδον.
Ἆρ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμέ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ', ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

---

infundebat de liquore meraco Amoris non debebat a Viris doctis solicitari; ut infr. XIV. 18. ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον. ἀκράτω Burn. Butler. Cant. Harl. cum Schol. ἐν συμποσίῳ τοῦ ἐρωμένου χάριν σκύφος συνεχῶς ἀκράτου ἐπεχεῖτο. *Amore ebrius* poetis locutio familiaris. Catulli hendecasyllabi XLVIII. 4. adhuc emendationem expectant, *Oculos tuos,—Usque ad millia basiem trecenta, Nec unquam satur inde* ERO *futurus*. lege *Nec unquam inde* MERO *satur futurus*. Dixerat Catullus EBRIOS OCELLOS XLV. 11.

157 ποτ' εἶδον, Butler.

160 'Notandus singularis numeri usus. Homerus semper πύλας Ἀΐδαο dicit non πύλην; neque aliter Tragici; vide Heyne, Iliad v. 397. Elmsl. Eur. Med. 1203. Omnino rarum πύλη. Porson. Orest. 1080. Blomfield. Choeph. 866: sed non prorsus inusitatum.' J. W.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

[a]Ἐπιγραφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ [b]ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα ἐμφαίνοντα. Τὰ [c]δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ [d]Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἦ ῥα γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι,

πλανᾶται δὲ καὶ [e]περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν βίον καταλῦσαι προῄρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

---

[a] Ἐπιγράφεται τ. μ. Εἰδ. τ. αἰπόλος ἢ ἀμαρυλλὶς ἢ κωμαστής· ἐπικωμάζει δέ Call.

[b] ὁ Θεόκριτος om. Call.

[c] οὖν Call.

[d] Κρότωνα τῆς Σικελίας. Call.

[e] παρὰ Call. et mox δωρα, ἤγουν μῆλα κ. σ.

ΑΙΠΟΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Κωμασδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει·
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας.
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
Α βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·

III. [2] Serv. Virg. Eclog. I. 28. 'Tityrum ubique Theocritus mercenarium inducit,' versus 3, 4, 5 citat Servius ad Eclog. IX. 23.

[10] v. Bekker Anecdot. v. τήλωθεν.

[12] ἐμὸν Butler. Burn. Harl. Cant. ἐμὶν Codices tres, et edd. Med. et Flor.

[16] 'Pro ἐθήλαξε et ἔτραφε vide ne rectius Imperfecta habeant Edd. ante Valcken. Aoristo ἔτραφον longe usitatior est ἔθρεψα. Priorem formam ab Atticorum certe usu alienam esse puto: vide ad Æschyl. Eumen. 906. μασδὸν ἐθήλαξεν soloecimi damnasset Lucianus qui τῶν παιδίων τὰς τίτθας θηλαζόντων dixit de industriâ σολοικίζων. Tom. III. p. 558. Inf. XIV. 15 θηλάσδοντά τε χοῖρον. Plat. Repub. V. p. 460 D.

Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,

καὶ ἐπιμελήσονται ὅπως μέτριον χρόνον θηλάσονται. Lysias, p. 92. 29. ἡ μητὴρ αὐτὸ ἐθήλαζε. *Lactare* magno consensu Grammatici θηλάζειν, *lactere* θηλαζέσθαι. Vide eruditam Lobeckii notam ad Herodian, p. 468.' J. W. Revocavi vulgatam ἐθήλαζεν et ἔτρεφε quæ habent Butler. Burn. Laud. Phill. Baroc. Canon. Cant. Harl. edd. Paris. et Ald. In Callim. Hymn. in Jov. 55. καλὰ μὲν ἠέξευ καλὰ δ' ἔτραφες οὐράνιε Ζεῦ, legendum videtur vel ἔτρεφε' ut v. 70. εἵλεο, 73 ἐξέλεο, vel cum Dawesio ἐτρέφευ.

[17] καὶ ἐς ὀστέον ἀχρὶς ἰάπτει pro καὶ malim κατ'. vide vii. 116. Sic pro καταρρεῖ Bion i. 5, Codices aliquot καὶ ἄρη. κατ' pro καὶ p. 11. 26. restituit Eusebii Eclogis Propheticis, quas magno Sacrarum Literarum emolumento nuper primus vulgavit, doctissimus Gaisfordius.—Vide ad v. 32. vii. 116. pro vitioso καΐθουσα Æschyl. Choeph. 599. bene Canterus καταίθουσα.

[19] τὸν αἴπολον inf. 24 ὁ δύσσοος. de articulo in his et similibus vid. Middleton. Gr. Artic. p. 317. ed. Scholef.

[22] τόν τι Harl. φύλα pro φίλα Phillipps, ut et σελήνοις pro σελίνοις v. 23 et γρυπεὺς pro γριπεὺς v. 26. solenni vocalium ι, η, et υ confusione.

[25] ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι. In remedium amoris, Sapphonis exemplo. Ut Glaucippe in Alciphronis loco iii. 1. a Jacobs. citato Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφω, οὐκ ἀπὸ Λευκαδος πέτρας ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραικῶν προβόλων ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὥσω ubi legendum videtur ἥσω, solenni librariorum errore η (*u*) et ω permiscentium. Sed veniat jam ipse Poeta, qui in Peiraicis illis undis periisse dicitur, et ipse de Sapphone loquens, ex Leucadiâ Rupe se in undas præcipitante; veniat, in-

Ὥπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κἤκα μὴ ᾿ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πράν, ὄκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Ἀλλ᾽ αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ᾽ ἐγὼ μὲν

---

quam, ipse Menander, cujus verba etiam post egregiam Bentleii recensionem adhuc egent medicinâ. Hic igitur apud Strabonem x. p. 452, de Leucade scribens ait

Οὗ δὴ λέγεται πρώτη ΣΑΠΦΩ,
τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων᾽
οἰστροῦντι πόθῳ, ῥῖψαι πέτρας
ἀπὸ τηλεφανοῦς ΑΛΛΑ κατ᾽ εὐχὴν
Σὴν δέσποτ᾽ ἄναξ—

ubi sensus et linguæ rationes liquido postulant ut pro ΑΛΛΑ reponamus ῞ΑΛΜΑ, ita ut ʽΡΙΨΑΙ ʽΑΛΜΑ *saltum præcipitare*, dixerit Menander, simili prorsus locutione quâ Sophocles, Aj. 1287. ʽΑΛΜΑ ΚΟΥΦΙΕΙΝ, ubi videndus Nevius; Eurip. Elect. 865 ΠΗΔΗΜΑ ΚΟΥΦΙΖΟΥΣΑ, Vide Porsonum Advers. p. 244. Ut ad Menandrea revertamur, hâc emendandi viâ ducit ipse Strabo, qui his versibus hæc præmittit, ἔχει Ἀπόλλωνος ἱερον καὶ τὸ ῞ΑΛΜΑ et subjicit Μένανδρος πρώτην ῞ΑΛΕΣΘΑΙ λέγει τὴν Σαπφώ. Litera M sæpe in libris MSS. in Λ abiit. In Stobæi editionibus adhuc latet vitium hinc propagatum, i. p. 2 ed. Gaisf., ʼΑΡΕΤΗ δ᾽, ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, τόσῳδε μᾶλλον αὔξεται ΛΕΙΟΥΜΕΝΗ. Lege ΜΕΙΟΥΜΕΝΗ. Ἀρετὴ *Virtus* αὔξεται μειουμένη, *augetur minuendo; crescit ab usu; et ab ipso ducit opes animosque ferro.* Jam vero αὔξειν et μειοῦν solenniter inter se opponuntur, præcipuè a Rhetoricis et Ethicis scriptoribus; Aristot. Rhet. ii. 28, τὸ ΑΥΞΕΙΝ καὶ ΜΕΙΟΥΝ οὔκ ἐστιν ἐνθυμήματος στοιχεῖον.

27 μαποθάνω Harl. Burn. Butler. Cant. δὴ pro μὴ ex Græfii conjecturâ Meineke.

29 ποτιμαξάμενον *medio* sensu non passivo, *mordicus adhærens*, Kuehner Gr. Gr. p. 20 ed. Jelf. Cod. Harl. habet in marg. *Nec sub percusso crepuere papavera pugno*, et in textu ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα ut et Burn. Baroccian. Laudian. Phillipps. Cant. qui tamen habet vulgatam in margine; sed vulg. Butler.

32 παραιβάτις Cod. Butler in marg. τρανσιενς σεκουενς (*i. e.*

Τὶν ὅλος ἄγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐν χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

---

transiens, sequens) et v. 36. ad ἐνδιαθρύπτει, διστορκουετ (*i. e. distorquet*) ubi in Codice Harl. glossæ loco est σπαταλᾷς, τρυφᾷς.

[42] ὡς ἴδον. Serv. ad Virg. Eclog. VIII. 41. 'Ut vidi, ut perii. Unum est temporis aliud qualitatis (*al.* quantitatis).'

[53] ἔδοντι. Butler.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τουτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ Βουκόλος, οἳ πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα [a] διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. [b] Ου πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ [c] ἑβδόμῃ [f. leg. τῇ ἑβδ. καὶ ἑξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ. Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν ρδ' Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

---

[a] MSS. quidam ὑπόκεινται. Mox Σικελίας Call.

[b] Sequentia sic exhibet Call. Αρχαιότερος δὲ Μίλων Θεοκρίτου εἴ γε ὁ μίλων τῇ ἑβδόμῃ, πάλῃ νικᾷ. ὁ δὲ Θεοκρίτος, κατὰ τὴν ἑκατοστὴν ὀλυμπιάδα ἤκμασεν. Scribendum forsan cum Casaubono κατὰ τὴν ρκδ' Ὀλ.

[c] ἑβδομηκοστῇ ἑβδόμῃ Casaub.

Ν Ο Μ Ε Ι Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ′.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ειπε μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὔκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

IV. [8] *μάρτος* Cod. Reg. Paris. 335.

[11] πείσαι τοι Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσσῆν πείσαι Butler. cum glossâ εξξιταρετ (*i. e. excitaret*). Harl. πεῖσάι Vaticani 2, 4, 7. πείσαι κε K. et Phillipps. λύκως λυσᾶν Harl. Butler. et alii. Variè

hæc

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται

---

hæc sunt a Viris Doctis tentata. Poëtæ consilium, a morali veritate non alienum, hoc est. Ridet eos qui vel ipsi propriis quæstubus et artibus domesticis omissis peregrina sectantur, et a se abhorrentia affectant, vel alios ut ita faciant inducunt. Qui ita faciunt nihil minus præposterum agunt, quam qui lupos satis per se feroces furere docent in suam docentium perniciem. Ipse se interpretatur noster v. 38,

> ΘΡΕΨΑΙ καὶ ΛΥΚΙΔΕΙΣ, θρέψαι κύνας ὥς τυ φάγωντι.

Quinetiam interpretis vice fungitur Æsopus, CCCLXXIII. p. 152, de Furia. Ποιμὴν μικρὸν ΛΥΚΟΝ ΕΘΡΕΨΑΤΟ, εἶτα σκυμνὸν γενόμενον ΕΔΙΔΑΞΕΝ ʼΑΡΠΑΖΕΙΝ ἐκ τῶν συνεγγὺς ποιμνίων. Ὁ λύκος δὲ διδαχθεὶς ἔφη· ὅρα μήπως σὺ ἐθίσας με ἁρπάζειν πολλὰ τῶν σεαυτοῦ προβάτων ζητήσῃς. Quare non tantum in Ægonem hæc dicta sunt, sed etiam, ut videtur, in Milonem, qui sibi in Ægone adversarium non contemnendum futurum excitavit; (vide v. 8, 34) Lupum prædari docuit, ipse lupum prædonem experturus. Si hæc in Ægonem præcipuè, athletam ex bubulco fieri stolidè et cum malo suo gestientem, caderent, quod optimè fieri posse non nego, et quod ex αὐτὸν in proximo versu (v. 12) colligendum videtur, pro πείσαι τοὶ Μίλων legendum esse suspicarer, Πείσαι τοι ΜΗΛ' ʼΩΝ καὶ τὼς λύκος αὔτικα λυσσᾶν, OVES *igitur doceant* LUPOS *furere*, quod proverbium aptissimè Ægonis amentiam exprimeret. Sensus tum esset; Persuasit Milo Ægoni ad Alpheum ire; Illuc ᾤχετο ἄφαντος ὁ βωκόλος (v. 5). *Pastor pecus deseruit* Quid tandem restat, nisi ut, Rerum Naturæ ordine penitus mutato, πείσαι καὶ μῆλα λύκως λυσσᾶν *persuadeant et lupis oves in se ipsas furere?* De μῆλ' ὦν et μίλων confusis vide si tanti est ad III. 22; et fortasse in ὁμοφώνοις, μῆλ' ὦν et μίλων luserit Theocritus. Vide ad XIII. 74.

Τώστέα. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥςπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν· ἀλλ' ὀκὰ μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσκω,

---

[18] μαλακῶ χ. καλὰν κ—μαλακὸν G. Chœrobosc. ad Theodos. 222. 30, et μαλακοῦ—καλὸν p. 538. 11, ed. Gaisford.

[21] τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοι δαμόται. Quid hæc velint disceptant Interpretes. Vix crediderim trahentibus ex Italia ad pagum Atticæ Λάμπτρα, de quo diligentissimus Pagorum Atticorum Indagator Gul. M. Leake de Demis Atticis, pp. 149. Quid enim Cecropidis cum Crotone? Deinde non Λαμπριάδαι hi municipes vocabantur sed Λαμπρεῖς vel Λαμπτρεῖς, ut ex Aristophane, Isæo et Marmoribus Veteribus abunde liquet. Deinde τοι valde insulsum est, ne dicam solœcum. Lepos non injucundus inesset orationi, si τοὶ δημόται *tibi* h. e. *tui municipes* interpretemur, hoc sensu; utinam talem sortiantur filii Lampriadæ *tui contribules!* λαμπριάδου Philipps.

[21] θύοντι Codices sed θύωντι ed. princ. quod verum videtur: nam ὄκκα vel subjunctivum vel, si sensus ita ferat, optativum habet. v. 1, 87; iv. 56, ubi ἕρπῃς nonnulli Codices, viii. 68; xi. 22, 3; xiii. 11, ubi ἀνατρέχοι Schæfer. xiii. 11; xv. 144. Cæterum ὄκα pro ὅτε vel indicativum habet vel optativum, i. 66; iii. 28; iii. 4; iv. 27; v. 133; v. 134; xi. 8; xii. 26; xvii. 14; xxiv. 90.

[22] κακοφράσμων Harl. sed cum κακοχράσμων in Schol.

[23] ad τὸ μάλιμνον Cod. Butler. habet adscriptum '*flumen*' et ad νήαιθον '*fl.*' (*i.e. flumen*).

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπᾳ καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὄκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμι μελικτάς,
Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῷον, τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχεν.

ΚΟΡΥΛΩΝ.

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.

---

28 ἐπάξα (pro ἐπάξαο, ἐπάξω) Codices quatuordecim apud Gaisfordium et editio princeps. Sic Burn. Butler. Harl. Canon. et sic Schol. ἐπάξω Laudian. ἔπιξας Phillipps. ἔπαξας Cant. Quare auctore Scholiasta et Buttmanno Gr. Gr. § 74, p. 419. cum Wuestemanno ἐπάξα recepi, ut ἐκτάσα v. 6, ex duobus Codicibus MSS. Utrobique Meineke ut vulg. Ad εὔρωτι habet καριε (*carie*) Butler.

32 ἁ Ζάκυντος Burn. ἁ Ζάκυνθος Butler. Harl. ἡ Ζάκυνθος Cant. omnes omissa τε.

39 Vulg. habent Burn. Butler. λασεύμεθ' δ' ὅσον Harl.

Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ᾽ ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ᾽ ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ᾽ ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ᾽ αὖ πάλιν ᾇδε ποθέρπει.
Αἴθ᾽ ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ᾽, ὦ Κορύδων, ποττῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ᾽ ᾧδ᾽, ἐπάταξ᾽ ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Τάτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναί, ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὅσσιχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ᾽ ἕρπῃς, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·

---

[43] S. Chrysost. I. p. 535, 20, ed. Savil.

[45] ἰνφελίζια (*infelicia*) ad δύσσοα Butler.

[46] σίθ᾽ ἁ Harl. Butler. et σίθ᾽ ὁ. λ.

[51] ἁρμοῖ. νουπερ (*nuper*) Butler in marg.

[55] Boisson. Anecd. II. 426.

[56] ὄχχ᾽ ἕρπεις Burn. Canon. ὄχ᾽ Harl. vulg. ex manu correctoris Butler. ἕρπεις Meineke. ἕρπῃς quatuor Codd. ap. Gaisf. ἀνάλιπος. ‘*Interpres* Gr. ἀνυποδότητος. Latinus *discalceatus:* mira interpretatio; ἤλιπες videntur esse calcei ferrei vel potius clavati ab ἧλος clavus: vide ad Theophr. p. 264.’ Hæc *Stanleius* in nott. MSS. Bibl. Publ. Cantab. Non video quare Scholiastæ

Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμὰν γ', ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν
Καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖ γ', ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

Scholiastæ interpretationem *miram* dicat, nam Longus Pastor. I. p. 25, ed. Villoison, huc fortasse respiciens, ὁ Δάφνις ἦν ΑΝΥΠΟΔΗΤΟΣ, ὡς ἐν ΠΕΔΙΩΙ (non ἐν ΟΡΕΙ) νέμων. Cæterum hæc ob oculos habebat Calpurnius Siculus Eclog. III. 4,

duris ego perdita ruscis
Jamdudum et nullis dubitabam crura rubetis
Scindere.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ἘΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμε-ικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας [a] δι᾽ ἀμοι-βαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο -ὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. Εστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα -οῦ [b] Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ ιὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τοὔνομα· ὁ δὲ Λάκων ρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν [c] προκαλοῦνται περὶ εὐμου--ίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος -ράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν ιροῦνται· τελεσάτων δὲ τὴν ἅμιλλαν ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ ιπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει[d]. Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ γαῦρος γενόμενος, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξὶ, καὶ τὴν τοῦ τράγου πὶ ταῖς αἰξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν -αῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

---

[a] δι᾽ ἀμοιβαίων om. Call.

[b] συβαρίτα Call. et sic mox pro Συβάρτου.

[c] προκαλοῦνται Schæfer. et sic didi e MS. Coislin. Al. προσκαλοῦνται.

[d]. Ed. Valcken. ὁ τοίνυν αἰπόλος μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθώς.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ Η ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ έ.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αιγεσ ἐμαί, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε, τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα, δῶλε Σιβύρτα,
'Εκτάσα σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ' ὦ κακέ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὔ σέ γε Λάκων

V. 2 νάκος Schol. Odyss. Ξ. 530. Buttmann. νάκος παρὰ Θεοκρίτῳ.
3 σιτ' Harl.
5 Σιβύρτα Meineke ex tribus Codd. pro Συβάρτα.
6 ἐκτάσα duo Codd. Gaisfordiani. ἐκτάσω Burn. Butler. Harl. Cant. vide ad IV. 28.

Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος, ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὦ 'νθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθέ, Νύμφας,
Αἴτε μοι ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν,
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Ἀλλ' οὖν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν, ἐντὶ μὲν οὐδὲν
Ἱερόν, ἀλλ' ἄγε τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
Ὤριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;

---

[18] μοι Codd. decem et editiones antiquissimæ; vulgo ἐμὶν contra metrum, ut arbitror. Habes enim ἐμὶν ultimâ longâ II. 144; II. 156; III. 49; XI. 65. In uno tantum alio loco VI. 36, ultimâ *brevi* ubi quoque Codices septem μοι, quod verum puto. Similis ratio est τὶν quod produci vides II. 11; II. 20; III. 33; V. 52; XV. 89, nusquam, quantum quidem memini, correptum. ἐμοὶ hic habent Butler. Burn. ἐμὶν Harl. Cant.

[22] ἀλλά γε τοι vulgo—ἀλλ' ἄγε unus saltim MS. apud Gaisf. 'ἀλλά γε τοι vereor ne huic loco non conveniat. Malim cum Casaubono et Brunckio ἀλλ' ἄγε Conf. Fischer ad Plat. Phædon. p. 366. et p. 491.' J. W.

[25] καὶ πῶς ὦ ΚΙΝΑΔ' ΕΥ ΤΑΔΕ γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν. Codices Gaisfordiani et Reiskiani ὦ κίναδε ταδ' ἔσσεται vel ὦ κιναδεῦ vel ὦ κιναδεῦ τάδε γ'. Hoc habent Butler. Harl. κίναδε ὖν τάδε γ'. Cant. cum Scholio κιναδεῦ (sic) οἱ σικελιῶται τὴν ἀλώπεκα οὕτως φασι. κίναδε τάδ' ἔσσεται. κίνα δ' εὖ Canon. Barocc. Phillipps. κίναδε Laud. Burn. Hæc Codices; sed vel metro vel sensu claudicante. Nusquam, opinor, apud probatos scriptores legitur vocativus κίναδε genere *masculino*. *Neutrum* est ΚΙΝΑΔΟΣ,

Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα δῆλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθει,
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὔ τοι
Ὥριφος ἰσοπαλής· τὺ ἴδ' ὁ τράγος οὗτος, ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρτοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας·

ΚΙΝΑΔΟΣ, ut Soph. Aj. 103. τοὐπίτριπτον κίναδος Demosth. 281, 22. ΣΥ ὦ ΚΙΝΑΔΟΣ Andoc. 13. 22. Dimarch. 95. 20, τὰ τοιαῦτα κινάδη. Et in his dicteriis fere adjicitur cum aculeo quodam pronomen personale ΣΥ, ut Soph. Philoct. 915, ὦ πῦρ ΣΥ. Epigon. II. 1, ὦ πᾶν ΣΥ τολμήσασα, et Noster hoc ipso idyllio v. 40. ὦ φθονερὸν ΤΥ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον οὕτως. Quare pro κίναδ' reponendum puto ΚΙΝΑΔΟΣ, syllabâ ος confusâ cum apostrophi notâ, quod erat factu maxime proclive; nam ut ait Bentleius Epist. ad Mill. p. 55, 'terminatio ος in Codd. MSS. minutissimo apice signatur;' et ut doctissimus et disciplinæ Palæographicæ, inter paucos, scientissimus Gaisfordius ad Hesiodi O. et D. 184, 'Meminerint tirones notam elisionis cum syllaba finali ες' (quod de finali ος quoque verum est) 'in libris manu exaratis sæpissimè permutari.' Vide etiam Schæfer. ad Nækii Chœrilum, p. 268. sup. I. 48. Hinc ἄξι' pro ἄξιος Aldus et nonnulli Codices in Soph. Œ. T. 972, et νομάδ' bene pro νομάδος restituit Elmsleius ejusdem fabulæ v. 1350. hinc μάλιστ' et κάκιστος permutantur Œ. Col. 744. hinc pro ἰσόμοιρ' Elect. 87. libri omnes ἰσόμοιρος. Tum pro ЄΥ lege CΥ, ita ut versus sic scribatur καὶ πῶς, ὦ ΚΙΝΑΔΟΣ ΣΥ, τάδ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν; Simili modo τὺ ex versu effugit infra. x. 5. His scriptis, vidi Oxoniæ in schedis Sanctamandi hæc notata, 'κιναδσυ, Vat. 1. sine accentu, κιναδοῦ Vat. 4. sine spiritu vel apostrophe;' quæ ad lectionem nostram ΚΙΝΑΔΟΣ ΣΥ apertissimè ducunt.

26 προ λανα τοτονδιτ (*pro lana totondit*) Butler in marg.

30 τυΐδ' pro ἐνταῦθα ex Volgero Meineke.

32 τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα τἄλσεα πάντα Harl. ταῦτα

Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
Ποία, χ' ἁ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθ' ἕρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

Burn. ταῦτα καθίξας Cant. Quis tandem dixerit infra κότινον καὶ τἄλσεα, *infra oleastrum et saltus?* Junxerit quidem noster I. 83. δρύμως καὶ ἄλσεα dixerit XXVII. 33. παντ' ἄλσεα καὶ νόμον ἑξεῖς. Sed sedere ὑπὸ τὰν κότινον ΚΑΙ ΤΑΛΣΕΑ, hoc dicere indignum Theocrito. Sensit hoc dudum Valckenærius qui ΚΑΤΤΑΛΣΕΑ legi mavult. Sed hâc conjecturâ non multum lucramur. Equidem pro ΚΑΙΑΛΣΕΑ mallem ΚΑΠ' ΑΝΘΕΑ *supra flores.* Habes κότινον capiti umbraculum, ἄνθεα corpori torum. *Molli consedimus herbâ,* ait Virg. Ecl. III. 55. Quare v. 55. reponit Comatas, ne cedat deliciarum certamine minor, αἰ δέ κε καί τυ μόλῃς, ἁπαλὰν ΠΤΕΡΙΝ ὧδε πατησεῖς καὶ γλάχων' ΑΝΘΕΥΣΑΝ. vide v. 87. ἐν ΑΝΘΕΣΙ. Virg. Eclog. IX. 40.

varios hic FLUMINA *circum*
Fundit humus FLORES, *hic candida populus antro*
Imminet.

Oppian. Halieut. II. 34. γλυκὺς ὕπνος ἐπ' ΑΝΘΕΣΙΝ εἴαρος ὥρῃ.

37 Vulgo ποθέρπει. ποθ' ἕρπει Meineke ut supr. II. 4. ubi Reiske et Brunck. οὐδὲ ποθήκει.

38 θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας. Καὶ non injuriâ Heinsio, Valckenærio, Brunckio vix placet, et Codices tres omittunt. Malim θρέψαι, παῖ, λυκιδεῖς. Vocativi παῖ, τέκνον, πατὲρ, frequentes in proverbiis, vim et venustatem sententiæ afferunt. Sic in distichis messoriis infr. X. 52. εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, ΠΑΙΔΕΣ, βίος. λυκαδεῖς Harl. κύνειν Paris. Quod ad sensum attinet, 'παροιμία ἀπὸ Ακταίωνος' habent Scholia Sanctamandi.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε, καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτῶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρει
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι,
Ταὶ παρὰ τὶν, ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς Νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν

---

47 *δένδρων* ex Reiskii conjectura vulgo nunc editur, etiam a Meinekio, pro *δένδρῳ*, quod habent Burn. Butler. Harl. et alii. Sed *δένδρει* decem Codices et duo Greg. Corinth. LXXX apud Gaisf. quibus adde Codicem Gregorii Cantabrigiensem. *Δένδρεσιν* infra VIII. 57. *δένδρεα* Mosch. III. 32. v. 6. Habes sanè *δένδρων* XV. 121. XVI. 95. Sed cum hìc *δένδρεων* stare potest, et nulli alii casus hujus formæ inveniuntur, penè adducor ut credam *δένδρον*, *δένδρου*, *δένδρα* ignorasse Bucolicos Poetas, quod de Homero, Pindaro et Tragicis verum esse docuit Maltbyus. *δένδροις* Cant.

52 *τίνος ὄσδοντι* Cant.

Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ᾽ ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί᾽ ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτοθι βωκολιάσδευ·
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ᾽ ἔνθοι ποθ᾽ ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέωμες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὺ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴθ᾽, ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾷδ᾽ ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες, ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστάς ἐντι. τὺ δ᾽, ὦ ᾽γαθέ, μήτ᾽ ἐμέ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ᾽ ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναί, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ᾽ ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ.
Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐντὶ Σιβύρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἠρώτα, ποττῶ Διός, αἴτε Σιβύρτα,
Αἴτ᾽ ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ᾽ οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ᾽ ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ᾽ ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ'. εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιάν, ἦ στωμύλος ἦσθα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ Μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πράν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' Ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω.
Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν

---

90 λεῖος ὑπαντῶν. Ita Codd. multi apud Gaisfordium quibus adde Harl. Burn. Cant. Butler. Canonic. et Editiones fere omnes: sed sensu sanè perverso. Quid enim λειότητι cum ἀπαντήσει? Homo homini occurrit lætus, invitus; frequenter, rarò; domi, foris; ruri, in urbe; sed quomodo occurrat λεῖος, minime intelligo. Verum, inquies, λεῖος idem valet quod ἀγένειος vel ἀωρόλειος, et quod μαλθακὸς inf. VII. 105. εἶτ' ἐστ' ἄρα φιλῖνος ὁ μαλθακός· Valeat sane: sed in hoc loco quin ita significet obstat articuli locus. Non enim dici potest ὁ Κρατίδας λεῖος ὑπαντᾷ pro ὁ λεῖος Κ. ὑ. Hinc locum hunc variè tentatum a Viris Doctis jam vidimus. Venustè, sed vereor ut verè, Ruhnkenius λεῖος ὑπάναν,

Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

---

quam conjecturam suam ipse postea repudiavit. Jam vero Codices tres ΛΗΟΣ exhibent, cæteri ΛΕΙΟΣ, solenni η et ει, ob soni similitudinem, permutatione. Aliquid videtur excogitandum, quod articulo non egeat. Si literarum ductus inspexeris, et elementa Λ cum Α et Η cum Μ a librariis sæpissimè confundi memineris, fortasse non illibenter pro ΛΗΟΣ repones ΑΜΟΣ *meus*, quam vocem in suo Theocriti Codice habuisse videtur Virgilius, locum hunc respiciens, nec respiciens tantum, sed verbum fere verbo reddens, Ecl. III. 66,

At mihi sese offert ultro MEVS *ignis Amyntas.*

Compares ib. 68. *Parta* MEAE *Veneri sunt munera* VII. 59. *Phyllidis adventu* Nostræ *nemus omne virebit;* vide inf. XXVII. 2. ἘΜΑ Ἑλένα. Inde facilius, ut opinor, corruptio orta, quod hiatum in ποιμένα ἀμὸς reformidabant Librarii, qui quidem metus fecundissimus errorum fons in Theocriteis, ut nunc feruntur, idylliis. Et hoc igitur in loco moneri possunt tirones, hiatum post tertium trochæum et post quartum dactylum admodum frequentare Bucolicos; sed refragantibus plerumque Librariis, quibus hi hiatus vehementer displicebant. Quod ad tertium trochæum spectat, insigne habes exemplum hujusce hiatûs etiam in Virgilii Eclog. II. 53,

Addam cerea pruna ‖ honos erit huic quoque pomo.

Sed de Græcis agimus. Vide igitur infra VI. 11.

ἄσυχα καχλάζοντα ‖ ἐπ' αἰγιαλοῖο θεοῖσαν,

ubi male Codd. nonnulli καχλάζοντος. Conferas, si libet, quæ dicturi sumus ad illum locum, et XIII. 73. XXII. 69. et quæ disputavit Wellauer. ad Apollon. II. 338.

ἄψορροι στέλλεσθε ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι.

Similia autem exempla hiatuum habes apud Nostrum permulta, quorum nonnulla scribæ abolere conati sunt, I. 19. ἄλγεα εἶδες ubi Codd. aliquot ἄειδε. I. 67. καλὰ τέμπεα ἢ κατὰ Πίνδω I. 82. ἅδε ἑ κώρα (si recte conjecimus) quamquam hoc ob digamma in ἑ servatum non hiatus jure possit vocari.

II. 146. ματὴρ τᾶς γε ἐμᾶς.

II. 154. ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο, ἐστὶ δ' ἀλαθής.

III. 25. ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι ubi τήνω Codices duo.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκη.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

---

v. 148. ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ubi Codd. plurimi ἤ γ'.

vi. 11. καχλάζοντα ἐπ' ubi Codd. plurimi καχλάζοντος.

vii. 7. εὖ ἐνερεισάμενος, ubi γ' rectè extrusit Hermannus.

vii. 8. αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκίον ἄλσος ἔφαινον.

viii. 14. ἰσομάτορα ἀμνόν.

viii. 15. πόκα ἀμνόν.

ix. 35. ἄνθεα ὅσσον.

Vide etiam versus Niciæ a Viris Doctis citatos ad Theocriti Idyllium xi. 1.

xiii. 24. αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα ἀφ ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.

xiv. 1. ἄλλα τυ αὐτόν

xvii. 6. καλὰ ἔργα. 6. καλὰ εἰπῆν.

xix. 5. μέμφετο ὅττι.

xxii. 69. θυμὲ ἐμὸς.

xxiii. 48. ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον. 71. βασίλεια ὁ δ' ἀνταμείβετο.

Addi possent alia centena ut Arati 45, ποταμοῖο ἀπορρώξ. 223, αὐταρ ὁ ἵππος; et in hanc rem citatu digna sunt Hermanni verba ad Orphica p. 725. 'Præcipue in recentioribus (Epicis) hiatus est in pronomine ὁ pro οὗτος, in genitivis in οιο exeuntibus, in tertiâ syllabâ quarti pedis.' Addenda sunt, 'exempla ante ἔργα, ἕκαστος, εἴκελος, ἐοικὼς, ἄναξ, et alia quædam, quæ apud Homerum, qui digamma usurpabat, ubique occurrunt.' Vide Spitznerum de Versu Heroico, p. 159. Jacobs. Addend. ad Præfat. Anthol. Palat. iii. p. xxiv—vi. Wuesteman. Præf. Theocr. p. xxxviii—xli. et Brandrethum nostrum in nuperâ Iliadis editione de hiatu Homerico accuratissimè disserentem.

[91] Displicet mutatio vocis et personæ; male ἐκμαίνει με Κρατίδας et σείεται ἐθείρα conveniunt. Pro λιπαρὰ δ. π. α. σείετ' ἐθείρα reponendum videtur λιπαρᾶ δὲ π. α. σείει ἔθειρᾱ h. e. λιπαρὰν δ. π. α. σ. ἔθειραν· de confusione vide sup. 1. 96, αἴθειρα Harl.

[92] Rufin. Anthol. i. p. 92, Jacobs. ἀντί ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πελλάν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω, ταὶ μηκάδες. ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἵ τε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος ἅ τε Κυναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητήρ,
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χἀμῖν ἐντὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἁμόν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἆβαι.

---

97 Ad ἐφισδει Butler. ικουβατ πουλις (*i. e. incubat pullis*) in marg.

98 Meineke et vulg. πεξῶ, solœce ut videtur. πέξω Butler. Burn. Harl. et alii.

102 Κιμαιθα Harl.

105 ἔργον Πραξιτέλευς, 'Opus Praxitelis artificio dignum, quomodo etiam dicunt Δαιδάλου ποιήματα. Vide Harpoc. v. Δαιδάλου, Hesych. I. 874. supr. Idyll. I. 32.' J. W. et xv. 79. Sed in Virgilii Eclog. III. 37, '*divini opus Alcimedontis*,' ab ipso Alcimedonte est cælatum, vide ibi v. 44.

108 'ἐμὸν Barocc. Phillipps.

109 μή μευ λωβάσησθε τὰς ἄμπελος ἐντὶ γὰρ 'ΑΒΑΙ. 'Quadruplex

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες, ὁρῆτε, τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὕμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

---

plex lectio notatur in scholiis ἆβαι, αὖαι, ἄζαι, αὐταὶ,'—Gaisford. Quarum nulla sensum satis idoneum fundit, ipsâ quoque varietate corruptelam prodente. ἁβαὶ Butler. ἁβαὶ Harl. Cant. ἅβαι Burn. Si ἆβαι *pubescentes* significaret, fortasse non esset repudiandum: sed frustra talis sensûs exemplum quæras. Jam vero αὖαι et ἆβαι eadem est lectio, ex quæ duæ conflatæ sunt, ob ῡ et β̄ (*u*) cum scriptionis tum vero pronuntiationis similitudinem. Sic VIII. 48. pro αὐότεραι codex Phillipps. ἁβότεραι. Sic VII. 112. inter εὖρος et ἕβρος 'frequenti errore' ut ait Gaisfordius, fluctuant codices; sic inter νευρὸς et νεβρὸς VIII. 89. Sic αὖρα et ἁβρὰ Heliodor. VIII. 389. D'orvill. ad Charit. p. 45, λαβρῷ et λαύρῳ Æsch. Pers. 110. Hinc ab Historiæ Græcæ Scriptoribus non contemnendis Demosthenes, in insulâ *Calaureâ* Argolidis extinctus, in *Calabriâ* Italiæ animam efflasse dicitur. Sed Theocritum videamus. Sensus est, '*Oro vos, Locustæ, ne vites meas violetis,* sed si quæratur *quare?* Quid respondeam? Quia sunt ἁμαὶ, *meæ?* quia sunt αὖαι, ἄζαι, *siccæ?* Minimè gentium; Hæc omnia nihil ad rem. Sed *parcite, quæso, locustæ, quia sunt immaturæ;* quia '*vites meæ*' sunt '*novellæ;*' eæ quibus *facile* fiat injuria, nam etiam, ut ait poeta, MATURIS *metuendus Jupiter* UVIS, et unde nullum ad vos redundet commodum. Hanc igitur ἐπήρειαν, oro, ne admittatis in vos.

> *Quid fraudare juvat vitem* CRESCENTIBUS UVIS?

Tolle Cupidinem IMMITIS UVÆ, *jam tibi lividos distinguet Auctumnus racemos purpureo varius colore.* Quare pro Codicum plurimorum lectione ἆβαι i. e. ἆυαι reponendum puto ὠμαὶ *crudæ:* ut Lucan. IV. 317, *crudus* palmes Colum. II. 10, *cruda* novalia; Infra Theocr. XI. 21, φιαρωτέρα ΟΜΦΑΚΟΣ ΩΜΑΣ. Sic Philipp. Anthol. 1219 σταφυλῆς ΩΜΟΝ ἀποσπάδιον. Eustath. p. 38. 44. p. 211. 10, ὠμὸς καρπὸς, ὁ μὴ πέπειρος. Ita Hesych. ὠμὸς· ἄωρος, et ὠμὸς et πέπων opponuntur Aristoph. Eq. 260. Jam vero ᾱ et ω̄ sæpissime a scribis permutantur, ut vulgo, ita maximè in Theocriti Codicibus, ita ut ὠμαὶ in ἀβὰι (ἀυαὶ) facillimè abierit. Hoc ipso idyllio v. 34

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες ὑπηνέμιοι φορέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ οὐ μέμνασ', ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτεκιγκλίσδευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὄκα μάν ποκα τεῖνδί τυ δάσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ἇδε pro ὧδε dant aliquot MSS. et in v. 41 ὧδε et ἇδε leguntur pro αἶδε, item supra IV. 48, et inf. XVI. 23. In IX. 34 pro ἐξαπίνας Cod. Burn. ἐξαπίνως; pro πᾷ, XI. duo habent πῶ; pro ἁπαλᾶς, XIII. 8. unus ἁπαλῶς; pro Διωνάια, XV. 106, unus Διαναία; pro πλαθάνω, XV. 115, duo πλάθανα; pro παρισωθῇ, XVIII. 25, unus παρισαθῇ; pro ὦ κάλα ὦ, XIX. 38, duo ἆ καλά ἆ; pro ῥωγάδας XXIV. 93, unus ῥαγάδας; pro οἶδα νῶν Æschyl. Choeph. 232. Ald οἰδωνῶν. De μ et u (β) confusis nota omnia. Vide Butler. Æschyl. Ag. 118. Wellauer. Pers. 155. Suppl. 3. μολών pro βολῶν habet Aldus et Codices nonnulli Soph. Aj. 877. μάρμαρος et βόρβορος inter se permutantur S. Chrysost. p. 66. B. Fere adducor ut eandem medicinam in Æschyli Eum. 769 adhibendam esse credam, μήδ' ἀκαρπίαν τεύξητ', ἀφεῖσαι ΔΑΙΜΟΝΩΝ σταλάγματα. Malim ΔΙΑΒΟΡΑ σταλάγματα. Soph. Phil. 7. νόσῳ ΚΑΤΑΣΤΑΖΟΝΤΑ ΔΙΑΒΟΡΩΙ. Rationes hujus correctiones intelligent eruditi. Jam vero Theocriti Codex Canonicianus, cujus lectionis delectum doctissimi Jacobsoni humanitati debeo, habet ἁβαὶ cum suprascripta νέαι quæ glossa vocis ὠμαὶ facile esse potuit; et in Codice Barocciano ipse hanc glossam vidi μή μου βλάψητε τὰς ἀμπέλους, εἰσὶ γὰρ ΝΕΑΙ ἔτι, quæ lectionis nostræ interpretationes commodæ sunt ut quæ maximè.

114 ad κανθάρος Butler. σκαραβεος (i. e. *scarabæus*).

117 οἴχεο pro εἴχεο Burn.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χὰ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀΐεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

---

[124] καὶ—ἐνείκαι omittit Harl. καὶ τό ποτ' ὀρθὸν κ.τ.λ. his substituens, et in personarum descriptione errans.

[125] Cod. Butler οἴσια. Lobeck ad Phryn. p. 301 οἴσυα. Sed vide Passow. v. σίον.

[127] τὰν κάλπιδα Butler.

[128] κύτιλον Harl. Butler.

[129] κέονται Harl. Butler.

[131] πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ. Ita Codices plurimi, ut et Harl. Laud. Phill. et Cant. ῥόδα κίσσος Canon. ῥοδοκισσός Burn. ῥοδα κισσός Butler. καὶ ὡς ῥόδα κίσσος Vaticani I. 8, 9. Legat forsan quis cum Meinekio καλῶς pro καὶ ὡς, comparans v. 119, XI. 5. Vide et VI. 20, ubi καὶ τάδ' et καλὸν habes confusa. Sed post ἐπανθεῖ desiderari videtur nomen fruticis, cui superflorescat vel κισσὸς vel ῥοδόκισσος. Sic Arist. Nub. 978 μήλοισιν ἐπανθεῖ χνοῦς, Herod. II. 12 οὔρεσιν ἅλμη ἐπανθέουσα. Ipse noster XX. 21, καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος· cf. I. 133, ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι. Quare si ῥοδόκισσος retinendum, pro ΚΑΙ ῼΣ legendum puto vel ΒΑΤΩΣ vel

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἔφίλασε,

ΒΑΤΟΙΣ *rubis*, β (*u*) et κ (*li*), simili ductu exaratæ, sæpissime a librariis permutantur. Vide Dobr. Adv. ii. 275, 285, 333. Æschyl. Eum. 36 pro σωκεῖν habet Reg. L. σωβεῖν, pro βδελύκτροποι v. 52. Rob. κδελύκτροποι, pro νεβροῦ v. 111. Ald. νεκροῦ, pro ἐπιβριθεὶς Eum. 923 Reg. L. ἐπικριθεὶς. Ob βάτων et κατὰ (i. e. *ια*άτω̄ et *lι*ατὰ) similitudinem accidit ut in Longi Pastoral. i. id quod in Cod. Flor. est λόχμη βάτων in aliis Codicibus et editionibus plerisque perperam scriberetur λόχμη κατὰ vel κάτω βάτων, qui quidem locus videtur indicare Longum in Theocrito suo hic legisse quod conjecimus, sic enim scribit —λοχμὴ ΒΑΤΩΝ καὶ ΚΙΤΤΟΣ ἐπιπλανώμενος—vide eundem iv. p. 100. ταύταις ἀντὶ τῆς ἀμπέλου ΚΙΤΤΟΣ ἐπέκειτο. De ι et τ confusis vide sup. iii. 17. Quod si ῥοδόκισσος nullus usquam frutex fuerit, quod Botanicis indagandum relinquimus, his Longi locis permotus et aliis, quas dixi, rationibus, pro ῥοδόκισσος Codicum aliorum lectionem adsciscerem ῥόδα κισσὸς, ita ut versus sic scriberetur

πολλὸς δὲ ΒΑΤΩΝ ΡΟΔΑ ΚΙΣΣΟΣ ἐπανθεῖ.

h. e. hedera *corymbos fundit vel floribus serpit super ruborum rosas.* De Ruborum vel spinarum (κυνοσβάτων) rosis plura dicturi sumus ad xxvii. 9 quæ conferas, si libet. Interim rubis capras vesci notum ex Virgil. Georg. iii. 314:

> Pascuntur vero silvas, atque alta Lycæi,
> Horrentesque rvbos, et amantes ardua dumos.

Colum. vii. 6. *Caprinum genus nec* rvbos *aversatur, nec vepribus offenditur, et arbusculis fruticetisque maximè gaudet.* Hesych. in κυνάδα, κυνόσβατον ἢ φυτὸν, ὅπερ τὰς αἶγας νέμεσθαί φασι. Utcunque hæc erunt, in hoc ipso Theocriti loco, id ipsum quod conjecimus, ΒΑΤΩΣ vel ΒΑΤΩΝ, legisse Scholiastem inde probamus, quod ad v. 131. ita scribit, ἔστιν εἶδος βοτάνης ΑΚΑΝΘΩΔΟΥΣ ἐοικυίας ΡΟΔΟΙΣ, quæ ad κισσὸν minimè pertinent, et quæ fere ipsa dixerat de ΚΥΝΟΣΒΑΤΩΙ ad v. 92 φυτάριον ὁ κυνόσβατός ἐστιν ὅμοιον ΡΟΔΩΙ ἔχον τὸν καρπόν· παρομοῖον ταῖς ΡΟΔΕΑΙΣ, ΑΚΑΝΘΩΔΕΣ. Hesych. in κύναρος:—ἡ κυνόσβατος διὰ τὸ τραχὺ ΑΚΑΝΘΩΔΕΣ. Theoc. vii. 140, τήλοθεν ἐν πυκινῇσι ΒΑΤΩΝ τρύζεσκεν ΑΚΑΝΘΑΙΣ.

132 πρὶν pro πρὰν Harl. Vide

Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὶν δέ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ, θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
Τᾶν αἰγῶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γέ με καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

---

vi. 41 ubi eadem in MSS. confusio.

[136] ad κίσσας Butler πικας (*picas*).

[144] τὸν pro τὰν ut 149. Butler. Harl.

[147] κορύπτιλος Harl. Burn.

[148] αἰγᾶν pro αἰγῶν, Codicum lectionem rectè Theocrito vindicasse videntur Editores, contra Bentleii effatum in Epistolis i. p. 161. Phal. p. xxix. Schæfer ad Porson. Hec. 1061. Vide Buttmann. Gr. Gr. i. § 43, p. 173, inf. viii. 49. ἤ ἐμὲ omissa γ' Burn. Butler. qui gl. habet σακριφικαρε (*sacrificare*) ad καλλιερῆσαι.

[149] μοίσαις Harl.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ῝ΕΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

᾿Επιγραφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφότεροι ᾄδουσι. [a] Καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, [b] ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὖρις (sic MS. Leg. Δοῦρις) φησίν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἱδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἤρα Γαλατείας.

Argumentum hujus Idyllii sic apud Calliergum legitur: Δα μοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος, μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὴν περὶ Κύκλωπος ὑπόθεσιν ᾄδουσιν. Ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιούμενος. Ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνεται ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου δῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, οὗ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Ὥρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι. Καὶ πάλιν· Μηκέτι φρουρεῶμες ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε. Δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν φαινομένων ποιητής.

---

[a] MSS. καὶ ὁ μὲν δάφνις τὸν κύκλωπα μιμεῖται τινα διαλεγόμενον πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς Γαλατείας, ὁ δὲ Δαμοίτας τὸν Κύκλωπα ὑποκρινόμενος.

[b] Leg. ὑποκρίνεται. *Schaefer.*

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοιτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει,
Ἅσυχα καχλάζοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.

---

[9] Pro ἅδ' Codex Mediolanensis servavit ἅνδ', unde omnino, ut videtur, reponendum ἀνίδε pro ἅδ' ἴδε, cujus sonum aures ægrè ferunt.

[11] τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει ἅσυχα καχλάζοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θεοῖσαν. Pro καχλάζοντος lectionem Codicum plurimorum καχλάζοντα quam habent etiam Burn. Cant. Butler. Canon. Phill. restituetere cum Kiesslingio (nam Meineke καχλάζοντος) non dubitavi, quam metro frustra timentes Librarii e Codicibus extrudere conati sunt. Vide sup. ad v. 90. καχλάζοντα etiam habet Servius ad Virg. Eclog. IX. 58. Sensus est *pulcri fluctus leniter alluentes ostendunt eam currentem ex alto versus terram.* Eleganter articulus τὰ, pronomine νιν interjecto, a nomine καλὰ κύματα separatur, ut VII. 43, τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι. Omnino literæ finales α et ος (oc) centies

Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,
Κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιάν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρά τε καὶ ποτὶ ποίμνας.

---

in Theocriti MSS. confunduntur. Vide modo III. 7. ubi inter ἀδαμαντίνα et ἀδαμάντινος fluctuant Codices; sic x. 3, inter τρυχνὰ et τρυχνὸς; in XIII. 71, inter χαλεπὰ et χαλεπὸς; in XIV. 10, inter ἄσυχα et ἄσυχος; in XVI. 30, inter ἐσθλὰ et ἐσθλὸς; in XVIII. 122, inter στειβομένα et στειβόμενος; in XXII. 66, inter ὀρθὰ et ὀρθός. Sic in Æschyl. Chœph. 238, pro πατέρος nuperi Editores ex Codice Mediceo dederunt πατέρα. Vide etiam Monk. Hippol. 563: Schæfer. Meletem. Crit. p. 52, p. 112, infr. ad VIII.

13. Cæterum pro αἰγιαλοῖς nonnulli Codices habent αἰγιαλοῖσι inter quos Baroccianus et Laudianus et Cantabrigiensis.

[16] Vulgo φρύττει, sic Meineke. Sed cum plurimi Codices φρυγεῖ vel φρύγῃ, vel φρύγει afferant, hoc prætuli cum Boissonadio et Wuestemanno, ut et φρύγοντος, XII. 9. φρύγει (ττει) Burn. φρύττει Butl. Canon. φρύγει Phil.

[20] καὶ τάδ' Burn. ut alii pro καλὸν.

[22] οὐ τὸν Πᾶνα ἕνα γλυκὺν Cant.

[24] ποτὶ οἶκον Cant.

Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἦς δὲ γαλάνα,
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται, κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὶν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὼ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ·
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

---

29 *σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί.* Pro ΣΙΓΑ veram puto conjecturam Briggsii ΕΙΠΑ *dixi, jussi.* Verba *dicendi,* sæpe *jubendi,* sensu adhiberi jam ab aliis monitum est, ut a Wellauer. ad Æschyl. Chœph. 91, a Schaefero infra ad XXIV. 47,

δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι ΦΡΑΣΟΝ ἡγεμονεῦσαι.

Ruhnkenius *σίξα δ' ὑ. ν. κ. τὰν κύνα* eleganter sane, sed vereor ut recte. *σιγᾷ* Codices nonnulli, et *ὑλακτεῖ,* quod habet Cod. Phill. cum glossâ *συγχωρῶ δηλαδή.* Glossam *ἠρέμα ἐπέταξα* præbent Laudianus et Baroccianus.

35 Citat Serv. Virg. Eclog. II. 25.

36 *μοι* Septem Codd. ap Gaisf. Vide ad V. 18.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ʼΕπιγραφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα [a]ὑποκεῖνται ἐν Κῷ· ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς ʼΑλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ, κληθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ ʼΑμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται ὡς καθ᾽ ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις [b]ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἤρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς ὄνομα. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται ἀλλήλων.

ΑΛΛΩΣ.

ʼΕπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ᾽ αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατος φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ ʼΑντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

---

[a] ὑποκεῖνται deest Call. Editur e MSS.

[b] ὁμιλοῦσι καὶ διεξέρχονται Call.

ΘΑΛΥΣΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

Ἧς χρόνος ἁνίκ' ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἅλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος, σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος, εἴ τί περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούριννάν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.

VII. Hujus Idylii scenam non, ut vulgo creditur, in Co insulâ, sed in Italiâ esse prope Veliam Lucaniæ et Buxentum (Πύξαν v. 130), dixit Hermannus in Opusculis, v. 79. Quam quidem sententiam mihi quidem non planè probavit vir eruditissimus. Opinio vulgaris his fundamentis innititur, quod versu primo fluvii Halentis mentio fit, (qui tamen fluvius est Lucaniæ; vide v. 123, et interpretes ad locum,) et Mosch. III. 99, legitur ποταμῷ παρ' Ἅλεντι Φιλητᾶς, Philetas vero, qui, ut omnes norunt, *Cous* erat, hoc etiam Idyllio, v. 40, memoratur; et versu decimo obviam se fert ἀνὴρ Κυδώνιος, qui majore cum veri similitudine in Co insulâ quam Veliæ in Italiâ occurrere videtur. Denique ad Πύξας, v. 130, legitur Scholium, πύξα πόλις τῆς Κῶ, ἐν ᾗ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἐξ οὗ καὶ Πυξίος Ἀπόλλων. Quare non sane video cur fidem Argumenti Scriptori derogemus dicenti τὰ πράγματα ἐν Κῷ, ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ Θεόκριτος ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει.

[1] ἧς χρόνος—ἥρπομες ἐκ πόλιος. Bekker Anecdot. 1198, ubi pro παρὰ Εὐκρίτῳ legendum παρὰ Θεοκρίτῳ, monente Meinekio; versum primum citat G. Chœrob. p. 720. 26, ed. Gaisford. σὺν καὶ τρίτος versu secundo Butler. Cant.

[7] εὖ ἐνερεισάμενος benè Hermannus. vide XXV. 172, pro vulg. εὖ γ'.

Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο, καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι—γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς—·
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται;
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νεισσομένοιο

---

11 τῶ Βρασίλα vulgò ut Meineke. τὸ, Butler. Cant. et Burn. quod verum videtur et in plurimis aliis Codicibus legitur: quare recepi, ita quoque jubente Hermanno. Longam syllabam metro frustra timentes intruserunt Librarii. Vide ad VIII. 51. et sup. ad vers. 2. Βασίλα Cod. Reg. Paris. 335.

18 Ad ῥοικὰν Cod. Butler. ὀβλικουαμ (*i. e. obliquam*).

21 μεσαμέριον 'Vide Lobeck. ad Phrynich. p. 54. Schæfer. ad Demosth. p. 270. 9. qui scribendum monet τὸ μεσαμέριον. Vulgatam ferri posse puto.' J.W.

22 'Ἐφ' αἱμασίαισι et ἐν αἱμασίαισι Codicum lectiones eodem fere redeunt, et hoc loco aptiora esse quam ὑφ' αἱμασίαισι agnoscent, opinor, qui in Italia aut Græcia æstatem egerint, et quanta sit lacertarum multitudo in earum regionum maceriis soli expositis et quantopere in summis muris apricari ament, cognoverint. Lacertas Herodotus a crocodilis Ægyptiis distinguens κροκοδείλους τοὺς ΕΝ ΤΗΙΣΙ ʽΑΙΜΑΣΙΗΙΣΙ vocat II. 69.' J. W. ἐφ' Butler. Burn. ὑφ' Valcken. et ἠλαίνοντι Hermann.

25 Ad λανὸν Butler. habet adscriptum λακουμ, τορκουλαρ (i. e. *lacum, torcular*), ad 26. ad. παίοισα, βερβέρανς (*verberans*),

Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὺ πάντες
Ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς,
Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὤτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς,
Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,

---

ad 34 ἀπαρχόμενοι, δαντες πριμιτιας (*dantes primitias*).

28 συρικτὰν ἔμεναι ex Codicibus Palatinis et aliis Hermannus.

30 'καί τοι. Ne inverecundè et inurbanè dictum putes, a quo vitio longè, si quis alius, abest Theocritus (vide infr. 38, Epig. xxii. 2) cogita poëtam æmulatione tanquam stimulo amicum excitare velle et ad cantandum p ovocare.' J. W.

35 ξυ ἁ γὰρ ὁδὸς ξυνὰ δὲ καὶ ΑΩΣ. Vide Apollon. R. ii. 173. Supra versu 21 tempus erat *meridianum*, undenam jam fit *matutinum?* Cui quæstioni reponendum videtur ἀὼς latiore sensu hìc pro ἡμέρᾳ dici, haud secus atque a Bione vi. 18,

χἀ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοῖιος
ΑΩΣ.

Eja, inquit, experiamur uter alterum vincat canendo; conveniunt iter, dies "*datur locus, hora.*"—'Ἀὼς *dies*, Musgr. Eur. Alcest. 300, in Suppl. Notarum. Comparare possis

With hearts at ease, and knowledge
in our hearts
That all the day and all the grove
was ours.
The Excursion iii. p. 109'

J. W.

Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾶ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτευμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
Χἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταίτε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων

---

[45] 'Ὡς est *nam*. Καὶ τέκτων—καὶ ὄρνιχες idem valet quod ὡς τέκτων—οὕτως ὄρνιχες ut sæpe τε—καὶ, τε—τε, καὶ—καὶ comparationibus inserviunt. Wellauer. Æschyl. Choeph. 69. Wyttenbach Plat. Phæd. p. 110.' J. W.

[46] 'Oromedon unus e gigantibus, non mons,' Hermann.

[53] Virg. Æn. IX. 668:

Quantus ob occasu veniens pluvialibus hœdis
Verberat imber humum.

[59] ἀλκυόνες. Venustè ut solet S. Basil. Epist. T. III. 83, de Oratione Concio IX.

'Vide Lucian. Halcyon. I. p. 178, Hemsterhus.' J. W.

[63] ἀνήθινον. Vide Blomfield. ad Alcæum, in Mus. Crit. I. 436.

Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χἀ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν Ἀχαρνεύς,
Εἷς δὲ Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας.
Χὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀισεῖ δ', ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἀδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομᾶτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τύ, μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομᾶτα.

---

[73] Buttmannus in Friedmanni Misc. Crit. II. 1. p. 41. Ἐχένας; sed vulgatam tuetur Welcker. v. Wuestemannum. Ut κενεὸς III. 20, XV. 95, XVI. 10, XXVII. 4, pro κενός ita ξενέας pro ξένης adhibuerit Theocritus.

[81] 'Κέδρον sine causâ Palmerio et Wartono suspectum. Vide Monk. Alcest. 161.' J. W. Κέδρον citat Servius ad Virg. Eclog. x. 7.

Χὡ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βωκολέοντα
Ἐσθλά, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τυ γεραίρεν
Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἐρῶντι
Ὥρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνήρ, μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πάν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔστ' ἆρα Φιλῖνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδῃς, ὦ Πὰν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ

---

96 *ἐπέπταρον* S. Basil. ad Esai. c. 12, ubi Fronto Ducæus multa non vulgaria dedit de sternutatione felicitatis præsagio.

98 'De rariore forma *φιλαίτατος*, vide Maltby ad v. *φιλοττάριον*. Thes. p. 901.' J. W.

100 *Ἄριστος* Burn. Butl. De *μέγα* adverbio Monk. Alcest. 752.

105 Eustath. Iliad *κ*. 67.

111 *εἴης δ'* ΗΔΩΝΩΝ *μὲν ἐν οὔρεσι,*
χείματι μέσσῳ,
'ΕΒΡΟΝ *πὰρ ποταμόν.*

Mirantur Berkelius et Hemsterhusius Theocritum Edonos prope Hebrum posuisse; hic pro Ἠδωνῶν scribi jubens *Ζωναίων*. Parum feliciter. Omnino Macedoniæ et Thraciæ et totius Græciæ Septentrionalis tanquam barbaræ

Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου,
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
Αἶ, αἶ, φαντί, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη·

---

baræ Regionis Geographiam quasi deditâ operâ ignorasse et despectui habuisse videntur Poëtæ Græci et Latini.—Instar omnium sit Lucanus, qui Pindum, celeberrimum Thessaliæ montem, collocavit in Thraciâ, et illum quidem apud *Edŏnas*, penultimâ brevi, et Philippos ad Ponti Euxini litus relegavit, Pharsal. I. 693. Sic Philippos cum Pharsaliâ confuderunt Ovidius, Florus, aliique. Sed ut ad Edonos redeamus. Egregia est Bentleii annotatio ad Horat. III. 25. 9. ubi invictis argumentis legendum arguit,

Non secus in jugis
EDONIS Stupet Evias,
HEBRVM prospiciens, et nive candidam
Thracen, et pede barbaro
Lustratam Rhodopen—

in quâ tamen annotatione egregium Viri præstantissimi acumen admirans illud quoque jure mireris eum ad sententiam suam tuendam hunc Theocriti locum omnium aptissimum non advocasse, quem si cum Horatiano contuleris vix de alterutrius verâ lectione dubitaveris. Cæterum vss. 111, 2, 3, citat Servius ad Virg. Eclog. x. 65.

116 καὶ οἰκεῦντες. κατοικεῦντες, Hermann. vide ad III. 17.

124 ὁ δ' ὄρθιος ἄλλον ἀλέκτωρ
κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιήραισι διδοίη.

Horatianum (Sat. II. 6. 45).

Matutina *parum cautos* jam frigora *lædunt*, contulerunt Interpretes: quod ideò commemoro ut quærendum moneam, num in loco vexato Bionis VII. 13,

οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ ΝΟΣΟΝ
ΩΡΙΑ τίκτει—

non legendum sit ΝΟΣΟΝ ΟΡΘΡΙΑ (*tempora matutina*) τίκτει, ubi ἐπεὶ est *cùm*.

Εἶς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
Ἄμμιν δ' ἁσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τά μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες.
Χὼ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες

[128,9] Citat Max. Plan. Bachmann. Anecd. II. 107.

[132] 'De formâ στραφθεὶς pro στρεφθείς, vid. Matth. Gr. Gr. § 191. ed. alter. § 186, ed. prior Baehr. ad Herodot. I. 130.' J. W.

[132] 'Ἀμύντιχος i. q. Ἀμύντας, v. 2. De deminutivis in ιχος vid. Kœn. ad Gregor. p. 291. ed. Lips. Matthiæ Gr. Gr. § 102. editionis prioris. Blomf. de v. ὀρτάλιχος gloss. ad Agam. v. 51. βοσπορίχῳ Demosth. p. 255. 20. "Qui hic est Ismenias inferius v. 954, Ismenichus dicitur." Elms. ad Aristoph. Acharn. 861. Conf. Schol. ad Acharn. 954.' J. W.

[137] 'Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο, quibus antra dedicare solenne erat antiquis. Vid. Heyne ad Virg. Æneid. I. 168. *Nympharum domus.* Vide ad Æsch. Eumenid. 22, et imprimis Pashley, Creta, Vol. I. p. 139. Chandler, *Travels*, Vol. II. chap. xxxii.' J. W.

[132, 140] Comparari merentur Lucret. II. 132.

Prostrati gramine molli
Propter aquæ rivum sub ramis arboris altæ
Non magnis opibus jucundè corpora curant,
Præcipuè cum tempestas arridet et anni
Tempora conspergunt viridantes floribus herbas.

Et Agath. Anthol. I. 175.

ἐνθάδε δὲ κλάζουσιν ὑπὸ σκιεραῖς κυπαρίσσοις
ὄρνιθες δροσερῶν μήτερες ὀρταλίχων,
καὶ λιγυρὸν βομβεῦσιν ἀκανθίδες, ἡ δ' ὀλολυγὼν
τρύζει τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις.

Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσί, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὅρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάξαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

---

139 ἔχον πόνον. Vide Pind. Pyth. II. 145. Auctor. Scuti. 305. Virg. Eclog. I. 59.

146 Ad βραβύλοισι habet προυνις (*prunis*) Butler.

152 ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε. 'Heinsii correctionem νᾶας pro λᾶας recepi,' Valcken. Quæ Valckenærii verba ideo citavi, ut obiter commemorem *Heinsii* in Theocritum conjecturas multis in locis cum Thomæ *Stanleii* notis MSS. conspirare, quæ in Academiæ Cantabrigiensis Bibliothecâ asservantur. Præbent hæ notæ ad I. 61. τὸν ἐφ' Ἱμέρᾳ; ad VII. 152. νᾶας; ad XX. 39. εἰς ἅμα in quæ omnia incidit quoque Heinsius, et cæteri Editores ut Heinsiana commemorant.

153 ἔσπεισε Butler.

156 ἀδκουμουλουμ φιγαμ βεντιλαβρουμ (*i. e. ad cumulum figam ventilabrum*) Butler. in marg.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τα μέν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

[a] ΑΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ᾀσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτὴν τινὰ, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύριγγας, Προσέτι δὲ † κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ᾄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ † Δάφνιν γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ᾄδοντα, Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικήν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμήν. μικτὸν διηγηματικόν.

---

[a] Hoc argumentum reperitur in MS. Colbert. 1193. Ubi legitur ὁ δὲ νοῦς ἐκ τοῦ π. π.—εἰς ἔριν βουκολισμάτων κατ.—Δάφνις β.—διηγηματικόν desunt.

† [*Pro* κριτὴς *fortasse legendum* συριγτὴς, pro δὲ Δάφνιν lege δὲ λέγει Δάφνιν *ex Scholiasta, et* κρινάντων pro κρίναντος; *Obiter moneo, quae ad hæc Argumenta leguntur, Gaisfordio deberi, nisi quæ quum uncinis inclusa tum cursivis litteris sunt excusa.*]

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ή.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δαφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων·
Τὸν δ' ἄρα χὡ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οΐων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τὺ γ', ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

VIII. [3] τωτήτην Burn.

[13] ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη. Sic Junta et Cod. Canon. (nisi quod hic θησεύμεθ') Burn. Butl. Cant. et vulg. nisi quod ἀμμῖν Burn. et Butl.; sic Laud. Barocc. nisi quod hic θησεύμεθ'. Miror Valckenaërium hunc versum ita sine ullâ suspicionis notâ edidisse. Verum quidem est

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησω ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ

---

eum hoc idyllium ferè totum Theocrito abjudicasse in Epist. ad Röver. p. xix., sed sine exactiore interpolatorum versuum indicatione, quam ad v. 82, postea dedit, versus i—xxvii. et lxxxii — xciii. Theocrito vindicans. Sed in Eclogâ verè Bucolicâ, qualis hæc est, Theocritum non potuisse sic versum claudere ἁμῖν ἄρκιον εἴη jam supra in Præfatione monuimus. Jam vero de lectione inter Membranas minimè constat. Nonnulli Codices dant καὶ τίνα pro ἀλλά τι, plurimi ὅστις pro ὅκεν, unus certè χἄμμιν, omnes fere ἄρκιος vel ἄρτιος. Bene monuit Hermannus ἄεθλος hic v. 13, *præmium laboris* non *laborem ipsum* significare. Quod item verum esse de ἄεθλος existimo xxi. 52. Suidas ἆθλος, ἀρσενικῶς, καὶ τὸ ἔργον καὶ τὸ ΕΠΑΘΛΟΝ. Sic ἆθλον quoque interdum pro ἄεθλος *certamen;* vide Jacobs. Anthol. Not. Crit. p. 754. Quare Codicum auctoritate fretus καὶ τίνα et ἄρτιος (*æqualis*) restituenda esse censeo, et totum versum sic scribendum, καὶ τίνα θησεύμεσθα; τίς ἄμμι κεν (vel ἇμιν ἂν) ἄρτιος εἴη. Sententiam vides a Virgilio expressam Eclog. iii. 27,

Vis ergo inter nos, quid possit uterque canendo
Experiamur? Ego hanc vitulam, ne forte recuses,
Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fetus,
Depono; tu dic, mecum quo pignore certes.

De θησεύμεσθα; τίς, et θησεύμεσθ' ὅστις confusis vide sup. ad vi. 11. De ἇμιν Valcken. Adoniaz. p. 236. A. sic scribit 'Quod Grammatici Doriensibus velut proprium dicunt, secundâ correptâ, nusquam opinor legitur nostris in Editionibus Theocriti aut in Codicibus quorum innotuere lectiones; Eustathius tamen invenit in Idyll. vii. 135, ubi vulgatur ἄμμιν· quod, ut sibi constet Poëta, reponi posset, in tribus saltem locis debet, vii. 11; viii. 13; xi. 7; xviii. 28; xxii. 147, 148.' Cæterum Hermannus conjecit καὶ τίνα θησευμεσθ' ὅτις ἁμῖν ἄρκιος εἴη. Jam his scriptis in Codice Phillippsiano inveni lectionem θησευμεσθ' ὅ κεν ἂν ἡμῖν ἄρκιον εἴη. Quod nostram lectionem aliquantum tuetur.

14 γ' omittit Butler.

Χἀ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χοὶ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
Χοὶ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

---

[18] Notum fistulam Theocriteam hodie Græciæ pastoribus in deliciis esse. Vide quæ de hâc re scripsit Γεωγράφων ἀξιοπιστότατος Gul. Martin Leake (Græcia Septentrionalis, I. p. 290).

[19] καρὸν ἔχοισαν ἴσον Bachman. Anecdot. II. 180.

[24] με pro γε benè Hermannus.

[29] ἤθελε κρῖναι Burn. cum ἦνθ' ἐπακοῦσαι ut v. l.

[30] δουλκις βοξις (i. e. *dulcis vocis*) ad ἰϋκτὰ Butler.

[31,32] Hos versus interpolatoris cujusdam fetum esse vix dubito. Primum inutiles sunt et supervacanei; post λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας sequi debet continuò Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ v. 32: deinde ἀμοιβαῖος nusquam nisi in hoc Idyllio hic et v. 61, apud Bucolicos Poëtas comparet. Deinde

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

῎Αγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πάποχ' ὁ συρικτὰ προςφιλὲς ᾆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν,
Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τεῖνδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοί, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
῞Ενθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χαὶ βοτάναι.

---

in metrum bucolicum peccat Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος. Equidem ab eodem auctore consarcinatos fuisse suspicor cui initium Idyllii ix. debemus.

[33] Hoc carmen in metri ἡρωελεγείου exemplum attulit Grammaticus ap. Bachmann. Anecdot. ii. 187, quod eo notabilius, ob Valckenærii judicium in Epistolâ ad Röver. xiv. prolatum, hæc ut 'penitus vetustis Grammaticis ignota damnantis.' Vide etiam quæ de versuum nonnullorum hujus idyllii νοθείᾳ scripsit Hermannus Opuscul. v. p. 87.

[43] 'Non credo tam elumbem versum a Theocrito esse profectum: Legendum videtur ἔνθα καλὰ Ναῒς ἐπινίσσεται cui respondet versus antistrophicus ἐνθ' ὁ (forte ἔνθα) καλὸς Μίλων βαίνει ΠΟΣΙΝ.' Meineke: cui tamen bene respondit Hermannus neque talem versum apud Bucolicos Poëtas sine exemplo esse, neque ob cæsuræ varietatem esse injucundum. Equidem hanc cæsuram corrupto Bionis versui restituendam arbitror, Id. xiii,

μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον ἐπεὶ χὠ φοῖβος ἀείδειν
μισθὸν ἔδωκε, τιμὴ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

Ubi pro mendoso ΕΔΩΚΕ ΤΙΜΗΔΕ legerem ΕΔΩΚΕΝ, ΜΗΔΕ deinde ποίει, hoc *sensu, neque me illaudatum dimittas, neque tamen actiones*

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χαὶ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',

---

actiones meas exaggeres; Neque parum neque nimis me lauda. Cod. Butler. ad ἐπινίσσεται habet φεκουεντατ (*sic*) (i. e. *frequentat*), et ad κόλε v. 51, μουτιλε (i. e. *mutile*) ἐπινείσσεται Burn. et Cant.

46 πηδῶσι Cod. Reg. Paris. 335.

49 ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ citat. Serv. ad Virg. Eclog. VII. 7.

51 Μιλῶ Burn. Μίλω Cant. Butler. Hermannus legit

ἴθ' ὦ κολε, καὶ λέγε φώκας
Μίλωνι Πρωτεὺς καὶ Θεὸς ὢν ἔνεμε.

Sed fere omnes, quod sciam, Codices Μίλων, Μίλῳ, vel Μιλων' Maluerim igitur (recepto Μίλων, vocativo), scribere καὶ λέγε,—"Μίλων, Ὁ Πρωτεὺς φώκας, κ. θ. ω., ἔνεμε." *Dic illi; 'o Milo, Proteus, licet Deus, phocas pavit.'* De sententiâ vide suprà ad I. 110. Nihil apud Nostrum frequentius quam finalis vocalis brevis ante tenues aspiratas vel medias sequente liquidâ λ vel ρ producta; ubi brevem syllabam, metro soliciti, in longam sæpe transformarunt Librarii; vide ad VII. 1, 11. quod hic quoque factum puto. Exempla quædam adscribam. Hoc ipso idyllio 34 συρικτᾱ προσφιλὲς, 54 μηδε̄ πρόσθε θέειν ἀνέμων, II. 70 θρᾶσσᾱ τροφὸς, V. 11 τō Κρόκυλος, V. 42 ō τράγος, V. 69 ἐν χάριτῑ κρίνῃς, V. 90 ὁ̄ κρατίδας, V. 132 με̄ πρὰν οὐκ ἐφίλασε, VII. 2 σὺν δε̄ τρίτος ἅμμιν, VII. 5 ἀπō κλυτίας, VII. 101 παρᾱ τριπόδεσσι, 108 ὅτε̄ κρέα, etiam in *thesi*, VII. 24 ἢ μετὰ δαῖτᾱ κλητὸς, X. 29 τᾱ πρᾶτα λέγονται, X. 44 τᾱ δράγματα, X. 56 ταῦτᾱ χρὴ μοχθεῦντας, XIII. 3 τὰ καλᾱ πράτοις, 16 τō χρύσειον, XIV. 53 οὐκ ο̄ἶδᾱ πλὰν Σῖμος 65, ο̄ἶᾱ χρὴ, XIV. 68 et XV. 85 ἀπō κροτάφων, XV. 86 ō τριφίλατος Ἄδωνις, XVII. 11 τῑ πρᾶτον. Sic Mosch. Epit. Bion. III. 92 σε̄ πλέον Ἀρχιλόχοιο πο-

Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ', ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται·
Σιττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

θεῖ Πάρος, 97 ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι. Postquam hæc scripseram, repperi Μίλω, ὡς Ὁ Πρωτεὺς in Codice Barocciano et in alio Codice chartaceo cujus usum mihi humanissimè concesserunt Collegii Emmanuelis apud Cantabrigienses Magister et Socii; unde lectioni nostræ Ὁ Πρωτεὺς major accedit auctoritas.

[56] Vulgatam habent Cant. Emman.

[65] οὗτο Butler.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς·
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν.
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα·
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὣς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὣς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ

---

72 'σύνοφρυς—ὀφρῦς συνάγειν supercilia contrahere superbiæ et iracundiæ indicium. Confer Aristoph. Nub. 581. τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν ἀποιοῦμεν δεινά. Reiske ad. h. l. Sed vide ne hoc loco σύνοφρυς sit *junctis superciliis pulchra*. Conf. Burmann ad Ovid. Art. Amat. III. 201. *Arte supercilii confinia nuda replentes.* Ruperti Juvenal Sat. II. 93.

Ille supercilium madidâ fuligine tactum
Obliquâ producit acu.' J. W.

79, 80 citat Serv. ad Virg. Eclog. v. 32.

81 ἁδύ τι τὸ στόμα τεῦ Hermann.

86 ad δίδακτρα Butler, gloss. μερζες προ λαβορε μαγιστρι (i. e. *merces pro labore magistri*). οὕτω vulgo; sic Cant. Burn.

89 νευβρὸς Phillips. et ἅλατο.

Ὤτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

---

91 *οὕτως* duo Codices. *ὥς* tres et edd. antiquissimæ. Sic Butler. et Gregor. Cor. xcii. ubi etiam *γαμεθεῖσ'* ut Junta; *γαμηθεῖσ'* plurimi apud Gaisfordium, sic Butler. Cant. Canon. Laud. Phillipps. *γαμῆτεισ'* Burn. "*κάγχοιτο* Vat. 2" Sanctamandi; notandum *νύμφα* apud Bucolicos ultimam producere: obstat sanè locus, Bion. xv. 28, *σὺ δε νύμφα καθεύδεις*, ubi tamen cum Briggsio *νοσφὶ*, vel *μέσφα*, vide Callim. Lav. Pall. 55, legendum videtur; vix dubitari potest quin verum sit *νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο· οὕτω καὶ* vitiosum esse et numeri clamant et codicum varietates. Rescribi velim *οὐχ οὕτω νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο·* in quâ locutione inest quiddam bucolici leporis; *Non sic* (hoc est *non tantum*) *sponsa, nuptum jam promissa, utcunque mærorem præ se ferens, ob matris et sororum consortium jam abrumpendum, doleret, quantum repulsâ acceptâ doluit puer alter.*

93 *Νύμφαν Ναΐδα γᾶμεν.* Apollodor. iii. 14. 6. p. 360, Heyne, *Ἐριχθόνιος Πραξιθέαν Ναΐδα νύμφαν ἔγημεν.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τα μὲν πράγματα [a] ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεὺς δέ ἐστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ [b] Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν [c] τοῦτον ὄντα [d] Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν φησὶν Ἑρμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐίππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμήν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκαν πάλιν φησὶ, τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

---

[a] ἐπὶ Σικελίας sine ὑφίστανται Call.

[b] Μενάλκα Call.

[c] Plene distinguit post Μενάλκαν Calliergus, et Argumentum novum sic orditur: Ἄλλως. Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται. Ἐκκαλοῦνται δὲ ὑπὸ συννομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. οὐδὲν ἔχει πρὸς Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελικὸν, κ.τ.λ.

[d] Post Σικελὸν videtur articulus τὰ excidisse. *Schaefer.*

ΝΟΜΕΥΣ, Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ θʹ.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιασδεο Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χοὶ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐκ φύλλοισι πλανῷντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμπροθεν· ἄλλοθε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς,
Ἁδὺ δὲ χἀ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβὰς· ἐν δὲ νένασται

IX. [1, 2] Duos priores versus ut Theocriti citat Maximus Planudes, Bachmann. Anecdot. II. 76. Mihi ob inusitatam primi cæsuram suspecti sunt, eo magis quod Cod. Mediol. optimus dat συναψάσθω et Codices quinque πρᾶτος ἄειδε Δάφνι συναψάσθω δὲ Μενάλκας. Sic Burn. nisi quod ἐφάψασθαι, quod habet Phillipps; ἐφεψάσθω Cant. Scripserit forsitan Theocritus *uno* tantum versu,

βωκολιάσδεο Δάφνι, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,

et ita legisse videtur Virgilius, locum hunc *uno* versu exprimens Eclog. III. 58,

Incipe, Damœta: tu deinde sequere Menalca.

Librarii, hiatum fortasse timentes, alterum versum finxerint. Versus sex priores Theocrito abjudicat Fr. Jacobs. ἐφαψάσθω Canon. cætera ut vulg.

[6] ἔμπροθεν ἄλλοτι Cant. ἔμποσθεν ἄλλοσθεν Burn. omisso αὖθις, quod omittit quoque Cod. Parmensis et Junta. Sed quatuor certe Codices ἔμπροθεν, quod benè se habet, pro ἔμπροσθεν. Sic ἔκτοθεν x. 9. idem quod ἔκτοσθε II. 51. Vide Lobeck. Phryn. p. 6. p. 49. De σ et σθ confusis vide ad x. 35. ἔπροσθεν ἄλλοθεν Phill.

Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶν τὸ πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν· ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·
Βωκολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδάν,
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς·

---

12 *φρύγοντος* ed Paris. Phill. et vulg.

13 *ἐρῶντε* ex Toupii conjecturâ pro *ἐρῶντι omnes* receperunt. Sed, ut puto, festinantius. Nam cum duo Codices præbeant *ἐρῶν τὸ*, unus *ἐρῶτο*, et cùm numerus singularis longè concinnior sit et ad comparationem exprimendam aptior, illud rescripsi, hoc sensu, *Quantum amans curat audire patris aut matris monita.* *ἐρωντι πρς* Burn. *ἐρῶντι* Cant. Phill.

21 *ἡ* Burn.

23 *ἔτρεφεν* Burn. Vide ad III. 16.

24 *αὐτοφῦκος* Cod. Reg. Par. 335.

Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις

---

31 Matthæus Monachus in Crusii Turco-Græcia, p. 256. τέττιξ μὲν τέττιγα τέρπει, ἴρηξ δ' ἴρηκα, ἄμμε δὲ μοῦσα καὶ ᾠδή. Obiter corrige Aristæneti, I. 18. ἥλικα γὰρ ΔΕΙ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα. Lege ΑΕΙ.

33 οὔτε γαρ ὕπνος,
οὔτ' ἔαρ' ΕΞΑΠΙΝΑΣ γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι.

34 Sic vulgo; ἔδαρ ἐργατίναις Valck. partim ex Eldikii conjecturâ. Nec dubitari potest quin dativum post ἔαρ sensus flagitet. Neque ἔαρ ἐξαπίνας *ver subitaneum* commodè reddi potest, neque sic redditum valde placet. Mihi quidem aliquando suspicio orta est, sic scriptam fuisse in Codicibus hanc vocem, ἐξ (αἰξὶ) ίνας tum ex ιξ (in αἰξὶ) evasisse π, unde legendum esse αἰξὶ νέαις vel αἰξὶν ἐμαῖς. Vid. VII. 97, τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον ΕΙΑΡΟΣ ΑΙΓΕΣ ΕΡΑΝΤΑΙ· ἐξ et αἰξ facillimè inter se confundi norunt omnes; nam ε̄ et αι̅ idem sonus, cujus rei insigne documentum nuper dedit doctissimus harum rerum æstimator, Fredericus Field, in egregiâ suâ S. Chrysostomi in S. Matthæum Homliarium editione p. 752. A, cui ut similes plures libros videat Anglia et ætas nostra vehementer utrique optandum est. Hæc, et quæ sequuntur, audaciusculè scribo, quia ad locum sanandum nihil juvant Codices; ἐξαπήνας Codex Vaticanus in schedis Sanctamandi. ἐξαπίνευς Burn. et mox ὁρῶντι γαθεῦσι, cæteri nihil variant. An versus exciderit post ὕπνος statuere non audeo: sed penè persuadet Virgilius Eclog. V. 45,

Tale tuum CARMEN NOBIS, *divine poeta,*
Quale SOPOR FESSIS *in gramine.*

ἐργατίναις non malè Heinsius, et, si nihil deest, supplendum aliquid quod ἔαρι et ὕπνῳ respondeat. Quod cum ita sit, mihi venit in mentem pro ΕΞΑΠΙΝΑΣ corrigendum esse ΕΥΞΑΜΕΝΟΙΣ *desiderantibus, valde exoptantibus.* Compara X. 52. ΕΥΚΤΟΣ ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος Bion. VI. 1. ΕΙΑΡΟΣ ὦ Μύρσων ἢ χείματος ἢ φθινοπώρω ἢ θέρεος, τί τοι ἁδὺ, τί δὲ πλεόν ΕΥΧΕΑΙ ἐλθεῖν. Omnes post hyemis inclementiam præci-

pue

Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρεῦντι
Γαθεῦσαι, τώςδ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

---

puè autem ii qui rure degunt, VER INCREPITANT *serum Zephyrosque morantes.* Jam verò de ὕπνῳ confer Catulli choliambos XXXI. 8.

O quid solutis est beatius curis?
Cum mens onus reponit, et peregrino
Labore fessi venimus Larem ad nostrum,
DESIDERATOQUE *acquiescimus* LECTO.

Vide et Stat. Sylv. v. 5, ubi *Somni* adventum post longam ἀγρυπνίαν elegantissimis versibus *exoptat.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγραφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατίναι ἢ Θερισταί· ἄδηλον δὲ ἐν ᾧ χωρίῳ [a] διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε [b] θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων [c] θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. Τοῦ δὲ Βάττου [d] τὴν αὑτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων [e] αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ λεπτὴ καὶ ἀνάκωλος· τοιαῦται δὲ ἐν ταῖς χώραις ἀκρίδες. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸς γὰρ οὐ μόνον ὁ Πλοῦτος, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἔρως. [f] Ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ᾖσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. Ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ᾄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὑτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

---

[a] διάκειται τὸ ᾆσμα Call. et mox διαλεγόμενοι sine ἀλλήλοις.

[b] θυγατρὸς, εἴτε θεραπαίνης Call.

[c] ἐρεθίζων Call. omisso ἔσκωπτε.

[d] τὴν μὲν αὐτοῦ δυσφημίαν Call.

[e] σκώπτει addit Call.

[f] Sic Call. Vaticani et Colb. Ἐρεθισθεὶς (unus ὑπερερεθισθεὶς) δὲ ὑπὸ Μίλωνος ὁ Βάττος, ἀπήγγειλεν ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, περιέχουσαν καὶ τὰ περὶ τὸν Λυτιέρσην τὸν Μήδου (Μίδου Call.) υἱὸν, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. Παυσάμενος δὲ τῆς ᾠδῆς, ἀναδέχεται ὁ Μίλων ὡς πρέπουσαν ἐργάταις, παραινεῖ τε &c. &c. ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκε, παραινεῖ δὲ Call.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι'.

ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

ἘΡΓΑΤΙΝΑ βουκαῖε, τί νῦν, ᾦ 'ζυρέ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἆγες,
Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ἀπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμᾶτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμα. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

X. [1] 'Cum Harlesii notâ de vocabulo βουκᾶιος et de βου in compositis ἐπιτάσεως δηλωτικῷ conf. Fischer ad Weller III. 1. p. 236, 9. ὠζυρέ vid. Brunck. ad Aristoph. Lysistrat. 948. ἀλλ' ὤζυρά κατάκεισο καὶ μή μοι φέρε μηδέν. Confer supr. ad Idyll. IV. 60. De prosodiâ vocis οἰζυρὸς vide Maltby Thes. p. 604, et infra ad Idyll. XXVII. 13. Ceterum ᾦζυρέ non tam blandiendi, ut allocutiones ad Idyll. IV. 60 collatæ, quam reprehendendi vim habet. Vide Aristoph. Av. 1641. Nub. 655.' J. W.

[3] οὐθ' ἐὸν Phillipps, cum multis MSS. ἀπολείπῃ Codices plurimi unde recepit Gaisfordius pro vulgatâ lectione ὑπολείπῃ quam habent Valckenaer. Meinek. et alii. ἀπολείπῃ etiam Burn.

[5] δείλαντε Cant. δειλαῖε τύ γ' ἐν ex Cod. Medio. Hermannus.

[9] γὰρ pro δὲ Burn. καπόθος Cant.

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε συμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγώ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

---

11 Vid. Dobrae. Adversaria I. p. 486.

13 ἀντλεῖς δῆλος Phill. ὄξους Cant.

14 ἀπὸ σπόρῳ a *satione*, a *serendi tempore* (vide etiam XVI. 94) Codices ad unum omnes, quæ vox nescio an restituenda sit loco corruptissimo elegantis et ob bucolicum sermonis colorem commendabilis Scriptoris Theophylacti Simocattæ nuper ab eruditissimo Boissonadio denuo in lucem editi. Queritur agricola de bove, quem vicino commodaverat, non restituto, ita ut ipse arare non posset. μεχρὶς ὅτου, inquit, ὁ ΣΚΟΠΟΣ αὐτῷ διήνετο, στέργειν ἐδόκει τὰ δόξαντα, ἐγὼ δὲ τὴν ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΑΝΤΛΗΝ θρηνῶ, οὐ γὰρ ἀροτῆρας βοῦς κεκτήμεθα. Pro ΣΚΟΠΟΣ legi malim vel ΣΠΟΡΟΣ vel ΚΟΠΟΣ. Sed quid de cæteris faciendum? Pro ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΑΝΤΛΗΝ repono ΤΑΥΡΙΑΝΟΝ ΑΝΤΟΛΗΝ Tauri (signi cælestis) ortum, *i.e. arandi* tempus jam præteritum, ut Arat. 714, οὐδ' ὅγε ΤΑΥΡΟΥ λείπεται ΑΝΤΕΛΛΟΝΤΟΣ. Schol. Arat. 137. ΑΝΑΤΟΛΗ ἐστι ἡ τοῦ ζωδίου παντος. Sic Alciphro. I. X. ΤΑΥΡΟΥ ἘΠΙΤΟΛΗΝ, et Virgil. Georg. I. 215.

> Vere *fabis satio...*
> *Candidus auratis aperit quum cornibus annum*
> Taurus, *et adverso cedens Canis occidit astro.*

Ita Manilius, Taurus *simplicibus donavit rura colonis — submittit aratris colla, jugumque suis poscit cervicibus ipse.* De forma ΤΑΥΡΙΑΝΟΣ, Cattierius Gazophyl. p. 27; 'nascitur terminatio ανὸς a nominibus *signa cælestia* significantibus; ut a κριὸς *Aries*, κριανὸς, a ζυγὸς *Libra*, ζυγανὸς; similiter σκορπιανὸς, ΤΑΥΡΙΑΝΟΣ.' De stellarum ΑΝΤΟΛΑΙΣ vide Viros Doctos ad Æschyl. Ag. 7.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἁ Πολυβώτα,
Ἁ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαι μ' ἄρχῃ τύ· τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καί ὡ̓φρόντιστος Ἔρως. μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γάρ χ' ἅψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντί, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
Ἁ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.

---

15 'Πολυβώτα genitivus doricus, *filia Polybotæ* confer II. 66, ἁ τῶ ὑβούλοιο.' J. W.

22 κἀπὶ κόρας—ἀμβάλλου Burn.

25 γὰρ ἅψησθαι Burn.

29 τῶ στεφάνω—λέγοντι.

30, 1 Citat Serv. ad Virg. Eclog. II. 63.

31 τὤατρον Cant.

Αἴθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.

---

[32] *αἴθε μοι ἦς ὅσα Κροῖσον ἔχειν πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι* ex Juntinâ (sic Phillipps) Valckenaerius. Sed *ἔχειν* redundat, nisi constructio sit *αἴθε μοι ἦς ἔχειν· αἴθε μοι. εἴησαν ὅσα κ. φ. π.* Codd. Rom. Vat. Paris. Canon. *ἦς* sex Codd. ap. Gaisf. *ἦσαν ὅσα* Cant. *ἦς ὅσσα* unus; *εἴησαν* tres; *πόκα* om. quatuor. Quibus omnibus excussis, mallem *εἴθε μοι εἴη, ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι*, vel quod habet Burn., et quod verius duco ob sequens *κ' ἀνεκείμεθα, αἴθε μοι ἦς ὅσσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι·* et sic Hermannus, qui deinde *τὼς τὺ μὲν αὐλὸς ἔχοισα*. De a brevi ante *Κροῖσον* productâ vide quæ diximus ad VIII. 51.

[33] '*χρύσεοι inaurati*, vide ad XVII. 124.' J. W.

[34] *μᾶλον τὺ* Burn.

[35] *σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ*—Sic Codices fere omnes. *σχοῖμι* quatuor MSS. unde nihil lucramur. *Σχῆμα* quidem interpretantur *gestum saltatorium*; sed quæ tandem hæc locutio? *Gestum saltatorium habens et novos calceos in utroque pede.* Hæc sanè non elegantia est Theocritea. *Amictum* desideramus, quo indutus sibi plaudat pastor, ut novis *soleis* calceatus. Quare pro ΣΧΗΜΑ legendum puto ΧΗΙΜΑ h. e. *καὶ εἶμα et pallium.* Oppian. Cyn. I. 99. *αὐχένος αὖθ' ἑκάτερθε, παρήορον ἐκ παλαμάων* 'ΕΙΜΑ *περιστέλλοιτ' ὀπίσω*, qui *εἶμα* et *πέδιλα* jungit, v. 104, 105. *ἠχῇ τριβομένων λιπαροῖς ὑπὸ ποσσὶ* ΠΕΔΙΛΩΝ *μήδ' ἄρα λῶπος ἔχειν μάλα λωϊον, οὕνεκεν* 'ΕΙΜΑ *πολλάκι κιννύμενον πνοίῃ.*—*σχῆμα* Cant. Phill. qui habet *ἐπ' ἀμφοτέροις ἀμυκλάδας*, fortasse pro *ἀμυκλαίας*, nempe *ἐμβάδας*. In Xenoph. Cyrop v. p. 342 pro *χρημάτων* emendatur *σχημάτων*. In S. Chrysos. Hom. Matth. 512. C. *σχημάτων* et *χρημάτων* habes confusa; vide Fieldii collationes. Jam vero 'ΕΙΜΑ habet etiam Homerus Iliad *σ*. 538. Odyss. *ξ*. 535. 'ΕΙΜΑΤΑ Noster XXI. 13. XXIII. 39. 56. XXIV. 138. XXVII. 52. Deinde *χ* et *σχ* (*i. e. σχ*) ut et *σ* et *σθ* (vide Monk. Alcest. 222. Hippol. 431. Sup. IX. 2. I. 32) facillime compendio tachygraphico permutantur. De *καὶ* — *δέ* sup. I. 90. V. 139. XXVII. 2. Denique cum ΕΙΜΑΤΑ et ΚΑΙΝΑΣ ΑΜΥΚΛΑΣ compara Aristophanicum Av. 970 *τῷ δόμεν* 'ΙΜΑΤΙΟΝ *καθαρὸν*

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνος· τὸν μὰν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾶον
Εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα.
Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χοὖτος ὁ μισθός.
Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.

καθαρὸν καὶ ΚΑΙΝΑ ΠΕΔΙΛΑ et Charitonis I. p. 7 ed. Dorville ἹΜΑΤΙΟΝ μαλακὸν ΥΠΟΔΗΜΑ λεπτόν.

38 ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς. Sic Codices omnes excepto Romano, qui dat ἐλελήθης, sed metro, ut opinor, et linguâ reclamante. Quare ex illa lectione ΕΛΕΛΗΘΗC reposuerim ΕΛΕΛΗΘΗ Ὁ,—ἐλελήθη ὁ βῶκος, quemadmodum legisse videtur Scholiastes, locum interpretans, ὡς εὖ ἐρρύθμισεν ὁ ΒΩΚΑΙΟΣ. Vide Bion. 161. ubi optimè legit Schaeferus ἐμήναο θηρσὶ pro ἔμηνας· O et C, confusa habes, ut alias centies, in Æschyl. Choeph. 24 ubi pro ΦΟΙΝΙΟΙΣ ΑΜΥΓΜΟΙΣ libri dant ΦΟΙΝΙCCA ΓΩΓΜΟΙΣ. Huic quidem conjecturæ objici poterit cæsuram trochaicam in quarto versûs pede Alexandrinos poetas vitasse. Quod de Epicis verum puto. Vide Hermannum ad Orphic. p. 695, vide etiam quæ in eandem rem dixit Wellauer. ad Apollon. I. 542. Sed hanc cæsuram non detrectavit Oppian. Cyn. III. 266. 393. IV. 206. non refugit noster VIII. 10. XI. 7, 57 nisi ibi legendum ἐρυθρὰ πλαταγῶνι' ἔχοισαν XII. 23. XIII. 68, si recte conjecimus. Post hæc exarata inveni in editione Commelianâ, quæ in Bibliothecâ Bodleianâ nunc est, Dorvillii manuscriptum 'forte ὁ.'

41 Hos versus ad finem Idyllii Miloni continuat Burn. rectè.

47 Ζέφυρον vide Bacchyl. apud Anthol. Jacobs I. p. 202.

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόςδε μάλιστα.
Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν, εὕδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν·
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν·
Τὸν δὲ τεόν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

---

50 ἄρχεσθ' ἀμώοντας Herman. ' et v. l. γ' Burn.

53 ποιεῖν pro πιεῖν Phill.

57 λυμηρὸν Burn. λοιμηρὸν Cant.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑποκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι᾽ ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

ΑΛΛΩΣ.

Ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. Ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι᾽ ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δε ὑ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον [a] ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχὴ,

Ἦν ἄρ᾽ ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἔρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν [b] ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

---

[a] F. ἀντιγεγραμμένον τῷ Θεοκρίτου Κύκλωπι. *Schaefer.* In Call. MS. Colb. et Vat. 3. sic: ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου πρὸς Κύκλωπα. et mox ἦν γὰρ ἄρα ἀλ. Mox ἐρῶντες Πολλάκι Call.

[b] Post ἀμούσους in Call. Colb. et Vat. 3. Γέγραφε δὲ καὶ ἐπιγραμμάτιον Ἐρασιστράτου ἰατροῦ Μιλησίου ὡς φησι Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἰατρῶν ἀνατροφῇ (ἀναστροφῇ Colb. ἀναγραφῇ Call.)

ΚΥΚΛΩΨ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιά.

Ουδεν ποττὸν ἔρωτα πεφύκη φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐντι.
Γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτῳ γοῦν ῥᾴϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὡ' ρχαῖος Πολύφαμος, ὄκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.

XI. [1] Extat in Codice Cantabrigiensi Scholium aliquanto locupletius quam quod vel in Argumento vel in Scholiis vulgo editis habetur. Quare exscribam; Μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος· ποιημάτιον δέ τι φέρεται ἀναγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωψ, οὗ ἡ ἀρχὴ, ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε, οἱ γὰρ ἔρωτες πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους, φέρεται δέ τι ἐπίγραμμα ιον Ερασιστράτου Ἰατροῦ Μιλησίου, οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι, εἰ μὴ ἡ παιδεία καὶ αἱ μοῦσαι. καὶ Καλλίμαχός φησι, ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδὰν αἱ μοῦσαι τὸν Ἔρωτα κατίσχανον. (Callim. Ep. XLIX. 1. ubi ἀγαθὰν, ἐπαοιδὰν, et κατισχαίνουσι.) Cum hoc idyllio non pigebit contulisse quæ scripsit Philostratus Major Imag. Lib. II. c. 18, p. 84. Welcker. cum notis eruditis ipsius Welckeri p. 502. et Ovid. Met. XIII. 745.

[1] πεφύκει Meineke: scripsi πεφύκη cum Kiessling et Wuest. ex nonnullis Codicibus.

[2] ἔγχριστον Legenda sunt quæ de his medendi rationibus fuse disseruerunt Viri Eruditissimi et Reverendissimi Pearsonus de Symbolo Art. II. p. 89. Blomfieldius Æschyl. Prom. Vinct. 488, uterque loci Theocritei memor.

[7] ῥᾴϊστα διάγων Phill.

[10] ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις οὐ μάλοις οὐδὲ κικίννοις. Plerique Codices

οὐ

Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσ', ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ', ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἁνίκα πρᾶτον

οὐ μάλοις, tum vel οὐδ' αὖ ῥόδοις vel οὐδὲ ῥόδοις; quinque Gaisfordiani dant οὐδ' αὖ ῥόδῳ, unde versus fortasse sic repræsentandus,

ἤρατο δ' οὐ μάλοις οὐ δ' αὖ ῥόδῳ οὐδὲ κικίννοις.

μήλοις et ῥόδοις hoc ordine Longus III. p. 87. ed Villoison. ἄνδρα ποιήσεταί τινα τῶν ποιμένων ἐπὶ μήλοις ἢ ῥόδοις. Cur κικίννοις solicitaverit Heinsius non video.

[16] ἥ οἱ quinque Codices apud Gaisfordium, vulgo τό οἱ quod habent Cant. et Can. et probat Hermannus, ratus οἷ ita semper ab Alexandrinis Poetis usurpari ac si digamma haberet, ideoque neque vocalem longam ante οἷ corripi posse, neque brevem syllabam in consonante exeuntem non produci. Vide quæ dicturi sumus ad XIV. 56. Quædam hujus usus apud Tragicos in melicis exempla congessit Dindorf. Soph. Elect. 195. Meineke in Annot. Crit. censet τὸ accusativum esse post πῆξε, cui nominativus sit βέλεμνον Κύπριδος ἐκ μεγάλας; recte, ut opinor. Compares Homericum. Il. v. 795. ἕλκος ἀναψύχοντα τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ. ὅ οἱ Burn. cum rasura.

[20] Philost. l. c. ἐστὶ δὲ αὐτῷ ποιμενικὸν ᾆσμα ὡς λευκή τε εἴη καὶ γαῦρος καὶ ἡδίων ὄμφακος. δ' ἀρνός Burn.

[23] ἰοῖσ' ὄκκα Cant. ἰοῖσα ὄκα Burn.

Ἤνθες ἐμᾷ σὺν ματρί, θέλοισ᾽ ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ᾽ ὁδὸν ἁγεμόνευον.
Παύσασθαι δ᾽ ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τί πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ᾽ οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί᾽ οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὧς μία μακρά·
Εἷς δ᾽ ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Ἀλλ᾽ ὠὑτός, τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ᾽ οὐ λείπει μ᾽ οὔτ᾽ ἐν θέρει, οὔτ᾽ ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ᾽ ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ᾽ ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.

---

[32] Philost. l. c. p. 84. μίαν ὑπερτείνων ὀφρὺν τοῦ ὀφθαλμοῦ (ut in Picturâ Herculanensi videre est) ἑνὸς ὄντος πλατεία δὲ τῇ ῥινὶ ἐπιβαίνων τοῦ χείλους.

[33] ἦς pro εἷς ex inscriptione vetere et quinque Codd. auctore Buttmanno Gr. Gr. § 70. ut magis Doricum recepit Wuestemann. εἶ δ᾽ pro εἷς Canon.

[34] οὕτως Cant. in marg. et Burn. cum ὡὐτὸς suprascript. οὗτος τ. ἐ. β. χ. β. citat Servius ad Virg. Eclog. II. 21.

[36] Citat Serv. ad Virg. Eclog. II. 23.

[39] μοι μᾶλον Burn. ἁμῶ Cant.

[41] Philostr. p. 84. αἴδει ὡς νεβροὺς τῇ Γαλατείᾳ σκυμνεύει καὶ ἄρκτους. Lectioni μαννοφόρως (pro vulg. ἀμνοφόρως quod habent Cant. Phill.) quam præbent Scholia et Codices aliquot, patrocinatur Propertianum IV. 8. 24. ARMILLATI *colla Molossa Canes,* et quæ traduntur de pueris apud Græcos hodiernos corollas agnorum delicatulorum colla implicantibus *Montague Epist.* p. 161; et illud ἀμνοφόρως valdè suspectum reddit, quod neque νεβρὸς de ove fæta neque ἀμνὸς de fætu dici possit, tum vero quod πᾶσας in hac versus sede ultimâ *correptâ* bis usurpaverit Theocritus, nunquam vero

 ultimam

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεί, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσός, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ,
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,

---

ultimam *produxerit;* tum vero, quod in totâ ejus personâ maxime est notandum, agrestis Polyphemi Theocritei indoles, Galateæ suæ gratiâ, elegantem et delicatulam se facere conatur. Munera quidem ejus amatoria sunt ursæ catuli; hoc *Cyclopis* est; sed Cyclopis *amantis* hæduli sunt molliculi eleganter monilia ferentes. Hæc a poetâ pulcrè sunt opposita. Quanto venustius igitur hoc et suavius quâm illud ἀμνοφόροι. Scripsit autem poeta μανοφόρως simplice ν̄. a μάνος, μανίον unde hodiernæ Græciæ Μανιάκης *Torquatus.*

[42] ἑλεῖς Burn. cum ἑξεῖς suprascript.

[43] τὰν γλαυκὰν δε θάλασσαν Bentl. Lucan. II. 673 in Virg. Eclog. IX. 44, INSANI *feriant sine litera fluctus,* 'legendum puto INCANI quippe a Theocrito verbum verbo expressum.'

[49] τίς ἄντῶνδε Burn. κἂν Cant. Canon. et plurimi apud Gaisf. κἄντὶ unus; quibus perspectis legendum puto τίς τῶνδ' ἄντι, *Quis horum in loco?* Mirare Sanctamandum legentem κῦμ' ἐθέλοιτο et Valckenaerium id 'non incommode' fieri dicentem: sed cuinam mortalium illo non opus est *damus veniam petimusque vicissim?*

[54] ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα, sic vulg. et Cant. Tres Codd. ap. Gaisfordium ἔτεκέ με μάτηρ. quod habent item Burn. Phill.

Αἲ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
Ὥστ' οὔκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκά τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
Ὡς κεν ἴδω, τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο,
Ὥςπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος, οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πά ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ,

---

[57] πλ. ε. ἐρυθρὰ ex Codice Vaticano prætulit Valcken. de quâ cæsurâ vide ad x. 38.

[60] νῦν μὰν Bekker. Anecd. 856. 23 de κορίον. αὐτό γε νεῖν μαθεῦμαι Burn. νῦν μάν ὦ Γαλάτεια νῦν τό γε νεῖν μεμαθεῦμαι Cant.

[63] Citat Serv. ad Virg. Eclog. ix. 39.

[64] ἔνθαδε pro ὧδε Burn.

[67] ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με ΜΟΝΑ καὶ μέμφομαι αὐτᾷ. Sic omnes libri et editiones; sed, ut puto, mendosè. Quo enim jure dicere poterat *Mater me* SOLA *injuriâ afficit?* Nonne ipsa quoque *Galatea* eum spernens affecit injuriâ? Nonne *Cyclops* sibi quoque nocuit, amore captus et ut ipse ait φρένας ἐκπεποταμένος? Mirum sanè hoc tam ineptum μόνα viris doctis potuisse probari. Tu vero, amice lector, pro ΜΟΝΑ repone ΚΟΡΑ. *O virgo, mater me lædit;* ita supra dixerat v. 25. ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, ΚΟΡΑ, iterum v. 30 γινώσκω, χαρίεσσα ΚΟΡΑ, τίνος οὕνεκα φεύγεις, iterum v. 60 νῦν μὰν, ὦ ΚΟΡΙΟΝ, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι. Similitudo elementorum, ut in MSS. pinguntur, κ et μ (ϰ et μ), ν et ρ (μ et ρ), corruptelas creberrimas peperit. Sic μάκιστον et κάκιστον confusa sunt Soph. Œ. T. πονεῖν et κυρεῖν Œ. Col. 335. Sed, ut hæc et alia plurima, quæ in eandem rem afferri poterant, missa faciamus, satis habebimus duos locos indicare ubi eadem corruptela, quam hic notavimus, adhuc latet. Hodie in Bione xv. 15. editur

λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι
ΜΩΝΟΣ Ἀχιλλεὺς,

ubi, ut vis et poetica proprietas versui restituatur, pro insulso ΜΩΝΟΣ

Καὶ ταῦτ' ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὀρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδην, ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΜΩΝΟΣ indubie legendum ΚΩΡΟΣ, i.e. PUER *Achilles* inter *Lycomedæ* PUELLAS *latuit. Oppositionem* quæ enter κώραις et κῶρος est, a poëta debuisse fieri et factam fuisse quivis sentit, vide ibi v. 7: hodie quoque in Bion. I. 59 legitur,

χήρη δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες,

ubi pro κενοὶ quod sensu caret lege μόνοι. Ov. Ep. XV. 155. *Mater Ityn, Sappho* DESERTOS *cantat* AMORES.

71 σφύσδην ex plurimis Codd. recepi, nam hoc idyllium severioris est Dorismi.

76 γαλάτειαν καὶ καλλίον' ἄλλαν Phill.

80 ʽἐποίμαινεν. De hoc verbi ποιμαίνειν usu et simili verborum βουκολεῖν et αἰπολεῖν vid. Valck. et Matthiæ ad Eur. Hippolyt. 151—152, Blomf. Gloss. Æsch. Agam. v. 652. ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος, Wyttenb. Ind. Græcitatis ad Plutarch. s. v. βουκολεῖν. Tom. VIII. p. 331. βουκολεῖν fallendi notione frequens esse, sed ποιμαίνειν eâ significatione nusquam nisi in hoc Theocriti loco legi auctores sunt Monkius et Matthiæ ad Eur. Hippolyt. l. c. conf. me (in Nott. MSS.) ad Æsch. Eumenid. 78. τόνδε βουκολούμενος πόνον. 91. τόνδε ποιμάινων ἐμὸν ἱκέτην.' J. W.

81 Xen. Sympos. VII. 5. πολὺ ἂν οἶμαι αὐτοὺς ῥᾷον διάγειν. Post ἢ addunt εἰ interpretes. Vide quæ dixerunt Porson. Adver. p. 42. Blomfield. S. C. Theb. 193. et de suppressis particulis ἤ, εἰ, Schaefer ad IX. 21. Vir Doctus in Mus. Philolog. p. 243, et Bernhardy Syntax, p. 385.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ [a] ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγραφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἀΐτας, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον. [b] Ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Ἀΐτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ γὰρ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἀΐτας λέγει· [c] οἱ δὲ φασὶν Ἀΐτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Ἀΐτας, οἱονεὶ μὴ ἰταμούς· Ἀΐτας ὁ σύμπνους καὶ συναΐτης καὶ συμπολίτης. Εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, [d] Ἀΐτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ [e] ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ, [f] τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους [g] ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ [h] μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν [i] τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οἵτινες ἀμοιβὴν

---

[a] Inscribitur in Vat. 3. Ὑπόθεσις Ἐρατοσθένους.

[b] ὅθεν καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἀΐτης, ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἐρωμένους ἔνιοι ἀΐτας κ. Vat. Colb. Call.

[c] οἱ δὲ ἀΐτας τοὺς ἑταίρους· φασὶ δὲ (τινες Call.) γενέσθαι τοὺς ἀγαθοὺς οἷον (ἤγουν Colb.) μὴ ἴτας ἀντὶ τοῦ μὴ ἰταμοὺς, ἢ ἀΐτης ὁ συναΐτης καὶ συμπολίτης Vat. Colb. Call.

[d] λέγεται ἀπὸ τοῦ εἰσάειν καὶ εἰσπνεῖν Vat. Colb. Call. nisi quod initio habet λέγοιτο ἄν.

[e] πῶς Vat. Colb. Call.

† [Pro ΚΑΙΟΥΦΕΙΔΕΤΑΙ *legendum esse conjecerim* ΚΑΛΟΥϹ ἩΔΕΤΑΙ, καλοὺς ἥδεται i.e. *amator gaudet videns mores amati esse probos.*]

[f] τῶν om. Vat. Colb. Call.

[g] παραμένουσαν Vat. Colb. περιμένουσαν Call.

[h] μεθ' ἐμᾶς Vat. Colb. Call.

[i] τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν λέγοντες ἡμᾶς ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους πεφυκέναι τούσδε ἢ οἵ τινες Vat. Colb. Call. nisi quod in extr. habet τούσδε, εἵ τινες.

φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. [k]Ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, [l]ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα τινὰ ἥδιστον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

---

[k] add. διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλίαν Vat. φιλίαν tantum Colb.

[l] καὶ Colb.

[m] Sic habet Colb. et fere Vat. ὅθεν οἱ Μεγαρεῖς ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ ἐτίμησαν ὡς ἥρωα, καὶ ἀγῶνα ἐποίουν ἐπ' αὐτῷ, ἐν ᾧ φασὶ τοὺς καλοὺς περὶ φιλήματος ἀγωνίζεσθαι. ἐπαινέσειεν ἄν τις τῆς παραβολῆς τὸν ποιητήν· παραβάλλει γὰρ τῷ πόθῳ τὸ καῦμα, τὴν δὲ παρουσίαν τοῦ ἐρωμένου δρυῒ κατασκιαζούσῃ. In extr. habet Call. τοῦτον ἀπὸ τοῦ κριτοῦ στεφανοῦσθαι λέγουσιν.

ΑΙΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ;
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή·
"Δοιώ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡ' μυκλαΐζων,
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς."
Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γάρ, ἀγήρω
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα·

XII. [1] Hoc idyllium non Theocriti quidem sed suavissimi tamen Ionis poetæ censet Tib. Hemsterhus. ad Lucian I. p. 253. Vide et Blomfield. Æschyl. Pers. 694, et quæ contrariam in partem disseruit Wuestemannus, p. 180.

[9] φρύγοντος sic Burn. Phill. Cant. Codd. plerique pro vulg. φρύττοντος quod habet editio Mediolanensis, cujus rarissimi libri exemplar in Bibliothecâ Bodleianâ consuluimus. Vide IX. 12.

[13] ὁ μὲν ἦν (ἦς Mediol. et Cant.) εἴσπνηλος vulgo. De εἰσπνήλης et εἴσπνηλος. vide Bentl. Callim. Frag. CLXIX. Schneider ad Xenophon. Sympos. IV. 15, ubi citat hunc versum Schneiderus omisso ἦν, quemadmodum extat in Cod. Burn. et Colbert. et sic Kiessling. Meineke ἦνθε ἐσπνῖλος Phill.

[14] πάλιν Burn.

[15] ἔσσαν Burn.

"῾Η σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα."
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνέων,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γάρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκείοιτε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
Ὃς δέ κε προςμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος, ὅςτις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ

---

24 ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω sic vulg. et Mediol. ἀναφύσων Burn. ἀραίας hoc est καταράτου Heins. quod non intelligo. ἀραιῆς Burn. ἀραιᾶς Canon. Cant. Phill. ἀκραίης Briggsius ex conjectura. Mihi ἀραιῆς verum videtur; sed reddendum esse non *exilis* sed *teneræ:* ut sæpius apud Oppianum; Hal. II. 522, λαγόνεσσιν ἀραιοῖς, I. 292, οὐδέ τι θερμὸν ἐμπνείειν ῥινῷ δε περιτρομέουσιν ἀραιῇ.

27 Νισσαῖοι ed. Mediol.

28 περὶ ἄλλων ξείνων Mediol.

32 De spectatoribus ludorum flores in caput Victoris fundentibus omnia vulgata sunt post notas Casauboni Sueton. Neron. p. 607, Interpretum ad Aristoph. Equites 502, Ruhnken. Tim. p. 246. v. περιαγειρόμενοι Phot. Lex. sub eâdem voce, Terent. Maur. 166, Santen. Sophron. Mus. Crit. XXVII., Chrysostom II. 884 ed. Savil. 'Nobilem et generosum,' ait Wuestemannus, 'puerorum amorem apud Doriensium præcipue gentes increbuisse constat; cf. Welcker Sapph. p. 39. Omnem turpitudinis suspicionem abjiciendam esse docet festi ratio quod *publice* instituitur: pueri victores coronis ornati ad *matris gremium* redeunt.'

33 ἐὰν πρὸς Mediol.

Πεύθονται, μὴ φαῦλον ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

---

37 πεύθονται, μὴ φαῦλον ἐτήτυμον. Ita Mediol. Cant. et vulgo, corrupte: ἐτήλυμον Phill. 'Hic Theocriti locus,' inquit Kiesslingius, 'nondum restitutus videtur.' Quare age videamus an affectæ sententiæ aliquâ ex parte mederi valeamus. ''Αργυραμοιβόι *Nummularii*' ut verbis Tertulliani utar, de Pœnitentiâ, p. 143, c. 10, *nummum examinant ne scalptus neve rasus neve* ADULTER (φαῦλος); et ut S. Hieronymus in Ruffin. I. p. 56 ed. Gravii '*Boni Trapezitæ* ADULTERINÆ *monetæ pecuniam reprobant.* Item Epist. ad Ephesios, Lib. III. c. 4. *Omni studio legendæ sunt nobis Scripturæ ut probati trapezitæ sciamus, qui nummus probus sit, quis adulter.* Nummus adulterinus (φαῦλος) teste Julio Polluce III. X. vulgo vocabatur ΠΑΡΑΤΕΤΥΠΩΜΕΝΟΣ et nummulariorum erat, lapide Lydio adhibito, nummum ἐξετάζειν ἀργυραμοιβικῶς (de qua locutione vide quæ dederunt Viri Docti, Casaubon. ad Theophr. Char. Ethic. IV. p. 4 edit. Needham. Hemsterhus. ad Lucian I. p. 253. Blomfield. Agamem. 383) et falsis apponere σημεῖον, ὅ τὴν ΦΑΥΛΟΤΗΤΑ δηλοῖ (ut ait Harpocratio in. v. παράσημος ῥήτωρ) ἐπειδὴ ΠΑΡΑΤΕΤΥΠΩΤΑΙ, vel uti loquitur Lucianus de Conscr. Hist. II. p. 14. 'ΑΡΓΥΡΑΜΟΙΒΙΚΩΣ ἕκαστα ἐξετάζοντας τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα ἀκριβῆ τὸν ΤΥΠΟΝ. Hinc Eurip. Elect. 554. τί μ' εἰσδέδορκας ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν λαμπρὸν χαρακτῆρ'; Jam vero literæ T et X (*i. e.* −|−) M et Π facile inter se mutantur. Hinc in Leonis Diaconi editione Niebuhrianâ habemus confusa ἀνετείχιζε et ἀνεχαίτιζε. Hinc μαθὼν et παθὼν confusa Demosth. Aphob. 850. 21 et passim; hinc Bion. XV. 22 inter μερίζετο et παρίζετο fluctuant Codices, hinc apud Theocritum X. 57. inter λυμηρὸν et λυπηρὸν, in XXII. 113. inter μάσσονα et πάσσονα, in XXV. 15. inter Μηνίου et Πηνειοῦ. Vide inf. XX. 25. Vide etiam Bastii Pal. Gr. p. 738. Greg. Cor. p. 580, p. 660, p. 661, p. 670 Schaefer. Hinc κατάπεμπτ' pro κατάμεμπτ' habet La. Soph. Œ. Col. 1695, hinc μάθης pro πάθης plures libri Elect. 1029. παθεῖν pro μαθεῖν Trachin. 673. Phil. 999. Quare, ut rem brevi præcidam, in Theocriti loco, pro ΕΤΗΤΥΜΟΝ reponendum puto ΕΧΗΙ ΤΥΠΟΝ et versum sic legendum πεύθονται, μὴ φαῦλον 'ΕΧΗΙ ΤΥΠΟΝ h. e. *nummum explorant nummularii num falso signatus sit.* S. Ambrosius in Div. Lucam. c. XIX, *Argentum examinatum reconde nec adulteram imaginem* (ΦΑΥΛΟΝ ΤΥΠΟΝ) *impiâ commutatione suscipias.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα· τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, τοῦ δὲ [a] Ἡρακλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρυωνος καὶ Θεστιάδου. [Ἀμφιβάλλουσι † τινὸς υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος [b] Ἔριδος καὶ Ζεφύρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων].

---

[a] Dedi e MSS. pro Ἡρακλέος.
† [*desiderari videtur* λεκτέον.]
[b] Leg. Ἴριδος. vide notas ad Hephæstionem p. 337. [ ] absunt a Colb.

ΥΛΑΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιγ΄.

Ὀυχ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽, ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ᾽ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί νιν πάντ᾽ ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ᾽ οὐδέποκ᾽ ἦς, οὐδ᾽ εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὔθ᾽ ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς ἀώς,
Οὔθ᾽ ὁπόκ᾽ ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ᾽ αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
Αὐτῷ δ᾽ εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ᾽ ἀποβαίη.
Ἀλλ᾽ ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων

XIII. 10 ἦσαν Burn.

11 ὅκα—ἀνάτρεχει Codices.

13 πετάλῳ pro πετεύρῳ habet. Cod. Reg. Paris 335.

14 πεπονομένος—'educatus. Matthiæ ad Eur. Iph. Aul. 207. Dissen. Pindar. Olymp. vi. 11.' J. W.

15 αὐτῷ δ᾽ εὖ ἕλκων—αὐτῷ Mediol. αὔτω δ᾽ εὖ ἐλκων sic sine accentu Canon. ἐξέλκων MS. Toletanus. 'Sincerum esse (ἕλκων),' inquit Valckenaerius 'nondum, persuadet Toupius.' Qui neque sibi ipsi persuasisse videtur, εἴκων legendum in notis suis ad Scholia conjiciens, quod occupaverat Vossius; quod si ἕλκων sincerum sit, translatio esse videtur a πωλοδάμναις vel βοοδάμναις ducta, qui jungunt *pares coguntque gradum conferre juvencos*, ut in illo quoque nostri, ἀλλάλους ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ xii. 15, et sic Scholiastes. Aliam viam nuper iniit Donaldsonus noster in libro reconditæ eruditionis

Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὡ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὣς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ

---

eruditionis refertissimo, Novo Cratylo, p. 335. Equidem tamen cum Valckenaerio ἝΛΚΩΝ vix sanum puto. Quomodo enim ferri potest hæc figurarum perversa confusio? Quomodo, inquam, ferri, ut qui in versûs initio *juvenco* conferatur plaustrum vel, si mavis, aratrum bene trahenti (εὖ ἕλκων) in fine ejusdem *vir germanus* evadat? Qui ita scripserit, idem *jungat vulpes et mulgeat hircos.* Nos meliora de Theocrito nostro, poëticæ pulchritudinis æstimatore sagacissimo. Mihi quidem hæc loci sententia esse videtur, *Ut ex suo* (Herculis) *contubernio in virum perfectum* Hylas *abiret,* VIR *factus*, ἀνὴρ, ex EPHEBO. Jam vero omnia in hoc idyllio Doricam et quidem Laconicam referunt disciplinam, (Vide Viros Doctos ad XII. 13) a cujus institutis non abludunt quæ v. 36—38 legimus

κῷχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἘΠΙΔΟΡΠΙΟΝ οἰσῶν
αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι
οἳ ΜΙΑΝ ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο ΤΡΑΠΕΖΑΝ.

In ἕλκων igitur latere vocem suspicor quæ *consortium, contubernium,* ὁμοτραπεζικὴν *consuetudinem* eamque Spartanam exprimat. Quid multa? ἐξ pro εὖ ex Codice Toletano adscitâ, et αἰ pro ε, (vide supra ad IX. 34) et duabus literis transpositis, pro αὐτῶ δ' ἐξ ἕλκων legere mallem αὐτῶ δ' ἐξ αἴκλων, κ.τ.λ. h. e. *Ejus ex consortio,* propriè ex MENSA COMMUNI, *in virum fortem evaderet.* Quid AIKΛA Doriensibus sint vulgo notum. Vide præter Xenophontem in Laconicis et Athenæum, p. 139, Interpretes Hesychii in vv. αἶκνον et ἀναίκλεια et Müller. de Doriensibus II. 295 ed. Lond. Nec conjecturam nostram paulum confirmat alia Hesychii glossa ἐξ εἴκλω, ἀπὸ δείπνου. Vides ipsa fere Theocriti verba et eandem ferè, quam in hoc loco, literarum confusionem.

Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξύ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κῴχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν,
Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνείκα καὶ Μαλίς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·

---

42 ἄγρωστις Eustath. Odyss. VI. 91. In loco Etymologi p. 299. ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη· ῥιζοβόλος γὰρ ἡ ἐπὶ πολὺ δικνουμένη pro ἡ (*i.e.* *u*) legendum videtur *li* (*i.e.* καὶ). Sic XV. pro ἢ ὕδατι νίζειν habent sex Codices καὶ ὕδατι. Sic. XXI. 44 pro καί τις habet Aldina ἤ τις pro ἰήϊον Æsch. Ag. 144. Robort. ἵκιον, pro ἤλυσις ibid. 243. Flor. κλύοις. Unde in Moschi III. 107, pro ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα reponendum puto καὶ τά χλωρὰ σέλινα. De Nymphis vide Schol. in Apoll. Rhod. I. 1235 ubi Apollonium, Theocritum, Nicandrum in hoc argumento tractando inter se variasse notatur.

45 Εὐνείκα ex Codd. plerisque pro Εὐνίκα Gaisfordius, sic Burn.

Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅκα πυρσὸς ἀπ' οὐρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κουφότερ' ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα, πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ·
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος, παρεὼν δὲ μάλα σχεδόν, εἴδετο πόῤῥω.
Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας τὶς ἐν ὤρεσιν ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς, τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.

---

51 'ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταίροις pauci libri rectissimè'—Hermannus. ἑταῖρος Burn. Phill. Cant. ἑταίροις Codices nonnulli et Junt. quare placet mihi lectio Brunckiana a Valckenaerio probata ναύτας δέ τις εἶπεν ἑταίροις. Ov. Fast. III. 586. *Findite remigio,* NAVITA DIXIT, *aquas.*

68 ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον Ἡρακλῆα μένοντες. Ita vulg. Pro μένεν Codd. plurimi μὲν quod habet Cant. Phill. Canon. et cum rasurâ Burn. Tres μὴν et μάν. Locus sane intricatissimus. Speciosè Hermannus γέμεν: sed γέμεν de φορτῶ non de ἐπιβάταις vel πληρώματι recte dici puto; et γέμε τῶν παρεόντων *implebatur præsentibus,* inficetius est quam pro genio Theocriti. Quod ad sensum attinet, comparari possunt Noster XXII. 13. κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα. Et hoc ipsum

Ναῦς μένεν ἅρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων
Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει

---

quod poëta scribit ita in Orphicis habes in eodem argumento dictum Argonaut. 653:

> κραιπνὸς δ' ἐξ οὔρεος ἔπνεεν οὖρος
> ἐν δ' ἔπεσ' ἀργενναῖς ὀθόναις· Τῖφυς δ' ἐγε γώνει
> νηὸς ἔσω περάᾳν, θινὸς δ' ἐκ πείσματα λύειν

Et Apollon. I. 1274:

> ὦκα δὲ Τῖφυς
> ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν ἐπαύρεσθαι δ' ἀνέμοιο·
> οἱ δ' εἴσβαινον ἄφαρ λελιημένοι, ὕψι δὲ νηὸς
> εὐναίας ἐρύσαντες ἀνεκρούσαντο κάλωας,
> κυρτώθη δ' ἀνέμῳ λίνα μεσσόθι.

Vide etiam IV. 888:

> ἐκ δὲ βυθοῖο
> εὐναίας εἷλκον περιγηθέες, ἄλλα τε πάντα
> ἅρμενα μηρύοντο κατὰ χρέος· ὕψι δὲ λαῖφος
> εἴρυσσαν τανύσαντες ἐν ἱμάντεσσι κεραιῆς.

Quibus cum comparari potest Virgilianum V. 829,

> jubet ocius omnes
> Attolli malos, intendi brachia velis.
> Una omnes facere pedem, pariterque sinistros
> Nunc dextros solvere sinus, una ardua torquent
> Cornua, detorquentque.

His collatis mihi hoc videtur voluisse Theocritus, *Navis manebat habens nautica arma suspensa, mediâ autem nocte ea juvenes iterum demittebant, Herculem præstolantes.* Quare pro μετάρσια τῶν παρεόντων legere malim μεταρσι', ἑτῶν παρεόντων *sociis* (ἑταίρους dixit v. 52) *præsentibus.* De ᾱ et ε̄ confusis vide ad XV. 7. notum est has literas in Codicibus MSS. simillimo ductu delineari. ἕται habet Apollon. I. 305, III. 1126. Vide Eustath. p. 641, 56. p. 681, 57. p. 1480, 8. De cæsura vide ad X. 38. Jam vero huc referantur Homerica Odyss. IX. 77 ἀνὰ ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες Odyss. IX. 149. καθείλομεν ἱστία πάντα. Quare pro ἐξεκάθαιρον reponendum censeo αὖτε καθεῖλον· ΑΥΤΕ sic positum habet Noster XXVI. 22. Ἰνὼ δ' ΑΥΤ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον, ubi notandum est hoc ipsum ΕΞ pro ΑΥΤ' præbere Codices Mediolanensem et Parisiensem; αυ et αι facile permutantur, vide quæ dicturi sumus ad XIV. 4, XVI. 12. Hoc ipso idyllio, v. 15 ἐξελκων et εὖ ἕλκων, et ἐξ et αἰτ' confusa habes XVII. 136, ε̄ et αὖ sup. I. 75; deinde ε̄ ex αι ob pronuntiationis similitudinem oriri potuit. Sed de his videbunt harum rerum periti.

Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
Πεσδᾳ̃ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

---

[73] Veniam mihi det lector benevolus, si nequeo mihi temperare, quin Codices et Editiones omnes hic in mendâ cubare suspicer. Brevi, ἥρωες in ἥρωα mutandum arbitror. Quid plura? ΗΡΑΚΛΕΑ Argonautæ salsis dicteriis vellicabant, λιποναύταν ἩΡΩΑ vocitantes οὕνεκεν ΗΡΩΗΣΕ. Dictitabant scilicet inter jocandum ἡρακλῆς ἥρως ἠρώησε (vel, ut nonnulli Codices, ἡρώησε), ubi lusus est non injucundus in verbis ὑπηχητικοῖς inter se facetâ collatione oppositis. Notum est in Codicibus MSS. ἥρωα sic scribi, ἥρῶ, ἥρωες vero *sic*, ἥρω'; et omnino in *ultimis* verborum syllabis, non disertè ipsis literis sed per tachygraphica compendia repræsentatis, sæpissime oscitantur Librarii. Cæterum ᾱ et ες̄ crebro confunduntur; sic in idyll. I. 28, pro ἀμφῶες habet ἀμφῶα Cod. P. Marii Victorini, p. 157, Gaisford. Denique hiatum, ut fiebat, reformidabant librarii, quem non tantopere metuendum esse docet hujus ipsius idyllii v. 24,

αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα ἀφ' ᾧ τοτε
χοιράδες ἔσταν.

Vide sup. ad V. 90.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ [a]ὑπόθεσίς ἐστι καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς [b]τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνίχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, † δικαίως εἰσάγεται, [c]καὶ προλέγει. τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ [Sic legitur arg. in Ed. Rom. abest a MS.]

[a] διήγησις Colb. Coislin [b] καὶ Colb. [c] προλέγων ὁ Αισχίνης Colb.

† [*Vide ad ipsius idyllii vers.* 1.]

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, Η ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Χαιρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὺ αὐτόν, Αἰσχίνα.

XIV. [1] τὺ αὐτὸς Burn. τὺ αὐτὸν ex Reiskii conjecturâ vulgo. Codices multi τοὶ αὐτὰ, nonnulli αὐτὸ, unde τὰ αὐτὰ Αἰσχίνᾳ *eadem quoque Æschinæ* (apprecor) conjecerit quis, vel τοι αὐτὰ, Αἰσχίνα, *hæc tibi etiam, o Æschine.* In argumento hujus idyllii vulgo legitur, Θυωνίχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, ΔΙΚΑΙΩΣ εἰσάγεται καὶ προλέγει, ubi legendum ΕΙΚΑΙΩΣ, *non ex composito, sed de improviso, obiter;* εἰκαῖος est *fortuitus,* ὁ τυχών, ab εἰκῆ *temere;* Hesych. εἰκαίης, τυχούσης (lege τῆς τυχούσης) unde εἰκαίως *forte.* χαίρειν Burn. Cant.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος, αὔσταλέοι δὲ κίκιννοι.
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας, 5
Ὠχρὸς κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος, ἐμὶν δοκεῖ, ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὦ 'γάθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανείς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

---

4 ἀν' αὐαλέοι Burn. alii ἄρ'; sed, præeunte Wartono, αὔσταλέοι Schaeferus, de quâ confusione videndus Porson. Orest. 219, αὐσταλέος Hesiod. O. et D. 586. αὔσταλέη Auctor Scuti 265, bene Eustath. Odyss. p. 1866. 34, αὐσταλέος, κατὰ διάλυσιν ἀΰσταλέος ἀπὸ τοῦ αὔω—πάντως δὲ αὐσταλέος ὁ μὴ λοεσσάμενος καὶ χρισάμενος. In Ald. et Flor. legi αὐγαλέοι ideo commemoro ut in Callimachi Fragm. CCLXVI. ἢ ὑπὲρ αὐσταλέον, χαρίτων λόφον,—legendum suadeam ἢ ὑπὲρ Αἰγάλεων χαρίτων λοφον, Sermo est de noto illo Atticæ Monte Ægaleo. In Schol. Aristid. p. 183, pro Ξέρξης καθῆστο εἰς τὸ Αιγάλεων ὄρος καταντικρὺ Σαλαμῖνος, mendosè Codices habent εἰς τὸ αὐγάλεον. αι et αυ in libris sæpissime permutantur; pro αὔη XVI. 12, plurimi Codices vitiose αἰεὶ. Jam vero Atticæ loca tangere amat Callimachus, apud quem Frag. CCXXXIV. pro ἀνδρ' ἐλαιὸν δ' ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες optimè restituit sagacissimus Bentleius Δεκελειόθεν, a *Decelea*, sed ulterius, ut opinor, progredi debebat Vir ingeniosissimus, et pro ἐλαιὸν reponere ἀλαὸν, hoc sensu, *hominem cæcum a Decelea accersentes*, ita ut in hoc versu Callimachus de magno illo TYRTÆO locutus fuerit, quem luscum fuisse et ex Aphidnis, prope a DECELEA, a Spartanis jussu oraculi arcessitum accepimus.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τύ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἶπον, τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡ'ργεῖος, κἠγών, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδόν, ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἀδύς.

---

11 εἶπον; sic ex Buttmani ad Plat. Men. p. 70, εἰπὸν Henrico Stephano acceptum referentis auctoritate Wuestemannus.

17 βολβός τις κοκχλίας ἐξηρέθη, ita vitiose Codd. omnes nisi quod nonnulli omittunt τις, alii habent κολχίας. Locus pene conclamatus. De *bulbis* et *cochleis* quidem in convivio appositis vide VV. DD. ad Martialem IV. 46. 11. *Cum* Bulbis Cochleis*que caseoque. Afra* Cochlea satis nota ex Horatio Sat. II. iv. 58, ubi videnda eruditissimi Heindorfii nota. Adde Valcken. Adoniaz. p. 221. Toup. Longin. XLIII. Sed de importuno illo ΤΙΣ quid faciendum? βολβός sex Codices, βολβότης Cod. Reg. Paris. D. E. 335, βολβός τις (*sic*) Vat. 3. Sanctamandi; Valckenaerio placet Heraldi conjectura βολβὸς ΚΑΙ κοχλίας: sic autem conjectare, secare nodum est non solvere; tum vero hâc ratione *unum* bulbum, *unam* cochleam *sex* convivis appositam non sine magna admiratione videremus. Et tamen manifestum est *singularem* numerum in his substantivis recte servari, *non* autem addi debere καὶ, quod et a lectione Codicum nimium quantum recedit, et seriem verborum turbat, quæ ἀσυνδέτως debent efferri, ut illa Philemonis ap. Athen. 64. E. σήσαμον, ἔλαιον, κρόμυον, ὄξος, σίλφιον, ita ut non *unum* bulbum, sed *generaliter bulbos, cochleas,* apponi dictum sit. Quare repudiandum καὶ, in quo nemo unquam librarius poterat hæsitare, et quod ne in unâ quidem membranâ extat. Jam vero I et EI inter se sæpissime permutari, ut *eodem ferè sono prolatas,* nemo nescit. Hinc, ut uno idyllio

Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον

---

idyllio contentus sim, in XXI. 11, inter ἐρίσμασι et ἐρείσμασι v. 31, inter νικάξῃ et εἰκάξῃ v. 64, inter ἶσαι et εἶσα v. 64, variant vel MSS. vel editiones antiquæ. Hinc in vexato illo versu Æschyl. Suppl. 263,

χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μηνεῖται ἄκη,

ut nonnulli habent Codices, vel, ut alii, μήνη καὶ δάκη, legendum suspicor μηνῖσαι δάκη, h. e. *tellus* ἀνῆκε μηνῖσαι, *sævire monstra submisit*, ut Virg. Georg. I. 128,

Ille malum virus serpentibus addidit atris,
PRÆDARIQUE LUPOS JUSSIT, *pontumque moveri,*

sic Hor. I. ii. 7, *pecus egit visere.* Nihil infinitivo post ἀνίημι frequentius, Hom. Il. ξ. 362, ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι, φ. 396, ἀνῆκεν οὐτάμεναι, χ. 252, στήμεναι Odyss. θ. 73, ξ. 465, ρ. 425. Mox in Æschyli versu 267, νεισθὸν, mendose pro μισθὸν, et pro ἄπιστα 274, hoc ipso scribarum errore ῑ et ει confundentium, habent nonnulli Codices ἄπειστα. Quare, ut ad nostrum locum revertar, pro ΒΟΛΒΟΣ ΤΙΣ ΚΟΧΛΙΑΣ vix dubito quin legendum sit ΒΟΛΒΟΣ, ΚΤΕΙΣ, ΚΟΧΛΙΑΣ *apponebantur bulbus, pecten, cochlea;* contrario errore, pro ΤΗΝΟΣ versu septimo hujusce idyllii Codex Mediceus habet ΚΤΗΝΟΣ; et hic pro βολβός Codex Vaticanus præbet, teste Sanctamando, βολβός τις accentu non inclinato; ΚΤΕΙΣ est *Pecten, Pectunculus marinus*, ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων ζώων, Aristot. Athen. 88. B. Sunt autem κτένες, *pectines*, εὐστόμαχοι, εὔπεπτοι, εὐκοίλιοι, vide ad Horat. Sat. II. 29,

OSTREA Circeiis, Miseno oriuntur Echini,
PECTINIBUS patulis jactat se molle Tarentum,

et Ennii Phagesia p. 187. ΚΤΕΝΕΣ ἐκ Μιτυλήνης Philyll. Athen. 86 E. Speusipp. ibid. D. κόγχους, ΚΤΕΝΑΣ, μῦς, πίννας, σωλῆνας. Ὄστρεα, πίννη, ὄστρεον, μῦς, ΚΤΕΙΣ, σωλὴν, κόγχη, inter quæ recenset ΚΟΧΛΙΑΣ, ibid. p. 88. D. Jam vero PECTINES, ostrea et cætera conchylia vulgo una cum BULBIS et COCHLEIS ut hic apud Theocritum, mensæ apposita legimus. Vide modo cœnam Alexidos Athen. 63. F.

ΠΙΝΝΑΣ, ΚΑΡΑΒΟΝ,
ΒΟΛΒΟΥΣ, ΚΟΧΛΙΑΣ, κήρυκας, ᾠ' ἀκροκώλια,

et Xenarchi 64. A. cui accedat iterum Alexis Athen. 356. F.

ἐρῶντι δὲ, Κτήσων, τί μᾶλλον συμφέρει;
ὧν νῦν φέρων πάρειμι κήρυκας, ΚΤΕΝΑΣ,
ΒΟΛΒΟΥΣ, μέγαν τε πουλύπουν, ἰχθῦς θ' ἁδρούς.

Liceat jam alterum locum, di-

Ὥτινος ἦθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὥτινος εἰπῆν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδέν, παρεόντος ἐμεῦ· τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν;
Οὐ φθεγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,

---

versi sane argumenti, indicare ubi K post Σ non sane, ut hic, omnino evanuit, sed in aliam abiit literam. In Ignatianarum Epistolarum ad Romanos III. p. 352, ed. Jacobson. leguntur hæ memoratu dignissimæ magni animi voces, Οὐδὲν *φαινόμενον αἰώνιον. τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια· οὐ* ΣΙΩΠΗΣ *μόνον τὸ ἔργον ἀλλὰ μεγέθους ἐστὶν ὁ χριστιανισμός.* Pro vitiosa voce σιωπῆς alia alii. Sed claro clarius est hoc velle Ignatium, 'Non *pompæ* sed *praxeos*, non *theatri* sed *vitæ*, *rem* esse Christianismum.' (*οὐκ εἰς τραγῳδοὺς χρηστὸν, ἀλλ' εἰς τὸν βίον,* ut ait ille) Quare ad humanissimi Editoris, Jacobsoni, judicium referam num pro ΣΙΩΠΗΣ, quod nihili est, non, legendum sit ΣΚΟΠΗΣ, quam vocem habet Æschyl. Ag. 280. 300, Suppl. 694. 767, et quæ *speculam* notat, vel partem *Theatri;* Pollux IV. 127. 129. Sententiam Ignatianam expresserunt fusius, Greg. Nyssen. de Scopo Christiano II. p. 733. S. Chrysost. II. 450. 712. 907, V. p. 682. ed. Savil. Omnino literæ σ̄ hæc est forma, ut a librariis alteri literæ, ut fit, connexa corruptelas pepererit innumeras. De σχ et σθ cum χ et θ confusis diximus suprà ad I. 32, II. 46, X. 35. Jam στ et π hinc confundi liquet, unde prope desperato Æschyli loco, Prom. 355, fortasse succurri poterit, *τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς.* Pro πᾶσιν lege στάσιν, et junge *ἀντέστη στάσιν adversam stationem tenuit contra Deos,* ut Eur. Orest. 1248 *στῆναι τρίβον,* Thuc. I. 37, *θέσιν κειμένη,* Eur. Bacch. 883 ΣΤΑΣΙΝ ΕΣΤΑΝΑΙ, Soph. Phil. 275 ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΣΤΗΝΑΙ, cp. Æschyl. Eum. 36. Non multo secus Horatius III. 4. 54. ipse, ut Æschylus, de *γίγασι μαχηταῖς* loquens,

Sed quid Typhöeus et validus Mimas
Aut quid MINACI *Porphyrion* STATU...
Contra sonantem Palladis ægida
Possent ruentes?

[22] *λύκον εἶδες.* Virg. Eclog. IX. 53. *Vox quoque Mœrin Jam fugit ipsa,* Lupi Mœrin *videre priores;* unde Sanctus Ambrosius, assiduus Virgilii, præcipue verò Georgicon, in Hexaemero suo imitator, et a Virgilii interprete diligentissime legendus, ad

D.

Χ' ἥφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντί, Λάβα τῶ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης, ἁπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χἀμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποχ' ἅσυχον οὕτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' ὦν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχᾶς
Θεσσαλικόν τι μέλισμα· κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσης τύ, Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, οὔ τοι ἀρέσκω;

D. Lucam x. 3, *Lupi, si quem priores hominem viderint, vocem ejus feruntur eripere;* unde doctissimi et humanissimi Schaeferi conjecturam, Λύκος εἶδέ σ', si codices adstipularentur, non illibenter amplecterer: sed vulgata a Donato ad Terent. Adelph. IV. i. 22, commemoratur, et sensum idoneum fundit, si, quod narrat Antistes Mediolanensis, *lupum priorem ab homine visum exagitari* memineris, ita ut dixerit poeta '*Nonne eloqueris? tu enim muta non es, utpote quæ non prior a Lyco* (λύκῳ) *aspecta fueris, sed quæ eum prior aspexeris et ad amoris insaniam adegeris.*'

23 χἤφθα εὐμαρέως Codices κήφατ' vel κήφατο. κῆφα Cant. χἤφθα vel χἄφθη lectio est conjecturâ fulta, a Stephano quidem, Wintertono, et aliis in textum recepta, sed post Valckenærium paucis probata. Inconcinnum enim ἥφθη *accensa est* pro *exarsit;* inconcinnius etiam ante ἅψαις. Verbum sane desiderari, quod inflammandi habeat notionem, in confesso est: neque aliud aptius inventum iri credo quam ᾔθετο. Quare pro Codicum lectione ΚΗΦΑΤΟ rescribi mallem ΚΗιΘΕΤΟ. Hesych. αἴθεσθαι, καίεσθαι· αἴθεται, καίεται λαμπρῶς. Noster II. 39, ἐπὶ τήνῳ πᾶσα ΚΑΤΑΙΘΟΜΑΙ VII. 56, ἔρως ΚΑΤΑΙΘΕΙ VII. 102. ΑΙΘΕΤ' ἔρωτι. Pindar Olymp. I. 1. ΑΙΘΟΜΕΝΟΝ πῦρ, Frag. 48. ΑΙΘΟΜΕΝΑ δᾴς.

Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον, ἀγείρεν·
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον·

---

38 τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μῆλα ῥέοντι, Kiesslingio interprete, *tuæ lacrymæ pro malis fluunt!* ipsa interpretatione, quæ, pæne stuporem movet, errorem prodente. Alii λαρὰ conjiciunt, alii μαχλά, vel μαχλέ. Sed leviore manu res agenda est. Sensus est, Apage! alium quære amasium, me enim ludibrio habes; ILLI tuæ fluunt lacrymæ, non *mihi: Illi* non *color* tuus *Certâ sede manet;* HUMOR *et in* GENAS *furtim labitur;* ILLI *manat multa tuas* LACRYMA *per* GENAS. Quare pro δάκρυα lege δάκρυσι; et locum interpretare, *Illi tuæ genæ* LACRYMIS *madent,* non mihi; nam in Codd. MSS. σι (*i. e.* ϲι) in ᾱ facillime et creberrimè abiit. Hinc in Bion I. 61, pro θηρσὶ παλαίειν, hoc ipso errore quo nunc δακρυα pro δάκρυσι, habet Cod. Med. θῆρα παλαίειν. Sic μανύαν pro μάνυσιν habent libri infra XXI. 38. Μᾶλα (unde Latine MALÆ) sunt in ore humano superiora GENARUM teste Polluce II. 87, hinc Lucian. II. 463, τὰ ΜΗΛΑ καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἄντωπα παρ' Ἀλκαμένους λήψεται. Vide et Rufum Ephesium de appellationibus p. 531, et p. 551. ΜΗΛΑ, inquit, *malæ* et Priscis Latinis *Genæ;* ΜΗΛΑ pro *genis* habent Alexandrini Interpretes in Canticis Solomonis IV. 3, VI. 6, ubi Symmachus παρειαί. Comparari potest Nostri Epigramma VI. 1,

τί τοι πλέον εἰ κατατάξεις
ΔΑΚΡΥΣΙ διγλήνους ΩΠΑΣ ὀδυρόμενος;

Apollon. III. 1064, λιαροῖσι ΠΑΡΗΙΔΑ ΔΑΚΡΥΣΙ δεῦεν, et instar omnium Moschus IV. 57,

ΔΑΚΡΥΑ ΜΗΛΩΝ
κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο
ὡς δ' αὔτως ΔΑΚΡΥΟΙΣΙ ΠΑΡΗΙΑ λεύκ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη,

ubi etiam verbum plurale post neutrum plurale habes, ut in hoc Theocriti loco et centies apud Bucolicos; jam *dativi* post ῥέοντι exemplum præbet illud Euripideum Bacch. 142,

ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνῳ ῥεῖ δὲ μελισσῶν
Νέκταρ.

39 ἀηδὼν Burn. cum γρ. χελιδών.

Αἶνος θήν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταὶδ', ὀκτὼ ταὶδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδεκάτα, ποτίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὦ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι.
Οἶ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·
Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, φαντί, Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
Χὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,

---

43 *αἶνος θὴν λέγεται τις ἔβα καὶ ταῦρος ἂν ὕλαν,*
ἔβα κεν ταῦρος Burn. ut quatuor Codices apud Gaisfordium; quatuor etiam ἔβακε, quatuor ἔβα κενταῦρος, unus Sanctamandi sine καί. Quare pro ΤΙΣ ΕΒΑ ΚΕΝ ΤΑΥΡΟΣ legere mallem ΤΙ, ΒΕΒΑΚΕΝ ΤΑΥΡΟΣ nam ἔβα, in *aoristo* tempore, vix placet, et ἔβα κεν, hoc sensu, solœcum. De βέβακεν Wellauer. Æschyl. Ag. 37, et, quem citat, Erf. Soph. Trach. 40. Sensus est, 'Proverbium fertur nescio quid, *abiit taurus in sylvam. Victus abit, longeque ignotis exulat oris,*' ut de tauro suo ἀτιμαγέλᾳ Virgilius, et ut Sophocles, Œd. Tyr. 476, Vide supr. IX. 4. Heysch. ΒΕΒΑΚΕΝ, ΟΙΧΕΤΑΙ.

> φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν, ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας ἅτε ΤΑΥΡΟΣ μελεὸς μελέῳ ποδὶ χηρεύων.

46 οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι, *i.e.* ne *Thracum quidem more tondeor;* de quibus Herod. I. 122, vel ut locum enarrat Scholiastes, διὰ τὸ ἀπηντημέναι μοι, οἱονεὶ οὐ μεταμεμόρφωμαι οὐδὲ Θρακιστί, quæ, corruptissima sanè, sic, ut arbitror, restituenda sunt, διὰ τὸ ἀπηρτηκέναι μοι, οἱονεὶ οὐ μετακεκορύφωμαι, *quia a me se separavit, verticem capitis intonsum habeo:* de κορυφῇ multa Naekius ad Chœrilum p. 130—144 cujus verba αὐχμαλέοι κορυφὰς τροχοκουράδες cum Theocriteis comparari possunt. Cæterum hæc iis adde quæ de $\bar{\kappa}$ et $\bar{\mu}$, $\bar{\nu}$ et $\bar{\rho}$, confusis diximus ad XI. 67.

47 ἡ δὲ Λύκου νῦν πάντα Burn. non male, cum quo conspirare videntur Codd. plurimi, ἁ δὲ Λύκῳ (an Λύκω?) exhibentes. οἱ δὲ Λύκος alii. ἁ δὲ λύκω Cant.

Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼν διαπόντιος, οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρῆν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπιθυμεῖς,
Αἰσχίνα. εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥστ' ἀποδαμεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

---

56 οὐδὲ κάκιστος οὐδὲ πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

Nihil variant Codices nisi quod Ben. v. habet corruptè ὁ μαλλος οὐδὲ τις: pro ὁ, ὡς dederunt editores nonnulli: sed, ut mihi quidem videtur, hoc ait Æschines, 'Unde amori mederi possim vix invenio. Verum Simus æqualis meus miles factus navigatione se curavit. Navigabo ego quoque: πλευσοῦμαι κηγὼν διαπόντιος: Ego morbo laborans quo ille; ego navigaturus ut ille; ego neque pessimus militum neque sane optimus sed ferè æqualis *illi?*' Quare pro ὁ legendum puto οἷ *illi, Simo:* ὁμαλὸς *par*, ita cum dativo Noster xx. 50 ἀλλάλοις ὁμαλοί: cæterum haud scio an non δε γέ οἷ vel δ ἔτι οἷ potius quam δέ τις οἷ malit quis propter ea quæ de τις et similibus ante οἷ non corripiendis dixit Hermannus ad Orphica p. 774. Quibuscum conferas quæ disputavit Wellauer ad Apollon. Arg. I. 1208 ὡς κεν οἱ ὕδωρ, quam lectionem miror eum probasse, quum κε verum ei debebat videri dicturo ad III. 1205, τὸ μὲν (μὲν *correpto*) οἱ 'falsum esse docet metrum.' Vide eundem ad I. 643. Sed in contrariam partem vide infrà xv. 112. πὰρ μὲν οἷ ὥρια κεῖται, et, quem advocat Fr. Wuestemannus, Jacobs. Not. Crit. Anthol. Pal. p. 135 et p. 904, 'γὰρ οἱ, correptum γὰρ, ut ap. Homer. Il. β. 665. λ. 339. ψ. 865. ω. 72. Sic etiam infra p. 192. n. 266. ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτὰ Mosch. IV. 25, 42 et in plurimis aliis locis quæ ut omnia cum Herm. ad Orp. p. 775, pro depravatis habeam, a me impetrare non possum.' Hæc ille: cf. Nostrum XXII. 112, et XXIV. 42, ubi vocalis brevis ante οἷ eliditur et Bion. II. 7. De Homerico quidem usu vide Brandrethum ad Iliad. α, v. 72; cui ob vim et naturam Literæ Æolicæ accuratissime indagatam plurimum debent harum literarum studiosi.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ'· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντί,
Αἰσχίνα· ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Ἅι τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ, ἇς γόνυ χλωρόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ [a] ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

᾽Επιγραφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι. ([b] τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ·) ὑποτίθεται [c] γάρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ [d] τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ [e] κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. Ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεμένων (*vide ad* xv. 7) τὰ Ἴσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον

---

[a] Deest hoc Eid. in Colb. Argumentum sic legitur in Coislin.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρρακούσιαι ἢ ἀδωνιάζουσαι. Ὑποτίθεται δὲ γυναῖκας Συρρακουσίας τὸ γένος, ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τοῦ σύνταξιν (sic) ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. Ἔρχεται δὲ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτήν, ἐξέρχεται ἐπὶ θέαν. παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν περὶ σώφρο^ν. Ἔθος δὲ ἔχουσιν οἱ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν κοσμήσαντες εἴδωλον του Ἀδώνιδος ἐν τοῖς Ἀδωνίοις μετὰ νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν· αἱ δὲ Συρρακούσιαι ἐξελθοῦσαι τῶν εἴκων θαυμάζουσι τὸν ὄχλον. ὅσα τε γὰρ ἐν ἔχλῳ διατρέφει ὁ Θεόκριτος ἐπιδημήσας εἰς Ἀλεξάνδρειαν, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι τόν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν καὶ ᾄδουσαν τινά, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

[b] Uncis inclusa desunt Call.

[c] δὲ Call.

[d] σύνταξιν Call.

[e] κομισθέντος Call.

τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπαινα· ἄρχεται δὲ Γοργώ· Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνὴρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

Ultimorum loco hæc prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσιαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τόν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ᾄδουσαν τινὰ, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιέ.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

Ἔνδοι Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ· ἔνδοι.
Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·

XV. [1] Joannes de Tonis Dindorf. 33. 11. ἔνδοι pro ἐνδοῖ, ex Herodiano Buttmannus G. G. § 116.

[2] ‘ὅρη, *see for.* Cic. Epist. ad tic. v. 1. *Antecesserat Statius ut prandium nobis videret.* Terent. Heautontem, III. 1. 50. *asperum Pater, hoc est; aliud lenius, sodes, vide,*—ubi male Nonius s. v. *asperum, para.* ἰδεῖν Soph. Ajac. 1165. Juvenal Sat. VIII. 96. *Praeconem, Chœrippe, tuis circumspice pannis.*’ J. W.

[3] ‘Hom. Odyss. T. 9. Εὐρυνόμη φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ. De hoc sedilia sternendi more vide Blomfield. præf. Pers. p. III. sq.’ J. W.

[4] ἀδαμάτου Burn. ἀδειμάντου Cant. vide infrà ad vers. 7.

Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς.

---

7 ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος, τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς, Ita Burn. et plerique Codices. 'Sed ἐμ,' Kiesslingii verbis utor 'haud dubie vitiosum.' Scaligeri μευ probarunt Stephanus, Salmasius, Hemsterhusius. Valckenaerius ἑκαστέρω ἄμμιν dedit. Ita quoque Meineke: Hermannus ἐμεῦ ἀφ' ἑκαστέρω οἰκεῖς. ἑκαστοτέρω ἐμεῦ οἰκεῖς Canon. Et ἑκαστοτέρω rectè tuentur Kiesslingius et Wuestemannus; nam in his superlativis formandis multa poetis licentia permittenda et præsertim iis, qui, ut Sophron, quem in hoc idyllio expressit Theocritus, familiarem τῶν χυδαίων sermonem imitantur. Notum enim est Sophronem in mimis ἐκ προαιρέσεως σολοικίζειν; vide Valcken. Adon. p. 201 A. Jam si lectione Canonicianâ ἐμεῦ οἰκεῖς quis acquiesceret, non valde repugnarem, sed tamen hoc dicere mihi videtur Gorgo, *Via est laboriosa; simul et tu longius ab urbe habitas.* Nihil erat, vel inficetum potius, dixisse, *tu longe a* ME *habitas*, μευ ἀποικεῖς, sed hoc ait, *rure lates;* quod fatetur mox ipsa Praxinoa, ταῦτ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθών. Quare equidem pro ἐμ' lego ἅμ' *præterea, simul, insuper,* quâ voce, ultimâ quoque elisâ, bis in hoc ipso idyllio usus est Theocritus. v. 68. v. 116. Habet quoque ἅμα decem aliis in locis. Hiatus idem est qui infra v. 122,

ὢ ἔβενος, ὢ χρυσός, ὢ ἐκ λεύκω ἐλέφαντος.

Et ἅμα *præterea,* ut Latine *simul,* passim legitur. Soph. Alet. VII. 3.

τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς, ἔκ τε γενναίων ἅμα.

Vide Herman. Philoctet. 1150. Thuc. I. 37, καὶ ἡ πόλις ἅμα αὐταρκῆ θέσιν κειμένη. Xenophon de Re Equestri 10. 17, σοβαρὸν καὶ ἅμα ἡδὺν καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν, Heliodor. I. 8, οὐκ ἐκ καιρῷ γένοιτ' ἂν καὶ ἅμα οὐκ ἂν ἐπαρκέσειε, Alciphro III. 38, ἦν δὲ οὗτος ἅμα λαμπρὰ ζημία· Versio Alexandrina Regg. III. 27, ἀδολεσχία αὐτῷ ἐστι καὶ ἅμα μή ποτε χρηματίζει. Quod ad confusas ἐμ' et ἅμ' spectat; optime θαμένων τὰ Ἴσθμια pro θεμένων reposuit doctissimus Blomfieldius, Mus. Crit. II. 346. Bothii ἑκὼν pro omnium Codicum lectione ἄκων Soph. Œ. Col. 521, nuper recepit Dindorfius, ut et Elmsleii ἐνδώσειν Œ. C. 1076 pro ἂν δώσειν sic ἀφίσταμαι et ἀμφίσταμαι habent Laurentiani Codices, Elect. 192 pro ἐφίσταμαι. Vide etiam Porsonum Phœniss. 1076, Dobræi Adversaria, I. p. 93. supr. ad XIV. 4. Denique ἐμὸν et ἀμὸν confusa videbis a librariis Soph. Elect. 279, 588, 1496. Philoct. 1314; et ε̄ et ᾱ permutatas centies in Theo-

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθών,

criti Codicibus; Vide ad xiii. 68. habes, inquam, ἐπαχθῇ pro ἀπεχθῇ i. 141, ἀτρακὶς pro ἀτρεκὲς ii. 151, λεγελαῦντι pro λαλαγεῦντι v. 108. Infra xvii. 37, ἀπέμαξατο et ἐπεμάξατο præbent Libri; in quarto jam supra hujus ipsius idyllii versu habes in nonnullis Codicibus ἀδεμάτου et ἀδαμέτου pro ἀδαμάτου, habes denique ἁμᾶς pro ἐμᾶς. ii. 146, ἁμῖν pro ἐμὶν iii. 49, hoc ipsum ἐμὰ pro ἅμα xx. 39. Liceat ex hac observatione medicinam loco Bionis corruptissimo petere xv. 7. De Achille loquitur apud Lycomedem delitescente,

πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,
χὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
αηδήνη τ' ἄπαστον 'Αχιλλέα Δηϊδάμεια·

Pro ἄπαστον optime ἄπυστον Toupius: Pro αηδήνητ' tres Codices αηδήνατ' unus ἀειδήνατ': legendum 'ΗΕΙΔΗ ΕΤ' 'ΑΠΥΣΤΟΝ *noverat adhuc ignotum* (habes 'ΗΕΙΔΗΣ Homer. Il. χ. 280. 'ΗΕΙΔΗ Od. i. 206. οὐδέ τις αὐτὸν 'ΗΕΙΔΗ δμώων) quæ ipsa Bionis verba sua fecisse videtur Statius, idem argumentum tractans, Achilleidos i. 560:

At procul occultum falsi sub imagine sexus
Æaciden *furto jam* NOVERAT una *latentem*
Deidamia *virum.*

Vides, inquam, ipsa fere Bionis verba. Quid pro ἀπαλέγοισα, vel, ut duo habent Codices, ἀπαλέγοισαι, rescribendum sit, dicant peritiores; mihi quidem illud Statianum Noverat una pene persuasit, eum in suo Bionis Codice habuisse κῆν πῶς (nam ita Codices pro vulgatâ lectione χὤπως) ἐν κώραις Λυκομηδίσι· χά καλά ..α ἠείδη ἔτ' ἄπυστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. Nam, ut ait Ovid. Metam. xiii. 164, deceperat omnes, *In quibus Ajacem, sumtæ fallacia vestis.* Hæc de elementis ᾱ et ε̄ confusis, quibus illud quoque bonâ cum lectoris veniâ adjungi velim, ab iis quæ jam diximus lucem fortasse accedere, Æschyli Sept. C. Thebas verss. 83 sq. 'ΕΛΕΔΕΜΝΑΣ πεδιοπλόκτυπος ὠσὶ χρίμπτεται βοα, ποτᾶται, βρέμει δίκαν ὕδατος ὀροτύπου. De *fremitu* exercitus Argivi loquitur, quem Maris *æstuosi* furori comparat. Pro ἐλεδεμνὰς Rob. ἐλιδεμνὰς. In loco ancipiti, licet esse audaciorem. Suspicor pro ΕΛΙΔΕΜΝΑΣ legi debere ΑΛΙΜΕΝΟΣ, *importuosus, infinitus.* Interpretis loco sit Soph. Œ. T. 420. ΒΟΗΣ δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται ΛΙΜΗΝ;

[8] 'ἔλαβε *emit,* vid. Valck. p. 240 B. coll. Ast. ad Theophrast. Charact. xviii. p. 164.' J. W.

Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφύν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφύς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφὺς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Κῆνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπταδράχμως κυνάδας γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές· ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

---

10 ἐμεῖο Cant.

14 Sic Gaisford. ex Codicibus pro πότναν, vide Hermann. Eur. Bacch. 367.

15 (λέγομες τὰ πρώαν θὴν Πάντα) Herman. 'ut et Codices præbent et poscit sententia.' δὲ omittit Burn. et Canon.

15 'πρώην: τὴν τρίτην ἡμέραν, λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ των ἐπάνω ἡμερῶν. Phot. Lexic. s. v. πρώην, proprie *nudius tertius*, ut apud Thucyd. III. 113 hinc in universum *nuper*, vid. Gataker Antonin. x. § 7. p. 355. Ed. Cantab.' J. W.

16 'νίτρον. *Lomentum* aut *nitrum* Cic. Epist. Famil. VIII. 14. Conf. Ruhnken ad Timæum. p. 272. Ast. ad Plat. Polit. Lib. IV. p. 430. A. H. St. Schweigh. Lexic. Herodot. s. v. Λίτρον.' J. W.

17 ἦνθε Cant.

19 ἑπταδράχμως κυνάδας, sic præter Codd. Gaisfordianos habent Burn. Canon. et Cant. Sensus esse videtur *emit septenis drachmis*. ἑπταδράχμω Valcken. Sed ab his nundinationibus Alexandrinis paulisper Hipponem devertamur, ut corrupto S. Augustini loco, ubi de mercatoriis item tabernis agitur, mederi conemur.

Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περοναντρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν· ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ὧν εἶδες χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπην ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Ille igitur, in nobilissimis illis in Psalmos Commentariis ad Psalm. LXIII. ita scribit, prope a fine; '*Nonne si vis hodie fit, nonne si vis modo fit? Quid empturus es ut facias? Quæ* Simplasia *quæsiturus?* Quid sint ista Simplasia nos ignorare patiuntur Benedictini; et in novissimâ sancti Patris editione, quam magno cum sacrarum litterarum emolumento nuper procurarunt Parisienses, nihil varietatis ex Codicibus allatum videmus nisi prodigiosam lectionem templa Asiæ. Vulgo emplastra. Quid multa? Lege SEPLASIA—Gloss. Cyrill. Seplasium, Παντοπωλεῖον. De vocis origine consuli potest J. G. Grævius, ad Ciceronis Orat. c. Pison. II. Seplasia sunt σκῆναι ἀγοραῖοι quales erant eæ de quibus hic v. 16 loquitur Noster.

[21] 'περοναντρίδα conf. Valck. et Wessel. Herodot. v. 87.' J. W.

[23] θασόμεθ' ἄρ. Cant.

[25] ὧν εἶδες χὤν εἶπας. ὧν ἴδες ὧν εἶπας (vel εἶπες) καὶ plurimi Codices. Alii εἶδες, sed pauciores. Greg. Cor. CXXXIV. ὧν ἴδες ὧν εἶπας, ubi Gregorii Cod. Cant. ὧν ἴδες χὤν εἶπας—ὧν ἴδες χὤν εἶπας καὶ Cod. Cant. Theocriti: sed Burn. affixo Praxinoæ nomine, ὧς εἶδες χὤν εἶπες, olim tamen (nam hoc per rasuram patet) habebat εἶδες ὧν εἶπες. Hermannus, 'ὧν ἴδες ὧν εἶπας, *Quæ vidisti, ea potuisti narrare etiam ei qui non vidit.* Neque enim opus, ut Codicum scripturam εἶπας καὶ in εἶπας κεν mutetur. Proverbii colorem habet indicativus præteriti.' Hæc ille: neque talis sensus in vulgata inesse non potest: ὧν et ὧν bis positis, etsi sensu diverso, ut ὧς—ὧς II. 82, ὅσον—ὅσσον IV. 39. Fortasse legendum ὧν ἴδες ὧν εἴποις κατιδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. vide ad I. 95 et ad v. 131. ὧν ἴδες ὧν εἴπαις κεν, Meineke.

[26] ἕρπην. Sic Codices plurimi, vide Buttmann. Gr. Gr. p. 366. ἕρπειν Meineke.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄσδοντι καθεύδεν·
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἃδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι. ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι τοῦτο·

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

καλ' εἶπες·
Τὠμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον

---

27 'αἶρε *affer.* vid. Soph. Aj. 545 cum Wesselingii notâ apud Erfurdt.' J. W.

30 Vulg. ἃδ' ὡς, Codd. vel ἃδ' ἐς, vel ἄϊδες, vel ἅδ' εἰς, vel ἀδὲς, vel ἀδδὲς—Burn. ἀδ' ὡς, cum rasurâ, ἅδ' ἔς Cant. Fortasse legendum εἶδες; *Vidistin? mantele fert!* Nam in hoc esse τὸ γελοῖον videtur quod Praxinoa, quamvis ancillam *mantele* afferre jusserit vers. 27, eam tamen nunc objurget quod non prius *aquam* attulerit—Hermannus, ἁ δὲ σμᾶμα φέρει allato Antiphanis loco Athen. IX. c. 77. Sed σμᾶμα Atticorum tantum esse videtur; vide Lobeck. Phryn. p. 253.

38 Eldikii conjecturam πᾶ ποκ' ἔλειπες avidè amplexi sunt interpretes post Valckenaerium, pro vulgatâ ναὶ καλὸν εἶπες. Codices

Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυ' ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι·
Ἕρπωμες· Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ ποκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα·
Ἐξ ὦ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·

---

plurimi vel τοῦτο καλὸν εἶπες, vel τοῦτο κἄπειπες, vel καἔιπες, vel denique ΚΑΛΕΙΠΕΣ quod habet quoque Cant. in margine, et quod, divisis vocibus ut in Cant., verum puto, ideoque, in MSS. inventum, recepi, versibus ita constitutis,

ΓΟ· ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα σοι τοῦτο. ΠΡ. κάλ' εἶπες·
τὠμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν,

κάλ' εἶπες *bene ais*, ut Euripideum καλῶς ἔλεξας, de quo Monkius Alcest. 1109. καλὰ sic pro καλῶς dixit Homer. Odyss. ο. 10, Il. ζ. 326, θ. 400, ν. 116, ώ 388. De φίλα pro φίλον vide ad Odyss. ρ. 15. πολλὰ καλά, ubi nos Angli *very well*, dicunt Græci hodierni. Noster xxvii. 47, καλὰ νέμεσθε. ΠΡ. ναὶ καλὸν εἶπες Burn. sed ex. s. m. nam olim (ut ex literarum vestigiis patet) habebat τοῦτο; καλὸν εἶπας Canon.

[41] δάκρυε Burn. Canon. Cant.

[41] 'Scribendum πῶς καί ποκα (sic)—καί ποτε vim interrogativam intendunt. Vid. not. ad Cebet. Tab. § 1. τίνες καί ποτε ἦσαν, p. 36. Edit Glascuens. anni 1757. Porsoni Opusc. p. 180, et ad Eur. Phœniss. 1373.' J. W. καὶ πόκα Meineke.

[47] 'τὴν εἰς Ἀθήνας ὁδὸν οὐδὲν μέρος καθαρὸν καὶ ἀκίνδυνον ὑπὸ λῃστῶν καὶ κακουργῶν ἔχουσαν Plutarch. Thes. p. 3, cap. vi. Vid. omnino Baehr. ad Herodot. i. 41. μή τινες κατ' ὁδὸν κλῶπες κακουργοὶ ἐπὶ δηλήσει φανέωσι ὑμῖν.' J. W.

[48] 'δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι, Æschyl. Fragm. 309. Ed. Schutz. ubi vid. Grammaticorum locos.; et conf. Brunck. ad Aristoph. Thesmoph. 922. παρέρπων *clam adrepens*, vid. Reiske et Schaefer. ad Demosth. p. 252. 2, ὅτε πρῶτον ἐκεῖνος εἰς Πελοπόννησον παρέδυετο et me ad Æschylum Pers. 98, παράγει βροτὸν εἰς ἀρκύστατα—παρὰ in compositis sæpe *clam* λάθρα significat, vid. Blomf. Gloss. Agam. 1422,

Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.

1422, "παρεδύετο, ὡς ἐπὶ ληστοῦ εἶπε τὴν λέξιν," Schol. Bekker. ad Demosth. p. 252. 2. Vid. Victor. Var. Lect. IV. 23.' J. W.

49 'Conf. Bernhardy ad Eustathii Commentar. in Dionys. Perieget. v. 232, p. 880.' J. W.

50 οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον
ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, παντες ΕΡΕΙΟΙ.

Locus vexatissimus. Pro vitiosâ lectione omnium fere Codicum ἐρειοὶ (nam pauci non minus mendosè ἐριοὶ) alia alii hariolati sunt, ut ἔλειοι, ἄρειοι, ἀγρεῖοι, ἀεργοὶ, ἔριθοι, quorum nullum mihi verum videtur. Age vero, videamus, an aliquid eruere queamus quod genium Theocriteum sapiat, et non nimis a Codicum scripturâ ΕΡΕΙΟΙ distet. Regio, ubi sumus, est Ægyptus; locus, ipsa *Noxia Alexandria*, DOLIS *aptissima tellus*, ut ait Propert. III. ix. 13. Vide Eustath. Odyss. δ. 83. Cæsar. B. C. III. 10. Æschylei ἀποφθέγματος omnes meminerunt, Frag. 309. ed. Scholef. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Excogitandum igitur aliquod nomen, quod astutiæ quasi *exemplar* sit. Jam vero lectorem minimè fugit, personas in his mimis fabulantes, de heroicis et præcipuè de Troicis rebus grandiloquenti sermocinatione garrire amare. Vide v. 61. εἰς Τροίαν πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί, cf. 110. 137. Omninò verum est, Alexandrinos Poetas res gestas Ptolemæi Homericis, quo majorem iis gloriam concilient, interpolare gaudere. Vide XVII. 118. Nomen igitur *proprium*, et illud quidem *Homericum*, huic loco, ut quod maximè conveniret. Et *plurali* numero et posset esse et deberet, quemadmodum v. 141, οἳ ἔτι πρότερον Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες. Jam, ut pro *fortibus* viris apud Æschylum, (ut videtur) a Longino XXIII. 6, laudaum, habemus

Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε καὶ Σαρπήδονες,

ut Ovid. Trist. III. 7. *Irus* pro *paupere*, *Crœsus* pro *divite*,

IRUS *et est subitò, qui modo* CRŒSUS *erat*,

ut *Paris* pro *effœminato*, Virgilio IV. 215, qui in Eclog. VIII. 55, *sit Tityrus Orpheus*, bis hoc modo loquendi usus est; ut PHALARIS pro *tyranno* Senecæ Tranq. Anim. I. 14; ut Plauto Bacch. 903 ULYSSES pro *callido;* ut Ciceroni Fam. IX. 14, '*habere aliquem in consiliis* NESTOREM,' pro *sapiente;* ut Livio

Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενωμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ

---

xxi. 10. *Hamilcar*, Mars *alter'* ob *fortitudinem;* et ut (verbis Bentleii utor ad Lucan. i. 267) '*Catones, Nerones, Catilinæ vocitati sunt qui eos æmulantur;*' ut Velleio Paterc. ii. 17, '*odio in Romanos*, Hannibal,' pro *infenso*, ubi videnda Ruhnkenii nota; ut Persio iii. 79 '*ærumnosi* Solones' pro *philosophis*; ut Juvenali iv. 133, Prometheus pro *artifice;* vide eundem x. 54; ut Martiali viii. 56, Mæcenates pro *literarum fautoribus*, et Marones pro *poetis*, et sexcenta hujusmodi alia apud probatissimos quosque scriptores; sic, ut ad Theocritum revertar, diu est cum pro vitioso ΕΡΕΙΟΙ legendum putavi ΕΠΕΙΟΙ, ut sermo sit de *vafro illo Equi Trojani artifice* Epeo, *Divæ prudentissimæ monitis omnia factitante*. Nam ἵππον δουράτεον, Græcos heroas in perniciem Trojæ ex alvo ligneâ pariturum, ΕΠΕΙΟΣ ἐποίησεν σὺν Αθήνῃ, ut ait Homer. Odyss. xi. 523. Vide et Eur. Troad. 10. Virgil. ii. 15. 254. Quare Epeus jure a poëtis *astutiæ exemplar* et *peritiæ* est habitus; ut ab Ovid. Fast. iii. 825,

Et licet antiquo manibus collatus
Epeo
Sit prior, iratâ Pallade mancus erit.

Hi igitur ἐξ ἀπάτας κοκροταμένοι ἄνδρες, de quibus hìc loquitur noster, πάντες sunt ΕΠΕΙΟΙ; unusquisque eorum est alter quasi, '*doli fabricator* Epeus.' Neque verò prætermittendum, quo aptior sententiæ esse appareat Epei persona, eum πυγμαχίῃ (quâ hi Alexandrini quoque latrones, nam δαλεῖται sup. 48, proprium est πυκτῶν, vide xxii. 127) egregiè valuisse, id quod testatur Eustath. p. 1325. 56, p. 1606. 60. Atridarum castris eum lixam fuisse memorat Theocritus, vel quicunque est Πελεκυδίου Scriptor: vide Joseph. Scaliger. ad Varron. L. L. p. 123, Blomfield. Mus. Crit. ii. p. 264. Notandum etiam in Proverbio Diogeniano (Parœm. Gr. p. 187. ed. Gaisford.) pro Ἐπειοῦ δειλότερος Codicem Vaticanum exhibere Ἐπειοῦ δολότητα. De Epeo, equi Trojani artifice, dum agimus, non abs re fuerit monere, ipsum *nomen* ex *re* factum videri, et vocem ἐπειὸς inter Græcum ἵππος et Latinam *Equus* quasi mediam intercedere: quod an alii jam ante animadverterint nescio.

51 'τί γενώμεθα Blomf. Gloss. ad Æsch. Theb. 144, quem vide.' J. W.

Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός· σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
Καλλίστα παίδων, πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

---

53 ἀνέσταχ' Cant.

55 ὠνάθην sic Codd. ὠνήμην Valcken.: sed vide Lobeck. ad Phryn. p. 13.

64 'καὶ ὡς κ. τ. λ. Plaut. Trinumm. I. ii. 170. sqq.

Sciunt quid in aurem rex reginæ dixerit,
Sciunt quid Juno fabulata est cum Jove,
Neque facta neque futura tamen illi sciunt.

Ruperti Juv. Sat. VI. 402. *Hæc*

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος, Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ᾽ αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ᾽ εἰςένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὢ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διος, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦ ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ᾽ ἐμὶν μέν, ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ᾽ ὥςπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

---

eadem novit quid toto fiat in orbe. sqq.' J. W.

[68] ἁμῶν Cod. Burn. δμωῆς cum γρ. ἁμῶν. Sæpissimè permutantur Α et Δ, Ν et Η cujus confusionis hæc lectio exemplo sit. Miro errore in Æschyl. Suppl. 227, pro τἀμπλακήμαθ᾽ ὡς nonnulli libri dant ταπλαενμάβως. Optimè locum Bionis vitiosum, in corruptissimo omnium idyllio xv. 14, emendavit Scaliger,

> οὔτε τις Ἕλλην
> οὔτε Μυκηναίων οὔτ᾽ Ἤλιδος οὔτε Λακώνων
> μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα, φέρων δισσιν αναν ἄρνα,
> λάνθανε δ᾽ ἐκ κώραις Λυκομηδίσι μῶνος Ἀχιλλεύς.

Pro ἄρνα ille Ἄρηα, rectè sine dubio: in mendoso δισσιναναν *verbum* non *nomen*, ut vulgo conjiciunt, latere videtur. Nam quo pacto quis quid *ferret* ad Atridas, si domi maneret? Legendum fortasse φέρων δὲ συνάγαγ᾽ Ἄρηα *arma ferens sociorum contulit armis:* tum versu proximo, pro μῶνος reponendum κῶρος supra monui ad xi. 67.

[73] ὥστε ῥύες Cant. ὥστε vulgo ante Valck. legebatur. De crebrâ horum vocabulorum confusione vid.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεὶς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κῳκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ τύ, βιάζευ.
Κάλλιστ'· ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι.
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν·
Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι·

---

vid. Schaef. ad Longum, p. 333, p. 460, ad Apollon. Rhod. Tom. II. p. 30.' J. W.

[76] ἄγ' omittit Burn.

[79] λεπτὰ καὶ ὡς χαριέντα, θεῶν περονάματα φασεῖς.

Περονάματα, ut vulgo, Cant. et sic Canon. Reiskius περ νήματα, Ruhnken. θεῶν γε πονάματα, Valck. θεῶν νήματα, Codex Mediceus optimus habet ΠΕΡΝΕΥΜΑΤΑ. *Specialis illa nendi* vel *texendi* notio cum Dearum numinis mentione malè, meo quidem judicio, congruit. Vox latioris significatonis, qualis esset ἜΡΓΑ θεάων desiderari videtur. Huc etiam ducit Homericum, quod (uti monuit Valcken.) æmulatur Theocritus. Locus est Odyss. x. 221,

οἷα θεάων
λεπτά τε καὶ χαριέντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.

Sic θεῶν δαίδαλμα (si rectè se habet) sup. I. 32. Quare, literis leviter mutatis, rescribere mallem, χερνάματα. De χερνήτης, vide Suidam in v. et Schol. Apoll. R. I. 972, et quæ dedit Blomfieldius ad Æsch. Prom. 922.—His scriptis ita Hermannum quoque conjecisse ex ejus Opusculis intellexi.

[80] 'σφε h. l. est αὐτά. Hoc vocabulum, apud Atticos certe, perraro neutrius generis est vid. Matth. Gr. Gr. §. 147, ed. prior. qui hujus usus exempla dare videtur, sed videtur tantum. Conf. Brunck. ad Æsch. Prom. v. 9.' J. W.

[82] ὡς ante ἔτυμ' omittit Burn.

Ἔμψυχ᾽, οὐκ ἐνυφαντά· Σοφόν τι χρῆμ᾽ ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ᾽ ὡς θαητὸς ἐπ᾽ ἀργυρέῳ κατάκειται
Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ᾽, ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι·
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν, ει κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ᾽ ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

---

83 ‘*Homo sacra res,* Senec. Epist. 95. Vid. Ruhnk. ad Terent. Eunuch. II. 2. 17. Conf. infr. v. 145. τὸ χρῆμα σοφώτερον, et Wexii notam ad Soph. Antig. 334. Plat. Ion. p. 534, κοῦφον χρῆμα ποιητής ἐστι· Strabo XIII. p. 617, Σαπφὼ θαυμαστόν τι χρῆμα· σοφόν τοι in h. l. citans scripsit Schol. ad Soph. Antig. 349. Vocabuli πρᾶγμα eodem modo de hominibus usurpati rariora sunt exempla. De hoc utriusque vocis usu vid. Fischer. apud Popponem ad Xenoph. Cyrop. VI. 1. 36, ubi mulier formosa ἄμαχον πρᾶγμα dicitur eodem modo Latinè dicas *invicta res, invictum negotium;* vid. Fischer l. c. *Callisthenes quidem vulgare et notum negotium* Cic. ad. Quint. Fratr. II. 13.’ J. W.

86 ὅσκαν Burn.

88 ‘Hermogenes περὶ Ἰδ. p. 283, hunc ipsum locum respiciens λέξιν σεμνὴν esse monet τὴν πλατεῖαν καὶ διογκοῦσαν κατὰ τὴν προφορὰν τὸ στόμα, quo in genere Doricæ voculæ ᾱ primæ debentur partes, ὁ γὰρ Θεόκριτος inquit ἀχθόμενόν τινα πεποίηκε Δωριζούσαις γυναιξὶ διὰ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν τῷ ᾱ τὰ πλεῖστα χρωμέναις· vid. Hemsterhus. Auctar. Emendat. in Hesych. ad v. πλατειαδιάοντες; τρύγονες, vid. Mus. Philolog. Cant. Tom. I. p. 612, sqq. ad Soph. Trach. 1062, Hom. Iliad B. 212, ἀμετροεπὴς ἐκολῴα.’ J. W.

92 ὦ καὶ ὁ βελλεροφόντης Cant. cum vulg. in marg.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδός,
Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,

---

[94] φυίη Hermannus, vide xvii. 79. Sic Matthiæ. φύη Buttmannus, quæ lectio in Cod. Paris. optimæ notæ apparet. φυῇ Cant. Burn. 'φυίη Hermannus quod probabile videtur, φυῇ si bene Græcum esset, priorem corripere deberet, vid. infr. ad xvii. 79.' J. W.

[95] ἰνὸς Burn. Canon. μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. Græfius γενεὰν, quod subarrisit Kiesslingio, cui tamen hic locus videtur in desperatis habendus. Vix dubites quin proverbium aliquod vulgare delitescat, cujus sensus sit, *ne ludas operam, frustra enim imperium in nos affectas.* Quare mihi quidem non admodum displicet vulgata; ubi in ἀπομάξῃς suppleri debet μάκτραν, *vas quo pinsitur farina,* ut Aristoph. Ran. 1159, vel ut Nicandro Theriac. 708. *mortarium.* Haudquaquam male igitur Scholium Theocriti Florentinum, μὴ ἄπρακτον ἀποσπογγίσῃς, '*ne actum agas, ne vacuum mortarium abstergas,*'—simili ferè translatione *operam ludere* dixit Persius v. 138 *digito terebrare salinum.* Fortasse tamen scripsit Theocritus μή μοι κενεὰν ἀποκλάξῃς, h. e. *Ne vacuam arcam, in quâ nihil est quod custodias, obsera; ne mihi imperes, in quam nullum jus habes.* 'Vide xv. 33 ἁ ΚΛΑΞ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; 43, τὰν αὐλείαν (*nomine* suppresso) ἈΠΟΚΛΑΞΟΝ, xvi. 10, ΚΕΝΕΑΣ ἐπὶ πυθμένι ΧΗΛΩ. 'Vid. Hemsterhus. Auctar. emendat. in Hesych. Tom ii. p. 1598, de Sophocleo versu (cujus veram lectionem ab Hesychio servatam nondum deprehenderunt Sophoclis Editores) ὡς μήτε κροῦσαι, μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν coll. Brunck. Lexic. Sophocl. s. v. παρακρούεται.' J. W.

[100] Γολγόν τε Cant. Canon. et Burn. ex correct: mox Ἔρυκαν Cant.

Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδισται μακάρων, Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναι
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ,
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.

---

[105] *βροτοῖσιν ἀεὶ* Cant.

[110] 'Βερενικείας corrigendum suspicabatur Valck. frustra, vid. Kiessl. coll. meâ notâ infr. xxviii. 9, Τελαμώνιε παῖ Soph. Ajac. 134, ὦ Ετεόκλειοι θύγατρες θεαί Idyll. xvi. 104. Hujus generis exempla passim apud poetas occurrunt; similia sunt Τυνδαρὶς παῖς, Eur. Orest. 1146. 1406, Hecub. 1254. κούρην Ὠκεανίνην Hesiod. Theogon. 507. Θεστιὰς κόρη Eur. Helen. 133. Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης Iliad A. 336. οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητῴας κόρης Æschyl. Fragm. 159. Schütz. eadem a Callimacho Λητωῒς vocatur Hymn. in Dian. v. 43. Λητωϊὰς, ibid. v. 83, ab ipso Æschylo Λητογένεια κούρα, S. C. Theb. 133.' J. W.

[112] *πὰρ μέν οἱ,* ut cæteri quoque, Burn. Cant. Canon. Vide ad xiv. 56.

[118] 'ἕρπειν non Dorico tantum sermone, quod putavisse videtur Valck. ad h. l. p. 399. sq. verum etiam Attico et Ionico, sæpe idem valet quod *βαίνειν, ire, incedere,* et ἕρπετα dici solent quævis

Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ᾽· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ᾽ ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετώ, οἰνοχόον Κρονίδα Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ᾽ ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ᾽ ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ᾽· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ᾽ ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ᾽ ἐπ᾽ ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ᾽ Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κὴς Ἀχέροντα,
Ἁμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος· οὔτ᾽ Ἀγαμέμνων
Τοῦτ᾽ ἔπαθ᾽, οὔτ᾽ Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,

---

vis animantia præter volucria. Vid. omnino Valck. l. c. et quæ scripsi ad Æsch. S. C. Theb. 17. ἑρπετὰ καὶ πετεινά etiam Herodotus conjunxit Lib. I. 140, ubi Interpp. ad unum omnes reptilia intelligunt, quomodo etiam in Theocriti loco vulgo vertebant "volatilia et reptilia." Equidem non dubito quin apud Herodotum quoque ἑρπετῶν nomine non *reptilia* modo verum etiam *bestiæ* comprehendantur.—Latine vertas *animantia terrestria, atque volucria.*' J. W.

122 πατώμενοι Burn.

126 Supra Μίλατος *habet* ὁ χωρηκος (χωρικός?) Burn.

127 δὲ post ἔστρωται, Burn. ut Canon. Cant. et alii, deinde γρ. τῆδε δ᾽ αὖ ἄλλα, vulgatam quoque præbens. An scripserit poeta ἔστρωται δὲ κλίνα Ἀδώνιδι?—Vide supra ad VIII. 52.

Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ', οἳ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καί, ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια.
Ὀλβία, ὅσσα ἴσατι· πανολβία, ὡς γλυκυφωνεῖ.
Ὥρα ὅμως κἠς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὡνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

---

145 Vide vers. 83.

146 *γλυκύφωνος* Cant. Idem *ὄλβιαι* (*sic*) et *πανολβίαι*, quæ pro variis lectionibus non sunt habendæ, nam finalis *ᾱ* plerumque in Codd. MSS. ea est forma, ut ab *αι̅* discerni nequeat.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τουτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν [a]Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγὸς [b]ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν [c]ἀναγορευθῆναι· μετὰ δὲ τοῦτον [d]ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. Μηδὲν [e]οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, [d]καί Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. Λέγουσι γὰρ [f]αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δέ Διδόντων· ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· [g]εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλῆρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

---

[a] Ηρακλέους ἔσχ. Colb.

[b] Vulgo ὑποδειχθείς. Mox malim ἀναγορευθῆναι. *Schaefer.* ἀποδειχθεὶς in Colb. ἀναδειχθεὶς Coisl. ἀναγορευθῆναι dedi e Colb. Coisl.

[c] add. ἐπ' ὀλίγον Coisl.

[d] δ' Coisl.

[e] Sic in Coisl. διὰ τοῦτο Χάριτας τὸ εἰδύλλιον τοῦτο ἐπέγραψε· περὶ ὧν καὶ λέγει τὰ Σιμωνίδου κιβώτια ἐμφαίνειν. ἔλεγον γὰρ ἐκεῖνον ἔχειν κιβώτια δύο, τὸ μὲν, Χαρίτων, τὸ δὲ, Διδόντων· ὅτε οὖν τις ἔγραψεν αὐτῷ χάριν, καὶ παρεγίνετο μισθὸν αἰτῶν, ἐκέλευε τὰ κιβώτια φέρειν, καὶ δεικνύναι τῷ αἰτοῦντι ἀνεῳγμένα. εὑρίσκετο οὖν, κ. τ. λ.

[f] ἐκεῖνον Colb.

[g] καὶ δεικνύειν αὐτὰ ἀνεώξαντα Colb.

ΧΑΡΙΤΕΣ Η ῾ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιϛʹ.

ΑΙΕΙ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
῾Υμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαί ἐντι, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι·
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἵδε, βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμες.
Τίς γὰρ τῶν, ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἁμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμψεῖ;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἔνθ' αὔη σφίσιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς

XVI. [1] ἴτοι pro αἰεί Cant.

[4] βροτοὶ οἱ δὲ Gaisfordius qui primus ἀείδωμες ex Codicibus dedit. Cæterum hoc carmen non Doricâ dialecto scriptum sed eâ quæ ad communem Epicorum accedit. ἀείδοντι Cant. Canon. et Phillipps, et βροτοὶ utrobique.

[12] αὔη Codices fere omnes αἰεὶ sed in duobus αὔει in uno αὔην. Vide sup. XIII. 67. αὔη cum glossa ξηρά Cod. Phil. αὔη quoque bene servavit Cant. Cum his Nostri querimoniis comparari possunt quæ eâdem fere in materiâ scripsit exul illustris Florentinus in Cantico XXII, *Le Tre Donne* inscripto:

Ciascuna par dolente e sbigottita
Come persona discacciata e stanca;
Queste così solette
Venute son come a casa d' amico.
Dolesi l' una con parole molte,
En su la man si posa,
Come succisa rosa.
L' altra mantiene ascosa
La faccia lacrimosa
Discinta e scalza, e sol di se par donna.

Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπω χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
  Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν·
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζᾳ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλῃτι νέεσθαι·
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ φυχρῶ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,

---

[16] παῖδ' ὑπὸ Cant.

[20] αὖθις ἀκούσαι ἄλλου π. Cod. Paris, ap. Valck. vulg. habet Cant. ex correctione.

[23] ὧδε Cant.

[24] ἀοιδῶν ob v. 29, μουσάων ἱεροὺς ὑποφήτας improbant Interpretes. αἴτων Passov. ἀοζῶν Hermann. Si quid mutandum, pro ΑΟΙΔΩΝ malim ΟΠΑΔΩΝ. In Bion. IV. 3. vulgo legitur ἔχων ἀνέραστον ΟΠΗΔΗΙ ubi nonnulli Codices ΑΕΙΔΗΙ alii ΔΕΙΔΗΙ. Confusio fluxerit ex similitudine Α, Δ et Π ut in MSS. pinguntur. Cum hoc loco conferri potest simillimus, Idyll. XVII. 111. 'ψυχᾷ-δοῦναι Æsch. Pers. 827. ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν ubi minus bene Porsonus ψυχὴν-ἡδονῇ, vide Blomf.' J. W.

[30] ὄφρα κε κεἰν ἀΐδαο Cant.

[32] Hegesippus apud. Routh. R. S. I. 197, de nepotibus Judæ qui secundum carnem Christi D. N. frater vocabatur, apud Domitianum Imp. reis, μαρτυρίαν τῆς αὐτουργίας τὴν τοῦ σώματος σκληρίαν καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς συνεχοῦς ἐργασιάς ἐναποτυποθέντας ἐπὶ τῶν ΧΕΙΡΩΝ ΤΥΛΟΥΣ παριστάντες.

Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
Ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφὶν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
Ἄμναστοι δέ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὁπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεύς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς

---

33 εὐχὴν Cod. Reg. Paris. 335, ἀχὴν vel εὐχὴν. A. ἀχὴν Codices non pauci apud Gaisf. de quâ voce consule Eustath. Odyss. β. 84, et vide quæ dedit Blomfieldius Æschyl. Agam. 408. δεινὴν Canon. Phillipps. et Cant. λινὴν H.

36 'Σκοπάδαισιν. Vitiosè Codd. nonnulli Σκοπάδεσσιν. Simili errore Ερεχθείδεσσιν olim legebatur in Demosth. p. 531, v. 2, ubi vide Schaefer. ταντανλίδεσιν Cod. Flor. in Æsch. Agam. 1448. Contrariò Νομάδαισιν MSS. nonnulli in Aristoph. Av. 941. Confer quæ scripsit Kiessling. ad Idyll. xxi. 3. De Aleuadarum, Scopadarum, et Creondarum familiis Thessaliæ principibus vid. Thirlwall, Hist. Græc. Tom. i. cap. x. p. 437. Conf. Wessel. Herodot. vi. 127. Ruhnken. ad Timæum, p. 22. sq.' J. W.

39 Κλεώναις Cant. Canon. Phill.

44 Δεινὸς Cant. Canon. κεῖνος Phill. ὁ θεῖος Cod. Reg. Par. 335.

47 σφιν Cant. ut sup. 12. Canon.

Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθὼν
Ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν· ἐσιγάθη δ' ὁ συφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
Ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼν τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ' ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι ἀοιδοῖς
Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανός, οὐδ' ἐνιαυτούς·
Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι,
Ἔσσεται οὗτος ἀνήρ, ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδῶ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν, ἐῤῥίγαντι·
Ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,

---

54 δ' ἂν ὑφορβὸς Cant.

62 καὶ pro ἢ Cant.

63 καὶ φιλοκερδῆ καὶ Cant. cum vulg. in marg.

66 Vide Ciceronem de Amicitia xv. xvii.

68 δίζημαι δὲ τίνι θνατῷ Cant. cum v. l. θνατῶν.

70 μεγάλου βασιλῆος Cant.

72 νικησεῦντι in marg. Cant.

Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
Ἐν δ᾽ αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἰ γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι᾽ Ἀθάνα,
Κώρα θ᾽, ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ παρ᾽ ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ᾽ ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις.
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ᾽ ἄκρας.
Ἀγροὺς δ᾽ ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἳ τ᾽ ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
Ἀμπεδίον βληχοῖντο, βόες δ᾽ ἀγελαδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ᾽ ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ,
Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ᾽ εἰς ὅπλ᾽ ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ᾽ ἔτι μηδ᾽ ὄνομ᾽ εἴη.
Ὑψηλὸν δ᾽ Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπῃ πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
  Εἷς μὲν ἐγών, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλει Σικελὰν Ἀρέθοισαν

---

94 ἐκτελέοιντο κατὰ σπόρον ὑψόθι in marg. Cant.

95 ἔνδειος Cant.

99 ὅπη Cant.

102 ἵκοι Canon. Phill. Cant. ut Codices ferè omnes; duo habent μέλει, unus εἴκοι, nullus, quod sciam, μέλοι, quod dedit Valckenaerius. Equidem in hâc Codicum varietate ΜΕΛΕΙ, nihil aliud latere suspicor quam ΜΟΛΟΙ *veniat, obveniat, contingat*, cujus glossa fuerit εἴκοι (i. e. ἥκοι) et ipsum ἥκοι quod dedit Aldus. Similiter in xx. 41 ab ὄρνις varia lectio primum αἰετὸς, deinde αὐ-

τὸς

Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχματὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαί, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἱκοίμαν,
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

τὸς fluxisse videtur; quam sagaciter detexit Gaisfordius. Possis etiam pro πᾶσιν ΊΚΟΙ transpositis literis legere πᾶσι ΚΙΟΙ *Utinam obveniat:* κίοι Hom. Il. λ. 705, Od. γ. 347, Æschyl. Supp. 499. Glossam ἐπέλθοι habet unus e Vaticanis. μέλοι Meineke.

104 sq. τὸν M. Cant. 'Μινύειον—ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις. Conf. Thirlwall. in Historia Græcâ, cap. iv. Vol. I. p. 91. sq.' J. W.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

[a] Τουτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατείᾳ δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

[[a] ἐκ τοῦ Ὀρφέως τὸ προοίμιον ἄρατος ἡ εἰσβολή—*sic, corruptè Cant.*]

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἁμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπῆν,
Ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθών,
Παπταίνει, παρεόντος ἅδην πόθεν ἄρξεται ἔργω.
Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλήων.

XVII. 10 ἔργον Cant. 'Post ἅδην tolle hypostigmen. Ordo verborum est πόθεν ἄρξεται ἔργω παρεόντος ἅδην.' J. W.

Ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλάν, ἃν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος.
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν,
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας,
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται ἑοὶ νέποδες γεγαῶτες.

---

[15] Λαγίδας sic Codd. multi apud Gaisf. Verùm alii plurimi habent ὁ Λαγίδας ut Cant. Λαγιάδας Meineke.—'ὁ Λαγίδας Edd. ante Gaisf. ὁ scribis deberi videtur, quibus molestiam fecerit media patronymici contra morem *producta*. Productionem defendas ex Λακρατίδῃ Aristoph. Acharn. 220. πολυχάριδα Lysistrat. 1098 et 1242. πολυθερσίδη Odyss. χ. 287, quarum lectionum nulla non manus sive correctorum sive corruptorum experta est. Ceterum in hoc loco legendum suspicari possis Λαγιάδας eâdem analogiâ quâ βαττιάδης (Herodot. IV. 202, Catull. Carm. LXV. 16. Forcellin. Lexic. s. v). Similis licentiæ exemplum in Æneid. II. 82,

Belidæ nomen Palamedis et inclyta fama,

viros doctos valde torsit, et Brunckius quidem in eo loco *Naupliadæ* rescripsit. Alia ejusdem generis dabit Heynii nota, velut *Lycurgiden* apud Ovid. in Ibi. v. 503. Conferendus omnino Kiddius de patronymicis in -ιδης et -ιαδης disserens ad Dawesium, p. 173 = 314.' J. W.

[19] 'Juvenal III. 66.

Ite, quibus grata est pictâ lupa barbara mitrâ.' J. W.

[23] 'υἱωνῶν.—De Philippi Macedonis stirpe ab Heraclidis ductâ vide Interpp. imprimis Valckenaer. ad Herodot. VIII. 137.' J. W.

[25] θεοὶ pro ἑοὶ Canon. et Cant. De νέποδες vide Bentl. Callim. Frag. LXXVII. CCLX. Obiter restitue hanc vocem ἄμωμος. Calli-

Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας.
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα·
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις.
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἥβας
Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι.
Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κώρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας.
Τῷ οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεοίσας.
Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν,
Ῥήϊδιαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί.

---

machi Fragmento CCCCXLVIII,

πάντες ἀφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμον εἰσὶ ΚΩΜΟΥ,
ἔξοχα δ' ἐν πεδιοῖς οἳ πόλιν ΙΤΑΛΩΝ ᾠκίσατε,

de Tarento loquitur; ut metro et sensui fiat medicina, legendum εἰσὶν ἈΜΩΜΟΙ, deinde secundo versu ΙΤΑΛΙΚΩΝ. De $\bar{\kappa}$ et $\bar{\mu}$ permutatis vide ad XI. 67.

29 'δῶμα h. l. cubiculum, δωμάτιον, quod κοιτώνιον interpretatur Schol. Aristoph. Lysistrat. 160. Conf. Ecclesiazus. v.8.' J.W.

37 ἐπεμάξατο Cant.

41–3 '"*Ita vir quando amans amatæ conjugio potiatur, liberis suis ex eâ natis confidens* (i. e. *nihil veritus ne ab alio non a semet-ipso geniti sint*) *rem familiarem omnem committat;*" quod a Ptolemæo Lagi filio factum, si quidem is cum Philadelpho quem ex Berenice genuerat regnum suum communicavit.' J. W.

42 βαῖνεν Canon. Cant.

43 ἀλλοτρίω Cant.

44 'Conf. Doëring ad Catull Carm. LXII. 221,

Sit

Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τῆνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἅδε βροτοῖς μαλακὼς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα·
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντισταν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα παρὰ ματρός, ὅτε πράταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,

Sit suo similis patri
Manlio, et facile insciis
Noscitetur ab omnibus,
Et pudicitiam suæ
Matris indicet ore.

Mitscherlich. Horat. Od. iv. 5. 23. Heins. et Cleric. ad Hesiod. Op. et Di. 132, οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖιος. Dobræi Adversar. Tom. ii. p. 385. Æschin. p. 69. 15. H. St. ἐπεύχεται αὐτοῖς μήτε γῆν καρποὺς φέρειν μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ἐοικότα, ubi vid. Bremi Tom. ii. p. 92. Morum similitudo indicatur in Terentii loco Heaut. v. 4. 17, *Convincas facile ex te natum, nam tui similis est probe.* Conf. etiam Shakespeare, Much Ado about Nothing, act i. sc. 1, *Truly the lady fathers herself.*' J. W.

45 ποντνὶ ἀριστεύοισα Cant. sed cum vulg. in marg. 'Θεάων a πότνα pendere puto, non, ut Harlesius, ab ἀριστεύοισα, quæ ratio pausam minus auribus jucundam facit. Conf. Ὁσία, πότνα θεῶν. Eur. Bacch. 351. Hom. Hymn. in Cer. v. 118,

ἡ δ' ἐπέεσσιν ἀμείβετο πότνα θεάων.

Blomfield. ad Callimach. Hymn. in Dian. v. 255, p. 111.' J. W.

48 νᾶμα cum. γρ. νᾶα Cant.

55 ἁ δὲ Θέτις Cant.

52 προσπνέοντι Cant. sed cum vulg. in marg.

59 ἴδε Cant.

Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, κὰδ δ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
Φᾶ δέ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν·
  Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
  Ὧς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρίς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ,
Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,

---

66 ὄλβιος Cant.

68 τρίοπτο Cant. τρίοπτον Canon.

70 ἶσον in marg. Cant.

71 ὕψοθε κλάγξεν Cant. cum vulg. in marg. κλάγξε φωνὰ Canon.

79 'De prosodiâ verbi φύει tacent Interpretes, cujus priorem poëtæ perraro producunt. Vocalem corripiunt φύηται, Idyll. viii. 68. φύοντι iv. 24, vii. 75. φυούσης Æsch. S. C. Theb. 517. φύει Sophocl. Fragm. Incert. lxxxii. v. 5. Videndus Maltbyus Thesaur. Prosod. p. lxv. Ed. Secund. Primâ tamen productâ reperitur φύεται apud Menandr. Fragm. Incert. xxvii. 4, p. 206. Meinekianæ—φύῃ supra xv. 94, incerta forma est, et diversi generis. Plura sunt verba in -ύω quorum prosodia apud Theocritum, nisi vitiosæ lectiones sunt, ab usitatâ differt. Vid. ad Idyll. xiv. 35, xxii. 15, xxiii. 44, xxiv. 19. Vocalis υ productæ aliud exemplum est xxi. 46 ποτεφῦετο. Et in senario apud

Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀῤῥαβίας τε,
Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε Καρσί,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον

---

apud Schol. Pind. Pyth. VIII. 74.' J. W.

80 'θρύπτει *frangit, confringit.* Conf. Herodot. II. 12, τὴν Αἴγυπτον μελάγγαιόν τε καὶ καταρρηγνυμένην ὥστε ἐοῦσαν ἰλύν τε καὶ πρόχυσιν ἐξ Αἰθιοπίης κατενηνειγμένην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ubi mireris barbarum κατερρηγνυμένην ad hunc usque diem Herodoti editiones etiam novissimas maculare.' J. W.

84 ἐνδεκάδες vulg. Cant. et sic Meinekius. Sed Codd. quatuor ἐννεάδες quemadmodum viderunt legendum Schaeferus et Niebuhrius notante Wuestemanno. De Ptolemæi opibus, vide Interpretes ad Prophetiam Danielis XI. 5.

86 'ἀποτέμνεται *earum partem imperio suo comprehendit.* Conf. Æsch. Suppl. 253, ὁρίζομαι δὲ τήντε Περραίβων χθόνα, et quæ ibi notavi.' J. W.

88 παμφυλίοισι Cant.

89 τε Κάρεσσι Cant.

95 καταβεβρίθει Cant. 'καταβεβρίθει *prægravat.* De βρίθειν *deprimere* vid. Blomf. Gloss. Æsch. Theb. v. 138, et quæ scripsi ad Æsch. Pers. 338. ὄλβῳ βρίθειν intransitive dixit Eurip. Troad. v. 220.' J. W.

Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ανάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κατεατίζετει αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσός,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δὲ ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πα κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.

---

98 '*Nilus beluas marinis vel magnitudine vel noxâ pares educat. Et ex eo quantus sit æstimari potest quod ingentia animalia et pabulo sufficienti et ad vagandum loco continet.* Seneca, Naturæ Quæst. Lib. IV. cap. i. p. 611. Elzev.' J. W.

103 Ξανθόκομας magis poeticum quam ξανθόκομος, vid. Elms. Bacch. 154. Valck. ad Phœniss. 120. Monk. ad Alcest. 587. Brunck. Soph. Ajac. v. 604.' J. W.

110 Post hunc versum in Cant. inseritur v. 90.

120 'ἀέρι caligine. Odyss. IX. 144, ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ'

ἦν

Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμᾷ κονίῃ
Στειβόμενος καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναώς·
Ἐν δ' αὐτὼς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγώς.
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ' ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἁμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς ἕξεις.

ἦν οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, vid. Heyne ad Iliad XVII. 644-649. Iliad. V. 864, *οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ*. Odyss. VII. 140-143. Semel tantum apud Homerum *aëra* significare videtur Iliad XIV. 288. Vid. Heyne ad Lib. v. 776.' J. W.

121 *θερμᾷ κονίῃ γε Στειβομένα* Cant.

122 '*ἐκμάσσεται tanquam exemplar exprimit sive sequendo repræsentat. ἐκμάσσεσθαι est imitatione exprimere.* Conf. Interpp. ad Aristoph. Thesmoph. 482—514 Br. *λέων λέων σοι γέγονεν αὔτ' ἔκμαγμα σόν*.' J. W.

124 '*χρυσῷ*. Signa auro illinebant antiqui. Catull. Carm. LXXXI. 4,

Inauratâ pallidior statuâ.

Vid. Matthiæ ad Eur. Helen. 262 et VV. DD. ad Aristoph. Av. 574. ad Æd. R. 188, conf. supr. x. 33, *ubi paulo ante aurea Galbæ statua fuerat.* Tacit. Hist. I. 36, h. e. ærea auro oblita, ut *Milliarium aureum,* ibid. cap. 28. Conf. Forcellini et Schelleri Lexic. s. v. *aureus* Herodot. II. 182, *ἄγαλμα ἐπίχρυσον Ἀθηναίης*.' J. W.

137 *αἰτεῦ* Callierg. pro *ἕξεις* vel *ἕξοις*. Vocem omittit Cant.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τουτο τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται Ἑλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης. Τῶν δὲ ἐπιθαλαμίων τινα μὲν ᾄδεται ἑσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικὰ, ἅ τινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. Τινὰ δὲ ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. Ἄιδουσι δὲ τὸν ἐπιθαλάμιον αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται, λανθάνῃ δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς. E. Vat. 4. 5. 6. Habet etiam Call. in Scholiis.—(*et fere eadem Cant.*)

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιή.

Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν

XVIII. In Cod. Cant. legitur hoc Scholium (vide etiam Scholia Wartoniana) huic idyllio præmissum, *ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ υπρώτου Στησιχόρου Ἑλένης των ἐπιθαλαμίων* de quibus videndus Blomfieldius Mus. Crit. II. p. 262. *ἔν ποκα θήβαις* Callim. Lav. Pall. 57.

2 *θάλλονθ' ὑακίνθω κόσμον*, et in marg. *γρ. θάλλοντα κόσμον ὑακίνθινον* Cant. illud quoque Canon. Longus IV. p. 114. *ὁρᾷς ὡς* ΥΑΚΙΝΘΩι *ὁμοίαν τὴν* ΚΟΜΗΝ *ἔχει.*

5 *κατεκλάξατο* quod ex Juntinâ receperunt Editores, in Codice Toletano repræsentatur. *κατελέξατο* cum *κατεκλάγετο* in marg. quæ lectio in duobus Codd. invenitur apud Gaisfordium, Cant. *κατεκλίνετο* duo Gaisfordiani. Vide Xenoph. Ephes. I. p. 207 Mist.

ἦγον

Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Αειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
Παῖδα δ' ἐᾷν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κὴς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ολβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὤλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ὠὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.

ἦγον τὴν κόρην μετὰ λαμπάδων καὶ ὑμεναίων ᾄδοντες, ἐπευφημοῦντες, καὶ εἰσάγοντες ΚΑΤΕΚΛΙΝΟΝ, ἦν δὲ αὐτὸς ὁ ΘΑΛΑΜΟΣ πεποιημένος—ἐπ αὐτῇ τῇ σκηνῇ ΚΑΤΕΚΛΙΝΑΝ τὴν Ἀνθίαν, ΕΠΕΚΛΕΙΣΑΝ τε. Verum videtur κατεκλάξατο: vide Heysch. v. κατεκλάζετο et sup. xv. 77. Τυνδαρίδα Cant.

[10] φίλε Cant. pro λίαν. φίλος Can.

[14] ἐνάνας Cant.

[19] ἵκετο Cant. in marg.

[21] τίκτεν Cant. Canon. τίκτει tres Codd. ap. Gaisf. unus τίκτοι.

[26—28] ἀὼς ἀντέλλοισα, κ. τ. λ. Sic, ut vulg. Cant. et Canon. Ἅτε ex secundo versu repetendum in primo: et ὡς non raro *intelligitur*, non *exprimitur*, vide

Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ᾽ ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,

---

sup. xv. 88. Aristoph. Plut. v. 295 et Kœn. ad Greg. Cor. cxliii. et Schaefer. ad L. Bosii Ellips. v. ὡς. Sed locus affectus videtur. In primo versu desideratur aliquid, cui Aurora comparetur, et quæ Auroræ *cedat*, ut in versu sequente Veri cedit Hyems. Jam vero hæc est Nox: quare νὺξ minimè solicitanda. Brevi, in voce πότνια vitium latere videtur; et, ne lectorem diutius morer, equidem pro ΠΟΤΝΙΑ legendum esse censeo ΠΟΤ ΤΙΝ, hoc est, *præ Te*: ita ut demum sensus sit, *Sicut exoriens Aurora prænitet, præ Te, o Nox; sicut Ver candidum, Hyeme recedente, prænitet; ita nobis prænitet Helena.* Color orationis in Ποττὶν, Νὺξ, idem est qui supra ii. 79, πολὺ πλέον ἢ ΤΥ ΣΕΛΑΝΑ, et qui Bioni i. 93, πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα, et qui Virgilio Ecl. viii. 91, *quæ nunc ego limine in ipso,* Terra, tibi, *mando.* ποττὰν habet noster Ep. xvii. 9, ποττὸν xi. 1, ποττῷ v. 74, xv. 70. Denique παρὰ τιν v. 49. 52. 57. 65.

29 πιείρᾳ μεγάλᾳ—πιείρα μεγάλη Cant. Canon. 'Etiam in hoc versu,' inquit Kiesslingius, 'Interpretes valde dissentiunt.' Quorum dissensiones, si licet, componere, pro virili parte, conemur. Animadverte, quæso, num arbor non debeat indicari, quæ, ut *horto cyparissus,* ita *arvo decus* sit. Nequeo enim a me impetrare ut iis astipuler qui ita sententiam ordinant ἅτε κυπάρισσος μεγάλα πιείρᾳ ἀρούρᾳ ἢ κάπῳ κόσμος. Reclamant enim huic rationi scribendi leges, reclamat etiam tali structuræ Virgilianum Eclog. v. 32 manifeste hinc expressum,

Vitis ut arboribus decori est, ut vitibus uvæ,
Ut gregibus tauri, segetes ut pinguibus arvis,
Tu decus omne tuis.

Jam vero, ut dicam quæ sentio, si de viro loqueretur Poeta, nihil aptius responderet, quam illa Lucani i. 136, *frugifero* quercus *sublimis in agro.* Sed de *fœmina* et quidem de Helena sermo est, ita ut de *procerâ* (quod ex ἀνέδραμε quoque liquet) quæ cæteris arboribus *emineat,* et de *speciosâ* arbore quæ iis *præniteat,* cogitandum sit. Quare si quis motus Virgiliano

Fraxinus in sylvis pulcherrima, pinus in hortis,
Populus in fluviis, abies in montibus altis,

ΑΙΓΕΙΡΟΣ pro ΠΙΕΙΡΑ cum Huschkio reponeret, non admodum repugnarem, tantum si αἴγειροι ὑδατο—τρεφέες *fluviatiles* Hom. Odyss. x. 508, xvii. 208 recte ἀρούρᾳ

arvo

Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,

---

arvo tribuerentur. Quod tamen secus est. Quare ob Homer. Il. σ. 541, Odyss. ψ. 311, servatâ πιείρᾳ ἀρούρᾳ, quod *pingui arvo* interpretatur Virgilius Ecl. III. 100, v. 33, pro ΜΕΓΑΛΑ ΑΤ' legere malim ΕΛΑΤΑ ΑΤ' h. e. *sicut abies.* Homero Odyss. v. 239, ἘΛΑΤΗ οὐρανομήκης, Ovidio Met. x. 94 *enodis* ABIES. Plin. N. H. XVI. 19 'ABIES *e cunctis amplissima est, et fœmina etiam prolixior*' (digna igitur quæ Helenæ compareturr) '*materie mollior, arbore rotundior, folio densior atque hilarior in totum.*' Atque ne quis hoc objiciat, ut *Populus in* FLUVIIS *tantum* pulcherrima, ita ABIES *tantum in* MONTIBUS *altis*, veniat iterum Plinius XVI. 30, '*Montes et* VALLES *diligit* ABIES, NON NISI *in aquosis proveniunt salices, alni,* POPULI.' Cui jungatur Auctor Geoponic. III. 13, p. 256. Needham. δυνατὸν ἐν ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙΣ φυτεῦσαι ἐλαίαν καὶ πτελέαν καὶ λεύκην καὶ μελίαν καὶ πίτυν καὶ ΕΛΑΤΗΝ. Conjecturam nostram ΕΛΑΤΑ egregiè firmat Patrum Græcorum disertissimus, Basileius Magnus Hexaëm. Homil. v. cui hic Theocriti locus ob oculos fortasse obversatus fuerit, πάντα, ait ille, ΑΝΕΤΡΕΧΕ δένδρα, τά τε πρὸς μήκιστον ὕψος διανίστασθαι πεφυκότα, ΕΛΑΤΑΙ, κέδροι, ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ. Cui accedat ex Italiâ, Basileii æqualis, S. Ambrosius, Hexaëm. III. '*Quid enumerem quanta varietas arborum, quàm patulæ Fagus, quam* PROCERÆ ABIETES, *quam comantes Pinus, quam umbrosæ Ilices.*' De hiatu in πιείρᾳ ἐλάτα ἅτ' librarios solicitos fuisse verisimile est et inde ortam corruptelam. Non dissimilem literarum permutationem habes supra v. 5, ubi pro var. lect. ΚΑΤΕΛΕΞΑΤΟ nonnulli Codices dant ΚΑΤΕΓΕΞΑΤΟ vel ΚΑΤΕΓΛΑΓΕΤΟ. Denique nobis suffragatur Apollonius, eidem arbori Medeam et Jasonem comparans; Dicuntur enim Argon. III. 968.

ἢ δρυσὶν ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ΕΛΑΤΗΙΣΙΝ.

34 καλεόντων, ut plerique Codd. Cant. De $\bar{\alpha}$ et $\bar{\epsilon}$ confusis vide ad xv. 7.

Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἑρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πρᾶτᾳ τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶτᾳ δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀννείμῃ) Δωριστί· Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμάν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

---

[39] δρόμον vide Callim. Lav. Pall. 23.

[41] τεὰ Cant. Canon.

[43] πρᾶται Cant. et v. 45 πραται (*sic*).

[47] γράμμα τοδ' Cant.

[48] ταῦτ' εἰδῆ Cant. Canon.

[52] δὲ omittit Cant.

[53] ἔνθης Cant.

[55] τι λάθησθε Cant. λαθῆσθαι. Canon.

[58] ἧμαν Cant.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλικα τραύματα ποιεῖ.
Χἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὤ τυτθὸς μὲν ἔῃς, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

XIX. [7] Libri plerique præbent τί δ' οὐκ ἴσον—τὶ et τὺ, ut sæpius, confusa sunt ad Mosch. I. 29.

[8] χὤ *eo quod, quatenus* rescripsi pro χὠ. Deinde post τραύματα levi interpunctione factâ, locum sic intelligo, *Tu vero non simile* (θηρίον) *es apibus? eo quod parvus es, et quod ad tua* (a te inflicta) *vulnera spectat, quam magna acis.*

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

Εννεικα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν· Ἔῤῥ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις,
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολύ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·

XX. [12] συνεχὲς· vide ad XXVIII. 4.

[25] Nimis jactabundum videtur ΝΟΛΛΟΠ. Prætulerim sane ΜΑΛΛΟΝ quod

Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Αδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ,
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρέδραμε· κοὔ ποτ' ἀκούει,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο Βώτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τύ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τύ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
  Εὐνείκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σύ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ

---

quod librarii non intelligentes recte dici ut μᾶλλον ἐνδικώτερος Æschyl. Theb. 655 ubi vide Blomf. et hìc, simili fere pleonasmo, versu 27 γλυκερωτέρα Η μελικήρω, in πολλὸν mutarunt. De Μ et Π permutatis vide ad XII. 37.

35 ἐν ὤρεσιν αὐτὸν Ἄδωνιν, eleganter Wassenburgius ἐν ὤρεσι, καὶ τον Α. sed nec minus eleganter, ut opinor, Isaacus Vossius οὐ τὸν Ἄδωνιν interrogativè ut versu mox secuturo Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν;

39 Codices nonnulli, ἐμὰ, unum ἅμα quod verum videtur: de ἐμὰ et ἅμα confusis vide supra ad XV. 7.

44 μήκετι μηδέ σὺ ΚΥΠΡΙ τὸν ἉΔΕΑ. Diu est cum Criticorum optimus et doctissimus et nunquam sine veneratione nominandus, Isaacus Casaubonus, de hoc loco ita scripsit, 'Κύπρις *hic est Eunica, quasi diceret, Tu, quæ altera tibi Venus videris.*' Verissimè sanè, Vir eruditissime (ut de Hero suâ Leandrus venustè apud Musæum 135,

Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Κύπρι φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην),

sed illud admiror, cur postquam hæc dixisti cætera tacueris. Nonne tibi frigebat illud ἀδέα? Mihi certè, ut quod maximè. Quid enim Veneri cum ἀδέα? Fingunt sanè Ἄδωνιν hic innui. Sed hoc est, quod aiunt, obscurum per obscurius. Sensus est '*Tu qui me spernis, ipsa, utinam, a tuo amasio spernaris! Tu tibi Venus altera videris, Tu,* ἁ Κυβέλας μείζων καὶ Κύπριδος ἅ τε Σελάνας. *Esto igitur, per me licet, Venus; et cum* Venus *sis, spernaris a tuo, —non tam marito* (nam Vulcanus is est), *quam viro, hoc est, a tuo* Marte. Pro ΑΔΕΑ igitur lege ΑΡΕΑ. Simili loquendi ratione cum Pericles vulgo ab Atheniensibus appellaretur ΖΕΥΣ Ὀλύμπιος, ex analogiæ poëticæ lege sequebatur ut ejus Aspasia a Cratino ἩΡΑ vocaretur; vide Schol. Plat. Menex. p. 407 Cratin. p. 89 ed. Runkel: sic, ut refert Apollodorus, vii. p. 25, ὁ μὲν Κήυξ τὴν γυναῖκα ἔλεγεν ΗΡΑΝ, ἡ δὲ τὸν ἄνδρα ΔΙΑ. Sic Plaut. Casin. ii. iii. 14, '*Eja mea* Juno *non decet te esse tam tristem tuo* Jovi.' Aristænet. ii. 13. Ἀριάδνην με καλοῦσι πάντες, σὺ δὲ Θησεὺς ἐμοί. Neque aliter ipse Theocritus xxvii. 1. ubi Pastor seipsum Paridem, dominam vero suam, ut sibi constet, appellat Helenam. Vide eruditam notam Ruhnkenii ad Vell. Pater. ii. 82. Infinitum erat locos Poetarum congerere ubi Ἄρης καὶ Κύπρις conjunguntur. Vide modo Odyss. Θ. 309. Æschyl. Suppl. 650. ed. Scholef. Cic. Att. iv. 16. Lucret. i. 31. Xenoph. Ephes. i. p. 30. Quod ad formam vocis attinet, habes Διομήδεος Sup. i. 114. Ἄρεος Callim Frag. ccccxlix. Ἄρεα Apollon. R. 1024. τὸν Ἄρεα tuum *Martem* reddendum esse manifestum est, articulo pronominis vicem explente, vide i. 110, x. 37, xxi. 65.

ΑΛΙΕΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα΄.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἁ ΠΕΝΙΑ, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσησι, τὸν ὕπνον
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,

XXI. Ad hoc corruptissimum omnium idyllium, Codicem C, Mediolanensem, eumque, ut credo, unicum, usurpavit D'Orvillius; Vaticanum unum (Vat. XI.) et duos Parisienses (Coislinianum et Regium,) Sanctamandus.

[1] 'Egregie de hâc sententiâ disputavit Casaub. ad Pers. Prolog. 10. *Magister artis, ingenique largitor venter.*' J. W.

[4] ἐπιψαύσησι. Sic ex Junta et Calliergo hodie vulgatur. Sed vereor ne hæc lectio Librorum MSS. patrocinio destituatur. Vide quæ dicturi sumus ad v. 58. Codices D'Orvilliani et Sanctamandani solœcè ἐπιβησεεισι (*sic*) vel ἐπιβησέησι vel denique ἐπιβάσησι cum Aldinâ. Mihi quidem legendum videtur ἐπισβέσσησι, hoc est, *extinguat, dissipet,* hoc sensu, *si quis somno curas suas aliquantulum noctu dissipet, at solicitudo somnum rumpit.* Vide vers. 27. σβεννύναι, ut in Horatiano II. Od. xi. 17, DISSIPAT *Evius* CURAS *edaces.* σβέσσαι μένος et similia apud Homerum et alios Poetas reperiuntur Il. XVI. 678, XXI. 4. Vide infra XXIII. 26 οὐδέ κε τῶς ΣΒΕΣΣΩ τὸν ἐμὸν χόλον ubi Ald. σβέσω. Potes etiam proxime ad Codices accedere legendo σβήσησι quod pro σβέσση usurpari testis est Phrynichus in apparatu p. 16.

Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμειαί, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,

---

10 τοὶ κάλαμοι τἄγκιστρα τὰ φυκιόεντά τε λῆδα. Quid λῆδα sint neque dixit quisquam neque facile videtur dicturus. Duo Codd. λῆγα; eleganter sane Briggsius δελῆτα, et ex Oppiano Hal. III. 414, 418, patet *fuco* allectos captari pisces, et sic optimo sane ordine sequuntur primum κάλαμοι, mox ἄγκιστρα, denique δελῆτα, *escæ*. Simili modo Capito Anthol. I. p. 103, venusto epigrammate,

> κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δέ,
> ὡς ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

Sed illud sane dignum est quod nullius non admirationem moveat, in hâc tam curiosâ piscatoriæ supellectilis recensione, unam rem eamque maximi momenti non commemorari. Habemus cymbam, stoream, pileos, nassas, fila, pelles, calamos, hamos. Ubi vero id sine quo hæc omnia nihili essent futura? ubi, inquam, Piscatoribus nostris sunt Remi? Non sic alii Poetæ suos ἁλιεῖς adornabant, ut Philipp. Anthol I. p. 1. 186,

> ΔΟΥΝΑΚΑΣ ἀκροδέτους καὶ τὴν ἁλινηχέα ΚΩΠΗΝ
> γυρῶν τ' ΑΓΚΙΣΤΡΩΝ λαιμοδακεῖς ἀκίδας.

Julianus I. p. 193,

> Καμπτομένους ΔΟΝΑΚΑΣ, ΚΩΠΗΝ θ' ἅμα, νηὸς ἱμάσθλην,
> γυρῶν τ' ἈΓΚΙΣΤΡΩΝ καμπυλόεσσαν ἴτυν.

Idem. p. 194.

> Ἄ́ΓΚΙΣΤΡΟΝ, ΚΩΠΗΝ, καὶ ΛΙΝΑ, καὶ ΔΟΝΑΚΑΣ

Vides eos *remorum* bene memores, ut sanè par erat: et cûm quatuor integros versus piscatoriis armis enumerandis daret Theocritus, an remorum poterat oblivisci? Non credo. Jam vero φυκιόεντα optime τἄγκιστρα vocari, ut quæ *fucum haberent* implicitum, in liquido est. Hesych. φυκίοεν, φυκία ἔχον: hinc XI. 14 ἀΐονος φυκιοέσσης. Quare primum interpunctione sublatâ junge τἄγκιστρα τὰ φυκιόεντα, deinde ut *remos* quoque in catalogum halieuticum denuo referamus, pro ΤΕ ΛΗΔΑ lege ΤΑ ΠΗΔΑ. Suidas ΠΗΔΟΝ, τὴν ΚΩΠΗΝ. Homer. Odyss. ή. 328. ἀναρρίπτειν ἅλα ΠΗΔΩΙ, ubi videndus Eustathius ita scribens κώπη ἐστι ἄρτι ΤΟ ΠΗΔΟΝ. Vide et Schol. Arat. Phœn. 155. Apollon. Rhod. IV. 200. ἑζόμενοι ΠΗΔΟΙΣΙΝ ΕΡΕΣΣΕΤΕ. Denique 'Π et Λ in Codicibus exarata plurimam habent similitudinem.' Verbis utor doctissimi Bastii Palæogr. p. 730. De $\bar{\alpha}$ et $\bar{\epsilon}$ satis dixi ad XV. 7. Cæterum cum

Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ

---

cum his versibus conferri merentur Oppiani Halieutic. III. 71—87; 413—436.

12 'κῶας sanissimum puto. Pellem intelligas quâ lembi transtrum sternebant, quam ὑπηρέσιον dicit Thucydides, et in quâ, si opus erat, dormire poterant. Vid. omnino Schol. ad Thucyd. II. 93. Arnold. ibid. et Append. ad ejusdem Thucyd. Vol. II. p. 466, Thirlwall, Hist. Græc. Vol. III. p. 158. not. et ad Æschyl. Agam. 542, σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους—ὑπηρέσιόν ἐστι τὸ κῶας ᾧ ἐπικάθηνται οἱ ἐρέσσοντες. Schol. ad Thucyd. l. c. Pellem illam Thucydidi ὑπηρέσιόν Theocrito κῶας dictam, προσκεφάλαιον vocat Hermippus apud Hesych. s. v. πανικτόν. Vid. Blomfield. Gloss. ad Æsch. Pers. v. 402, Append. p. 212. ed. secund. Conf. Aristoph. Equit. 786, κᾆτα καθίζου μαλακῶς ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι. Ran. 221, 236.' J. W.

14 οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος

Pro πόνος Köhler πόρος, benè, vide ad vers. 16.

15 οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα. 'Versum hunc etiam in initio corruptum esse suspicor. Pro οὐδεὶς enim usus οὐδέτερος postulat.' J. W. Οὐδεὶς pro οὐδέτερος stare nequit, quare, qui hoc diu jam sensit Hermannus Briggsii conjecturam probat,

οὖδος δ' οὐχὶ θύραν εἶχ' οὐ κύνα.

Sed pace viri doctissimi, quare quæso *limen* a *cane* janitore non custoditum, quasi aliquid notatu dignum, commemorasset poeta? Quare tam de custodiâ laborarent ii quibus nihil esset custodiendum? Deinde κύνα habere etiam *Irus* poterat: et si *venatores* essent vel pastores, non vero ἁλιεῖς, hi nostri boni senes, iis catulo opus fuisset; sed quid *Piscatoribus* cum '*multum latrante Lyciscâ?*' Neque tamen ἵνα, ut ad hanc alteram lectionem transeamus, quod in textum recepit Kiesslingius, Græcum est, neque si Græcum esset prima syllaba corripi posset, ut Persianæ *hemĭnæ*, Sat. I. 129, nos satis docent. His præmissis, jam Codicum lectiones videamus. Pro οὐ κύνα (quod in solo Coisl. reperiri videtur) οὐλίνα Mediol. οὐκίνα Vat. οὐλινα (sic) [κ superscript] Reg. Paris. Quibus excussis, vix opinor dubitabis quin ΟΥ ΚΛΙΝΑΝ, hoc est *non lectulum,*

Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας πενία σφιν ἑταίρα.

---

legendum sit. Habebant Piscatores nostri neque ollam (χύτραν) quo victum coquerent, neque lectulum (κλίναν) quo dormirent. Quid simplicius? quid ad eorum egestatem declarandam aptius? Quod autem ad literarum confusionem spectat, habes ὑνὸς et ἰνὸς, ut idem sonantes, a librariis permutatas sup. xv. 95, et ν̄ in fine vocis sæpe disparuisse jam supra monuimus i. 96. Id vero *lectum non habere* ita paupertatis proprium, ut fere in proverbium abierit. S. Basileius de Jejunio I. 32, Ἰωάννου ὁ βίος μία νηστεία ἦν, ὃς ΟΥ ΚΛΙΝΗΝ ΕΙΧΕΝ (vides ipsa Theocriti verba) οὐ ΤΡΑΠΕΖΑΝ, et S. Joan. Chrys. in Matth. ii. p. 85, ed. Field. οὔτε στέγης ΟΥ ΚΛΙΝΗΣ οὔτε τραπέζης. Sed priora versus verba jam inspiciamus. Οὐδείς uti jam dixit Hermannus, et ut a fratre meo desideratissimo reperio notatum, vitiosum est. Ne longe abeam, pro ΟΥΔΕΙΣΔ'ΟΥ ΧΥΤΡΑΝ ΕΙΧ'ΟΥ legi mallem ΟΥΔ' ΕΙΧΟΝ ΧΥΤΡΑΝ ΟΥ ita ut totus versus ita scribatur, Οὐδ' εἶχον χύτραν οὐ κλίναν· πάντα περισσα. ΕΙΧ' repetitum a scribâ ad regendam vocem κλίναν in textum e margine irrepsisse videtur.

16 πάντα περισσὰ
παντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας πενία σφιν ἑταίρα.

Ita vulg. sine sensu. Sed MSStorum lectiones expendamus. τήνοις Vat. quocum consentiunt Mediol. Paris. et 'ita legendum,' inquit Valcken. 'plerique consentiunt:' ἄγρα pro ἄγρας Codices tantum non omnes. Tum pro σφιν ἑταίρα, quod Juntæ ferè soli debetur, multi habent σφᾶς ἑταίρους, nullus omnium, quod sciam, σφιν. Jam vero quid sibi πενία hoc loco velit non video, quæ quidem vox ex sequente versu (nam pro παντᾶ ibi Codd. πενία) in hunc locum intrusa fuisse videtur. Sensus ut opinor, hic est, *Omnia iis videbantur supervacanea præ piscatione et prædâ, quæ eos fecit socios.* Quare pro πενία legerem περὶ, ἃ (creberrimâ literarum ν (μ) et ρ permutatione, vid. sup. xi. 67) et pro σφᾶς, ut metro consulatur et sensui, σφ' ἄγ', et servatâ Codicum lectione ἑταίρους, versum ita scriberem

πάντα περισσὰ
πάντ' ἐδόκει τήνοις ἄγρας πέρι, ἃ σφ' ἄγ' ἑταίρους.

Sic habet σφε pro αὐτὼ Noster xv. 80, pro ipso αὐτοὺς Callim. H. Dian. 80; ἄγε, omisso augmento, ut ἴδον, ii. 82, xxii. 100, ἔχεν,

Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος. ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐςεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμην; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι;

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὦμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·

ἔχεν, VI. 26, VII. 18, XIV. 21. Vide Wellauer. Apollon. II. 1072. et ἄγ' ἑταίρους ut Plat. Rep. IX. 575. D. ἐπεισαγόμενος νέους ἑταίρους et illud ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς εἰς τὸν ὁμοῖον.

17 παντᾶ δε παρ' αὐτὰν
θλιβομέναν καλυβὰν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

Quod si ita fuisset, ut mare undequaque tugurium circumstrepens allueret, quomodo somnum essent capturi, quomodo salvi evasuri? Si ΠΑΝΤΑ, *undique*, mari tunsum fuisset, illico actum fuisset de plexili tugurio, retibus, nassis, storeis et omni γρύτῃ ἁλιευτικῇ, ut de ipsis καλύβης inquilinis taceam. Sed apage errorem, qui sine ullâ Codicum auctoritate editiones invasit. Libri non ΠΑΝΤΑ sed ΠΕΝΙΑ. Sed unde casula θλίβεται? Sanè a *ventis*, non a *mari*; eam '*animosi Euri franguntque feruntque.*' Quamobrem ut II. 60 in libris confusa jam vidimus φλιᾶς, φιλίας, et φλοιᾶς, et apud Apollon. Rhod. II. 278, ita in hoc versu a librariis permutata arbitror fuisse πενία et πνοιᾷ, et pro ΠЄΝΙΑ legendum ΠΝΟΙΑιΔΕ παρ' αὐτὰν θλιβομέναν καλύβαν, κ. τ. λ. ut XXII. 16, ΚΟΠΤΟΜΕΝΗ ΠΝΟΙΑΙΣ τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις. Vide Arat. 417.

Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζευ·
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐντι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.

---

31 τωνείρατα πάντα μερίζευ· οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νοόν·

Sic vulg. sed ὅς γὰρ ἂν εἰκάξῃ Scaliger. ex proverbio μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς; sed ὅς—et deinde παρ' ᾧ—parum venuste, ut mihi quidem videtur, junguntur. Mihi potius nova sententia in οὗτος inchoare videtur: Legendum igitur fortasse,

τὠνείρατα πάντα μερίζευ,—
τοὖναρ ἵν' εἰκάξῃς κατὰ τὸν νόον,
35 μηδὲ καθεύδων
ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ.

Vix dubitari potest, quin pro ἄσμενος, quam lectionem Codices ignorant, bene ex Libris restituerit ἀλλ' ὄνος vir de his litteris præclarissimè meritus Boissonadius; neque dubitandum quin proverbium hic lateat, quod ἀμηχανίαν et ἀπορίαν exprimat. Jam vero, cum pro ῥάμνῳ Codices præbeant ῥάμω, ῥάμῳ et ρα-|-ω, possis fortasse legere δρυμῷ, sed aliam conjecturam veriorem duco, quam judicio eruditi lectoris permittere vellem. Ut loquentis miseram conditionem exprimat, sensus opinor debet esse '*Asinus libertatis et subsidii expers.*' Quare pro ΕΝ ΡΑΜΩΙ reponi mallem ΕΝ ΚΑΜΩΙ, i. e. *in camo, sive capistro, quasi asinus capistratus*, Anglicè *muzzled*. Hesych. ἐν κημῷ, ἐν κουρκούμῳ. Quid sit κουρκοῦμον (ita dictum ob forman cucurbitâ non absimilem) abunde docent Meursius Gloss. p. 279, Du Cange p. 1306, v. *Curcuma*, Veget. Art. Vet. II. 31, '*Curcumam constrictam oportet imponi ne depravet dentes et labia.*' Jam vero ἐν præpositio hoc sensu satis obvia ut Aristænet. I. 19, νεός ἐν ἁπαλῇ τῇ ὑπήνῃ et Alexandrini, Theocrito familiares, solenniter ἘΝ ΚΗΜΩΙ εἶναι dicebant pro *captivum esse*. Testes sunt LXXII Interpretes Ezech. xix. 4, ἤγαγον αὐτὸν ἘΝ ΚΗΜΩΙ εἰς γῆν Αἰγύπτου, et v. 9, ἔθεντο αὐτὸν ἘΝ ΚΗΜΩΙ καὶ ἐν γαλεάγρᾳ, ubi variant Latini Interpretes, alii *in claustro*, alii IN CAMO, alii *in caveâ* reddentes. Qui vim metaphoræ capere volunt, videant omnino quæ de voce φιμὸς dis-

ΕΤΑΙΡΩΣ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάννσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν·
Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'· εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται, ἰχθύα κἠγών.
Χὡ μὲν τὠγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον,

---

disseruit Blomfieldius Æschyl. S. C. Theb. 458, et de κημὸς ad Ag. 229.

[38] Sic vulg. Sed τά τις ἔσσεο et deinde δέ vel καὶ et λέγει Codices; unus λεγων. Mox μάννεν Paris. Reg. μάννσον Coislin. μάνναν Ald. pro quo reposuerim μάννσιν; de α̅ et σ̅ι̅ confusis vide ad xiv. 38. Post Ὄψιν sensu et voce paulisper acquiescente, *brevem* syllabam aures desiderant. Deinde, lectionibus Codicum inter se collatis, pro ΤΑΤΙΣ ЄΣΣΕΟΔΕΛΕΓΕΙ, hoc divinarem scripsisse Theocritum,

λέγε μοι ποτε νυκτὸς
ὄψιν, ἍΠΑΣ, ὍΣΣ' ΕἾΔΕ, ΛΕΓΕΙ
μάννσιν ἑταίρω,

vel ἅπας, ὅσσ' εἶδε, λέγων μάννσεν ἑταίρῳ si aliorum Codicum lectionem prætuleris. Sensus eodem redit. *Quæcunque quis vidit, cum socio communicat.* Idem fere proverbium quod sup. xv. 25.

[42] μεμαωτα.—*In rupe, studio abreptum,* vel *gestientem:* hoc, ut mihi videtur, vitiosum. Quid autem vidit? vidit seipsum in rupe *stantem,* mox vero *sessurum* (vers. 42). Lege igitur βεβαωτα, quod jam aliis placuit. Homer. Odyss. έ. 130, περὶ τρόπιος ΒΕΒΑΩΤΑ. Iliad. έ. 199, Ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἘΜΒΕΒΑΩΤΑ ubi nonnulli Codices hoc ipso errore ἐμμεμαῶτα; "nam β (*u*) ita scribitur ut cum μ facile confundatur." Ernest. ad loc. Vide sup. ad v. 109.

[43] 'Scripserat opinor ἐκ καλάμῶ. Valck.

Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον, εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος, ἆρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἥνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παντᾷ τοι χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
Ἦ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν,

---

[48] Sic vulg. sed Codices τεινόμενον περὶ κλώμενον. Equidem hoc eum dicere arbitror, *Arundo curvata est; manus lineam circumprehenderunt.* Quare pro ΠΕΡΙΚΛΩΜΕΝΟΝ, quod sensu vacat, legere mallem ΠΕΡΙ ΚΛΩΣΜ' ΕΛΟΝ. Κλῶσμα est *stamen* vel *filum piscatorium* quod impetu piscis (ver. 7) extentum piscator, omissa arundine, quæ in eo erat ut frangeretur, manibus prehendit; vide vers. 51.

[49] Pro μὲν Reiskius conjecit κεν. Vere, ut mihi quidem videtur; de structurâ vide Kühnher, Gr. Gr. ed. Jelf. § 424. ἤ—

[50] νύξας Vat. et alii. Eldik. ἠρέμα: quare vix dubium videtur quin legendum sit ἠρέμα νύξα cum Briggsio.

[51] Sic vulg. quod optimè refinxit Hermannus in

καὶ νύξας ἐχάλαξα καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα,

nam νύξαι et χαλέξας pro νύξῃ et χαλεπῶς Codices tuentur. Vide Soph. Antig. 715. Eur. Orest. 695. Confer etiam Oppiani Halieut. III. 468—481, 521—527.

[52] Sic vulg. reclamantibus Viris Doctis, quorum conjecturas vide apud J. A. Jacobsium. Unâ voce ΗΝΥΣΙΔΩΝ Cod. Reg. Paris. τὸν ἄεθλον est *præmium* ut sup. VIII. 13. Deinde hoc sensu *præmio potitus sum* non dicitur ἀνύτω sed ἀνύτομαι. Vide Toupii Addenda ad XVIII. 17, ὡς ΑΝΥΣΑΙΟ. Similiter Aristoph. Plut. 196, κἂν τοῦτ' ΑΝΥΣΗΤΑΙ. Quare pro ΑΝΥΣΙΔΩΝ lege ΑΝΥΣΑΜΑΝ: sic XIII. 48 confusa habes a scribis ʿΑΠΑΛΩΣ et ʿΑΠΑΛΑΣ. Vide etiam quæ supra diximus de $\bar{a}$ et $\bar{\omega}$ confusis ad v. 109, deinde compara locum simillimum sup. v. 144, ΑΝΥΣΑΜΑΝ τὰν ἀμνὸν, ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.

Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο,

---

[58] Sic vulg. ex Juntæ et Callergi editionibus: sed πιστεύσασα καλάγε (vel καλήγε vel καλῶγε) τὸν ἠπήρατον Codd. Parisienses et idem utraque Aldina, nisi quod ἠπείρατον Satis ex hoc loco liquet opinor Juntam vel potius Juntinæ Editorem Philippum Pandolphinum, in Theocriti textu refingendo, in dubiis præcipue locis nimium quantum ingenio suo indulsisse; et ut verum fatear, mihi quidem editionis Juntinæ fides adeo suspecta est, ut verear, ne cum ab aliis et præcipue ab Aldinâ et a Codicibus, quorum notitiam habemus, discordet, non Theocritum sed Marcum potius Musurum legamus. Cujus nostræ opinionis rationes cuivis apparebunt Pandolphini Epistolam, Juntinæ præmissam, paulo diligentius inspicienti. Neque iis facile assentiar qui Juntinam Calliergo innotuisse negant. Nam et Calliergus suam absolvit editionem Romæ, Mensis Januarii die xv. A. S. MDCXVI. suam vero Philippus Junta Florentiæ Mensis Januarii die x. A. S. MDCXV. et cum Juntâ, eoque solo, nimis fideliter conspirat Calliergus, quam ut ab ejus editione nihil hausisse credatur. Restat tantum (si quis hanc sententiam amplecti malit) ut *eosdem* Codices, qui tamen *nusquam* jam *apparent*, uterque usurpaverit. Quod mihi quidem non admodum fit verisimile. Sed hæc hactenus. Præpostera sane est vulgata lectio. Quid enim? Piscem hamo solvi, et *deinde* in continentem idque *funibus* trahi! Absit ut hæc tam insulsa nostro imputemus! Locum videamus: piscem extulit piscator v. 52, leniter hamo expediit v. 57; quid proximum? nonne domum redierit? nam jurat v. 59, se nunquam posthac mare tentaturum sed domi mansurum, piscis sui Regem. Hinc patet, Piscem nostro Piscatori quasi aureum θησαυρὸν eumque sacrum (v. 54) esse; et ut *sacrum* thesaurum in *arcâ* condi debere. Jam vero κατελάγητο, κατεγλάγετο et κατεκλάξατο confusa videmus XVIII. 5, et κ̄ et π̄ sæpe in libris permutantur; vide modo Æschyl. Eum. 309, ubi κράκτορες pro πρακτόρες Reg. L. Quare Codicum et Aldinæ vestigiis insistens pro ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΕΝ ΠΙΣΤΕΥ ΣΑΣΑΚΑΛΑ ΓΕΤΟΝΗΠ ΗΡΑΤΟΝ sic fere legendum suspicor, sed *suspicor* tantum, nam in loco tam ancipiti nihil pro certo affirmaverim, vel ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΜΕΝ ΚΙΣΤΗΙ ΚΑΤΑΚΛΑΞΑ ΤΟΝ ΕΥΤ' ΑΡΡΗΤΟΝ, h. e. *Et tunc arcâ ego eum conclusi tanquam sacrum.* Κίστη est et *arca* num-

Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον ὡς ἴδες εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων, τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί τοῖς χρυσοῖσιν ὀνείροις.

---

mularia et *cista* mystica, in quâ ἄρρητα *arcana* custodiebantur. Vide Toupii notam ad xxvi. 7. Utramque notionem complectitur Horat. i. Serm. i. 67, *mihi plaudo Ipse domi simul ac nummos contemplor in* ARCA—v. 71, *et tanquam parcere* SACRIS *Cogeris.* De κατέκλαξα vide Valcken. Epist. Röver. p. lxii; ἄρρητα sunt ΚΙΣΤΑΙΣ φερόμενα μυστήρια, vide ad Aristoph. Lysist. 643, et cum ΚΙΣΤΗΙ ΑΡΡΗΤΟΝ ΚΑΤΕΚΛΑΞΕ compara Ovidium Metam. ii. 554,

> CLAVSERAT Actæo textâ de vimine CISTA.

Vel, si lectio πειστῆρσι, seu potius πειστῆρι *fune*, retinenda esset, totum versum sic exhibendum arbitrarer, καὶ τὸν μὲν πειστῆρι ΚΑΤΗΓΑΓΟΝ ΑΙΩΡΗΤΟΝ *et piscem fune* super humeros *suspensum domum deduxi.* Interpretis vice fungatur Noster Idyll. xxii. 51. ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἨΩΡΕΙΤΟ· Hesych. αἰωρήσας, ἐκκρεμάσας. Vocem αἰωρεῖν fusius tractat Valcken. Adoniaz. p. 246. A. αἰωρητὸς Meleager lxxvii. 5. Sed de his judicent Eruditi.

65 Sensus planè est, 'Si vigilans, non dormiens, hæc ipsa loca explorabis, spes est fore ut somnium tuum verum evadat; quære igitur piscem non aureum, sed carneum, ne fame pereas et *tuis aureis somniis.* εἰ—οὐ, Bion. v. 4. sed εἰ με vel εἰ γάρ με Codd. unde fortasse scribendum εἰ γὰρ μὴ κνώσσων—Ἐλπὶς absolute positum ut iv. 42,

> ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

τοῖς pro τοι χ. ὀ. emendatio est Scaligeri; articulo pro possessivo pronomine, *tuis;* vide ad xx. 44. de $\overline{\chi}$ et $\overline{\sigma\chi}$ ($^{\sigma}\chi$) confusis plura diximus ad x. 35.

ΕΙΔ. ΚΒ.

Θεοκριτου *Διόσκουροι κοινῇ ἰάδι.* Vat. 9.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβʹ.

Ὑμνεομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱώ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφοὺς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ', αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστου,
Ἐς κοίλαν ἔῤῥιψαν, ἀνέῤῥηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,

XXII. [1] Ad hoc idyllium, nullam, ut puto, membranam præter Vat. 9, et Regiam Parisiensem contulit Sanctamandus. Mediolanensem et duas Mediceas D'Orvillius quæ tamen conspirabant et ex quibus fere nihil attulit.

[15] Lob. Phryn. p. 283, ἐπιβρίσας pro ἐφερπύσας. 'ἐφερπύσας etiam propter penultimæ quantitatem quæ alibi corripi soleat

Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἆμ πέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος, ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
Βέβρυκας εἰςαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν καὶ ὑπήνεμον ἀκτήν,
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,

---

suspicioni obnoxium est. Vid. Maltby. Prosod. p. LXIV.' J. W.

[17] 'ἔμπης Edd. vett. ἔμπας apud Sophoclem pro Ionico ἔμπης primus restituit Brunckius, Ajac. 122, quem sequuntur Lobeckius, Erfurdtius Hermannus, invitis Codd.' J. W.

[19] De ἀπολήγοντ' vide ad XXVIII. 4.

[22] Arat. 905.

[36] 'Deleto cum libris quibusdam δὲ, conjungendus est cum iis qui præcedunt. Unde facile est, quod fecit Briggsius, etiam in v. 37 genuinam scripturam (εὗρον δ' ἀέναον—κραναν) restituere, etiam si eam non conservasset Eustath. ad Dionys. v. 1055. Vide Herm. ad Eur. Ion. v. 117, et meam notam ad Æsch. Suppl. v. 548.—ἀένναος malè Græcum esse videtur, et ἀέναος, καλλίναος pemultimam semper

Εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἠΰτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὕστε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἐφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

---

corripiunt. Vid. Elmsl. ad Eur. Med. 813.' J. W.

39 λάλλαι *calculi*, Heysch. παραποτάμιοι ψῆφοι conjecturâ egregiâ Ruhnkenius pro vitiosâ omnium Codicum lectione ἄλλαι. Comparari merentur elegantes Ausonii versus Mosell. 61,

Quam vada lene meant, liquidarum et lapsus aquarum
Prodit cærulea dispersas luce figuras;
Quod sulcata levi crispatur arena meatu,
Inclinata tremunt viridi quod gramina fundo;
Utque sub ingenuis agitatæ fontibus herbæ
Vibrantes patiuntur aquas; LUCETque, *latetque*
CALCULUS, *et viridem distinguit glarea muscum.*
Haud aliter placidæ subter vada læta Mosellæ
Detegit admixtos non concolor herba LAPILLOS.

45 De auribus Pugilum τεθλαγμέναις videndus præter alios Heindorf. Plat. Gorg. 515 D. Protag. 342 B. Taylor Combe, Brit. Mus. Marm. I. fig. 11. C. O. Müller. Archaelog. § 329. 8.

49 ἠΰτε πέτροι ὀλοίτροχοι. Sic Valck. pro ηὔτε πέτροι ὀλοοίτροχοι Codex unus ap. Gaisf. ἠΰτε, unus ὀλότροχοι.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί. τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαι, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε π'θοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

---

54 'χαῖρε—χαίρω πῶς; similes in verbo χαίρειν lusus videas apud Monk. ad Eur. Alcest. 527, Matthiæ ad Hecub. 424, me ad Bacch. 1332.' J. W.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ' ὀρθά;

ΑΜΥΚΟΣ.

Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γάρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὁρᾷς· οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

---

66 ὀρθός· Vat. vide de α et ος Confusis v. sup. ad vi. 11, sic vers. 63. δίψα habet Vat. pro δίψος et fortasse rectè, nam, ut ait Blomfieldius Pers. 490, apud Homerum semper legitur δίψα ultimâ brevi nunquam δίψος, quod recentioris est atticismi. Vide etiam ad Choëph. 744.

69 ἐγγὺς ὁρᾶς οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πυκτης.

Sic Junta. γύνις Vat. 9. sed οὐ σὺ με ἀμὸς vel ἁμὸς Codd. Mediol. Medic. Par. edd. Ald. Callierg. Monuit Passovius in Lexico vocem falso scribi γῦνις vel γύνις vox quippe quæ revera derivetur a γιννὸς *hinnus,* hoc est ἡμίονος. Vulgo autem ἀνδρόγυνος, μαλακὸς valere videtur. Vide ad Aristoph. Thesm. 143. Sed hæc mihi non satis faciunt. Rogat Pollux '*quocum conflicturus sit?*' respondet Amycus. *En tibi! viden' me? Tu tibi pugil esse videris; de* TUIS *cæstibus, si Diis placet, loqueris* (ἐμοὺς ἱμάντας, v. 68). *Sed ipse pugil cum tuis cæstibus* TU MEUS *vocaberis.* Et ut hoc acerbiore cum indignatione efferat non ad Pollucem disertè, sed heroico more ad *suum animum,* πρὸς ὃν κρατερόφρονα θυμὸν, stomachabundus et jactabundus loquitur Amycus. Vide Homer. Il. λ. 403, ρ. 90, σ. 5, φ. 53, χ. 98. Quare pro mendosâ Codicum lectione, ΟΥ ΣΥ ΜΕ ΑΜΟΣ ΚΕΚΛΗΣΕΘ' legendum puto Ω ΘΥΜΕ, ΕΜΟΣ ΚΕΚΛΗΣΕΘ', Ο ANIME MI, *hic ipse pugil* MEUS *vocabitur.* Idem quoque more clarè ad Pollucem dicturus ver. 71,

σὸς μὲν ἐγὼ ΣΥ Δ' ΕΜΟΣ ΚΕΚΛΗΣΕΑΙ, εἴκε κρατήσω.

De ἐμὸς et ἁμος confusis sup. xv. 7. Formulam Ὦ ΘΥΜΕ habes Eur. Med. 1049, Aristoph. Acharn. v. Pindar. Ol. ii. 89, Donald. Nem. iii. 26. Donald. Theognid. 695, 877, 1029. Archiloch. xiv. 1. Cæterum hiatus, in hâc versus sede Bucolicis frequentatus, corruptelarum fons uberrimus; vide xiii. 73, v. 90. Buttmann. Arat. 951. Hermann. Orphic. p. 726. inf. vers. 116.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἦ καὶ αεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατησω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστως,
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο,
Ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,
Χερσὶ τιτυσκόμενος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες, μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς

---

91 ἐπαύγεον Vat.

Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' οἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον, ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροιῇ δ' ἔτ', ἀμείνω.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,

---

102 *ἐτίνασσεν* Mediol. Medic. Par.

104 Vide xii. 24.

112 *οἱ* vulgo receptum Reiskio debetur: Sed omnes Codices *αἱ*. Vide ad i. 95. xiv. 56. Et tutius fortasse, juxta eorum auctoritatem, sic locum repraesentare, interpunctione tantum leviter mutatâ, *Σάρκες δ'—, αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον, ἐκ μεγάλου δὲ αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρὸς, ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου χροιῇ δ' ἔτ' ἀμείνω*, ita ut *σάρκες* ad utrumque, Amycum et Pollucem, referatur; de quo genere loquendi docte disseruit Valcken. Phœniss. 1295. Cp. Homer. Odyss. xii. 73 *οἱ δὲ δύω σκόπελοι,—ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει—τὸν δ' ἕτερον χθαμαλώτερον ὄψει.* Vide Forbiger ad Virg. Æn. xii. 161.

113 *πάσσονα* Ald. Junt. *πάσσηνα* Vat. vide ad xii. 37.

114 *κρειὸς ἡ δέτ'* pro *χροιῇ δ' ἔτ'* A d. vide ad V. 25.

Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα, ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτᾷ.
Ἦτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόςωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα κρατέων περ ἀτασθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
Ω πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ. σὲ δέ, Κάστορ, ἀείσω,
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.
Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεώ υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.

---

[116] οἶσθας Meineke sine idoneâ ratione.

[123] ἄλλῃ Codices. λάιῃ Junt. et Callierg.

[129] νεῖκος ex Codd. pro νῖκος restitui.

[135] ὕμνησ' ὦ φίλ' ἄναξ Codices Mediol. Medic. Paris.

Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας·
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποί, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάςδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.
Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βουσί, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ανδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο,
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι·
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλά, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον· σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ

---

153 στὰς εἶπα Codices; vulgata ex editione Callergi fluxit.

161 An ὀπυιέμεν ut πολεμιζέμεν, v. 212.

164 ἅμα pro αἷμα Vat. Mediol. Ald. Vide ad Epigr. xvii. 9.

Νεῖκος ἀναρῥήξαντας ὁμοίϊον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἑὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
Νῶϊ δ᾽ ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ᾽ Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὤλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
Τάσδ᾽· ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
  Εἶπε· τὰ δ᾽ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ᾽ ὤμων τεύχε᾽ ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ᾽ εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ᾽ ἀσπίδος ἄντυγα πράταν·
Ὣς δ᾽ αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Κάστωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
Ἀλλάλων, εἴπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ᾽ ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτείνοισι παγέντα.
Τὼ δ᾽ ἄορ᾽ ἐκ κολεοῖϊν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις
Τεῦχον ἐπ᾽ ἀλλάλοισι· μάχης δ᾽ οὐ γίνετ᾽ ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ᾽ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ᾽ ὅσον λόφον ἵκετ᾽ ἀκωκή.

---

[172] αἵματι — ἔχθεα λῦσαι. sic vulg. Sed ἔγχεα λοῦσαι Codd. quod recepit Boissonadius, et quod leviter correctum recipi debet. Pro ΛΟΥΣΑΙ lege ΔЄΥΣΑΙ, *rigare hastas sanguine*. Virg. xii. 308 sparso RIGAT ARMA CRVORE. Homer. Il. ρ΄. 51 ʽΑΙΜΑΤΙ οἱ ΔΕΥΟΝΤΟ κόμαι. Qui plura velit, adeat egregiam Bentleii notam ad Horat. Carm. ii. 1. 5 *Arma* Nondum expiatis *tincta cruoribus*.

[190] Optimam Reiskii conjecturam ἐν ἰτέινοισι pro ἐνὶ δεινοῖσι receperunt Editores; vide sup. xvi. 79.

Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ· ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν, αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός, ὅθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεύς, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβω ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε· φίλοι δέ γε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ,
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω· γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ΄.

Ἀνηρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἥρατ᾽ ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ᾽ ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·
Κοὐκ ᾔδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει,
Πάντα δὲ κῆν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς,
Οὕτω πάντ᾽ ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ᾽ αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ᾽ ἀπὸ χρὼς
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος, ἀλλὰ καὶ οὕτως

XXIII. [1] In Theocritum is admodum esset iniquus qui hoc carmen ab eo scribi potuisse existimaret. Obiter moneo, quod neminem ferè fugit, posteriora hæc idyllia in paucissimis Theocriti Codicibus inveniri. Unicum tantum Vaticanum et duos Parisienses in hoc idyllio, is qui in decem prioribus idylliis viginti fere Codices nactus est, contulit Sanctamandus, nec duobus plures, Mediolanenses, recentes eos, evolvisse videtur D'Orvillius.

[6] πάντα δὲ κ᾽ήν Vulg. sententia apertè manca est; verbis ut nunc sunt constitutis, ἀτειρὴς ad Ἔρωτα referri debet contra mentem Poëtæ. Quare pro Πάντα ΔΕ ΚΗΝ, lege Πάντα Δ᾽ΕΗΝ—ἐήν, i. e. *erat*, ut sup. XVII. 13. XXV. 218.

[13] φεῦγε δ᾽ ἀπὸ χρὼς ὕβριν ΤΑΣ ΟΡΓΑΣ ΠΕΡΙΚΕΙΜΕΝΟΣ.

Sententia poetæ, quicunque demum is fuerit, hæc fuisse videtur, *Color fugit ejus insolentiam.* Hæc hactenus; sed quid de cæteris faciamus? Quantum quidem con-

Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας· ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπόν
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι, τὸ φάρμακον ἔνθα, τὸ λᾶθος·

---

conjecturâ assequi valeo, hoc voluerit, *color fugit insolentiam et iram ejus ob amorem* τοῦ ἀΐτου. Quare legendum esse arbitror ὕβριν, ΤΑΣ ΣΤΟΡΓΑΣ ΠΕΡΙ, ΚΑΙ ΜΕΝΟΣ, hoc sensu, *color fugit ejus insolentiam et iram ob amorem;* nam amorem respuebat stomachabundus; de ε̄ et ᾱ confusis vide sup. xv. 7, cætera deinde ita cum Brunckio constituenda,

ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦν καλὸς, ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.

Quamvis enim sit verissimum, ΣΤΟΡΓΗΝ *naturalem* ferè *pietatis et amoris affectum* significare, tamen non raro Poetis Alexandrinis pro *quovis amore* adhibetur. Hoc ipso idyllio v. 63, ΣΤΕΡΓΕΤΕ Δ' ὔμμες ἄϊται, eodem sensu Moschus vi. 8, ΣΤΕΡΓΕΤΕ τοὺς φιλέοντας, Noster supra ii. 112, ΑΣΤΟΡΓΟΣ, cf. xiv. 50, ἈΠΟΣΤΕΡΞΑΙΜΙ. Sententiam in versu 15 eandem vides, quam in Pauli Silentiarii Epigrammate Anthol. i. 162,

ΥΒΡΙΣ ἔρωτας ἔλυσε· μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται·
ΥΒΡΙΣ ἐμὴν ΕΡΕΘΕΙ μᾶλλον ἐρωμανίην,

et Aristænet. i. , βλοσυρὰ ἠρυθρίασε μετ' ΟΡΓΗΣ, καὶ γέγονε τὸ πρόσωπον θυμουμένῃ ΚΑΛΛΙΟΝ.

16 Elegantem Eldikii conjecturam ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας pro ἔνικαι τοσαμ φαοτατος, uti corruptissimè locum exhibent Libri MSS. meritò receperunt Editores: simili figura Alciphro iii. 67: οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα, ἀλλὰ καταλεύσατε με πρὶν ἢ ΡΙΘΗΝΑΙ τοῖς πόθοις: ubi obiter corrigendum ΠΡΗΣΘΗΝΑΙ *flagrare, uri Amore.*

24 Nonnulli Λάθας, quod fortasse verum; vide Virg. vi. 714. Interea interpunctionem vulgatam leviter mutavi. Vide, si libet est, Kiesslingii notam.

Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον· ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, ἁνίκα πίπτει·
Ἁ δὲ χιὼν λευκά, καὶ τάκεται, ἁνίκα παχθῇ·

---

31 ἁ δὲ χιὼν λευκὰ καὶ τάκεται ἅνικα παχθῇ.

'Παχθῇ suspectum est tum quia aoristi conjunctivus parum sententiæ convenit, tum etiam quia aoristus hujus verbi passivus ἐπάγην est (supr. xxii. 190) non ἐπήχθην. Hujus certè formæ exemplum nusquam reperire potui. Si hæc forma usquam occurrat, non displiceat ἅνικ' ἐπάχθη. Herodian. viii. 4, τὰς δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος παγείσας χιόνας λύουσα ἡ τοῦ ἔτους ὥρα.' J. W. Pro ΠΑΧΘΗΙ, quod non uno nomine vitiosum est, rescribendum fortasse ΘΑΛΠΗΙ h. e. *cum sol eam calefaciat*, vel intransitive *cum nix calefiat*, ut Soph. Ant. 415. Hujusce correctionis hæc est ratio; Literæ $\bar{\chi}$ et $\bar{\lambda}$ sæpe permutatæ sunt a librariis; sic pro Ιναχίης Mosch. ii. 51 omnes libri εἰναιλῆις, supra v. 145, pro κερουχίδες tres MSS. Sanctamandi κερουλίδες, pro ἀπελύετο, vii. 147 duo ἀπεχύετο, pro αὐλείαν, xv. 43, Cod. Cant. αὐχείαν. Hinc a ΘΑΛΠΗΙ habemus ΘΑΧΠΗΙ unde transpositis literis vulgata mendosè ΠΑΧΘΗΙ. Θάλπω de solis calore vocem esse κυρίαν norunt omnes. Dixi literas λ et χ sæpe a librariis perperam permutari, cujus rei causa non obscura est; literæ enim λ ductus tantum perexiguus deest, quominus χ fiat. Hac observatione freti non invenusto Antipatri Epigrammati in Anthologiâ i. p. 306, Jacobs. nitorem pristinum restituemus; quod sic vulgo legitur, versu secundo misere claudicante,

εἰ καὶ βαιὸς ὁ τύμβος, ὁδοιπόρε, μή με παρέλθῃς,
ἀλλὰ ΚΑΤΑ ΣΤΙΧΑΣ ἶσα θεοῖσι σέβου,
τὸν γὰρ Πιέρισιν τιμώμενον ἔξοχα Μοίσαις
Ποιητὴν ἐπέων θεῖον Ὅμηρον ἔχω·

Homeri tumulus in rupe *marinâ* situs est, unde Paulus Silentiarius, ibid. p. 306,

ἔνθαδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα θεῖον Ὅμηρον
κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.

Hoc igitur dicere voluit Antipater

Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τύ, παῖ, κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον·
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δέ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ
Λῦσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον,
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα, μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις·
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον, Ὦ φίλε, κεῖσαι·
Ἢν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοισι χαράξω·

---

pater, *Viator, ne tumulum hunc prœternaviges, sed cursu paulisper retento*, h. e. *contrahens vela, inhibensque remos, venerare*; pro ΚΑΤΑ ΣΤΙΧΑΣ igitur, lege unâ voce, ΚΑΤΑΣΤΕΙΛΑΣ *ratem retinens*. De ῑ et ε̄ι confusis plura ad XXIII. 46. Quod ad sententiam spectat, compara Incert. Anthol. I. p. 387,

παῦσαι νηὸς ἐρετμὰ, καὶ ἔμβολα,
τῷδ' ἐπὶ τύμβῳ.

42 οὐ δύναμαι ζῆν εἴγε διαλλάξας με
φιλάσεις.

ζῆν (quod cæteri omnes ignorant) Calliergo debetur: δύναμαι εἴν σε Aldi editio prior, δ. εἴ σε secunda. ξη εἴστε Vat. tum inter διαλλάξας et διαλλάξεις, et φιλάσας, φιλάσσας, et φιλάσῃς variant Codices. Nullus quod sciam φιλάσεις. Fortasse scribendum, οὐδ' ὀνομάξαιμ', ἤν σε διαλλάξας με φιλάσῃς· *Ne id significem quidem, non te prodam, si tu ultro mutato affectu me* φιλάσεις. De ἂν omissâ vide II. 33.

44 'ἐπάϋσον φίλε, Græfius.—ὦ sæpe ante vocativos irrepsit, vid. Elms. ad Eur. Bacch. 1365. ἐπάϋσον —, De correptione penultimæ vid. Maltby Prosod. p. LXIV.' J. W.

46 Vulgo τὸ σοὶ στίχοισι χαράξω. Inter alia quæ ad eandem rem declarandam excitari possent testimonia, uti XXII. 39, hic versus argumento sit, vitia in his carminibus inesse multa

ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ὉΔΟΙΠΟΡΕ· ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΥΣῌΣ
ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ὧδ' εἰπὼν λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδός, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
Τὰν ψυχάν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ

---

omnibus qui nobis innotuerunt Codicibus Manuscriptis antiquiora; id quod jam monuit Valckenaerius. Quis enim non videat, uti nos docuerunt Porsonus et Schaeferus, pro σοι στίχοισι legendum esse σοῖς τοίχοισι *tuis parietibus?* In Notis MSS, quæ in Bibliothecâ Collegii SS. et Indiv. Trin. Cantabrigiæ asservantur, scripsit Bentleius ad Hesych. βάθος, στίχος—'an τοῖχος?' Sic pro ΕΠΙΔΕΙΞΩ ΤΙΧΟΥΣ πρὸς τὸν ΙΑΙΣΟΝ βαδίσαιμεν in Frontini Epistolâ VII. p. 398, ed. Francf. reponendum est ΕΙ'ΕΞΩ ΤΕΙΧΟΥΣ πρὸς τὸν 'ΙΑΙΣΣΟΝ βαδίσαιμεν. Nempe, σοι στίχοισι et σοῖς τοίχοισι eodem ferè sono a recentioribus Græcis efferebantur. Idem de τίχους et τείχους verum est. *Paulatim* ait S. Hieronymus in Michæam. cap. VI, '*librariorum errore factum est ut* σχοῖνοι, i. e. *funes, pro* σχίνοις, *hoc est lentiscis, legerentur.*' Quas ipsas voces habes confusas a librariis supra Idyll. v. 129, VII. 13.

55 'νέον pro τοῦ νέου mortem juvenis Kiessling. conf. me ad Eur. Med. 48, νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Æsch. Choeph. 746, νέα δε νηδὺς αὐταρκὴς τεκνων. Eumenid. 822. Pers. 730, νέῳ θράσει. 768, νέα φρονεῖ. Sed in hoc loco parum placet hæc interpretatio. Conferas potius Æsch. Eumenid. 195, αἵματος δέκτωρ νέου. Ibid. 339, μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου, me ad Æsch. Suppl. 337, πόλεμον αἵρεσθαι νέον, et ad Choeph. 164. In hujus modi locis νέος, quod proprie est *novus, insperatus, præter opinionem accidens*, per euphemismum quendam pro νεόκοτος *insolens, præter modum tristis*, positum videtur. Vide Monk. ad Eur. Hippolyt. 860, Markl. ad Eur. Suppl. 1032 (1042), Schneider

Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά.
  Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες ἀῗται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

Schneider ad Æsch. Theb. 345.' J. W.

57 An ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ, καὶ ΤΗΙΔΕ *hâc ipsâ viâ?* De Gymnasio sup. II. 80, Heysch. τῇδε ἐνταῦθα, quo sensu habet Noster sæpius II. 101, IV. 67, V. 32, V. 57, V. 118, VIII. 40. Eurip. Orest. 871. In eo erat feritas, quod quâ profectione mortuum aspexit, eâ gymnasia solita et balineas petiit.

61 Pro vulg. αἷμα ex Codice uno et ed. Ald. quæ habent ἅμα, feliciter Sanctamandus eruit νᾶμα quod nuperi Editores merito adsciverunt. Vide XIII. 59.

63 ἀῗται debetur Casaubono. Codd. αἴτας vel εὔητες.

ΗΡΑΚΑΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπί χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.

XXIV. [1] Citat Georg. Chœrob. 175. 6. ed. Gaisf.

[17] Alii ἐξειλυσθέντε quod præfert Valckenaerius.

[19] 'Insolens ἐξέπτῠον penultimâ correptâ πτύοντα eandem vocalem producit supr. xv. 133. vid. Maltby Prosod. p. lxv. et in Thes. s. v. πτύω. An legendum ἐξέπτυσαν quod a scribis mutatum esse potuit, propter ἐκύλιον et λάμπεσκε. De prosodia verborum in -ύω apud Theocritum vid. supr. xvii. 79.' J. W.

Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ἰφικλέης· οὖλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν·
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείῃς.
Οὐκ ἀΐεις, παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Ἦ οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἀωρί που, οἱ δέ τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείας;
Ἔστί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθῆσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅ ῥ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,

---

33 'ἀναγκάιω *quem effugere nequeunt, ineluctabilis.* vide Heyne ad Pind. Pyth. XII. 27.' J. W.

39 'Legendum ἅπερ *tanquam, sicut,* καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενέιας neque per se placet, et post νυκτὸς ἀωρὶ iners et importunum est.' J. W.

42 ὅ οἱ ὕπερθε habet Cod. Vat. quod, ob vocalem ante οἷ non elidendam, præfert Meineke ad Bion. II. 7. vide ad I. 95, XIV. 16, XV. 270. et Buttmann. ad Arati Phænomen. 50. 'Quàm sint digammi observantes hi Poëtæ ex ipsorum monumentis non pro arbitrio refictis existimari debet. Itaque iambum μὲν οἱ intactum reliqui hìc et 485 et 703.' Hæc ille.

43 'κλιντῆρος κεδρίνω vid. Monk. et Wuestemann ad Eur. Alcest. 161 κεδρίνων δόμων.' J. W.

Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
  Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
Δμῶες ἐμοί, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.
  Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.
Ἦτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
  Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
  Ὄρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμόν,

---

47 ἐκφυσῶντας vid. ad Æsch. Choeph. 612 πνέονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ.—ἄϋσεν δμῶας ut ἀΰσας παῖδας Soph. Œd. Col. 1598. vid. not. ad Æschyl. fragm. 154. Hom. Odyss. IX. 65, πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι.' J. W.

48 'Notandum ὅτι cum comparativo, quem usum exemplis carere putaverunt Dukerus et Bauerus ad Thucyd. VII. 12.' J. W.

50 'αὐτὸς ἀϋτεῖ minus commode ab hero de seipso quam a famulâ de hero dici putavit Valck. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 335 Xanthiæ verba contulit dominum simulantis in Aristoph. Ran. 520 φράσον—αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.' J. W.

59 βάλε Codd. λάβε ex conjecturâ Schæferi nuperi receperunt.

Καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
Ἠνώγει. Μηδ', εἴτι θεοὶ νοέοντι πονηρόν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ,τι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα.
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χερὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέχος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλά, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ

[94] 'ἄστρεπτος vid. Blomf. Gloss. Æsch. Choeph. v. 93 ἀστρόφοισιν ὄμμασιν, me ibid. 97. Ruperti Liv. XXI. 22. 7.' J. W.

[94] καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ. De sulfure in lustrationi-

Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον, ὡς νενόμισται,
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρί, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεύς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες

---

bus adhibito multa multi. Vide Eustath. 1934. 50. VV. DD. ad Juvenal. II. 158, Bentleium contra Collinsium p. 211. In Euripidis Helena, 866, ed. Matthiæ, ubi hujus suffitionis mentio fit, gravis restat corruptela adhuc tollenda,

ἡγοῦ σύ μοι φέρουσα λαμπτήρων σέλας
ΘΕΙΟΝ δὲ ΣΕΜΝΟΥ θεσμὸν ΑΙΘΕΡΟΣ ΜΥΧΩΝ,
ὡς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξώμεθα,

ubi sane mireris eruditum Editorem affirmantem 'nunquam θεσμὸς in Tragicis legi' quum sexies minimum in Æschyli unius Reliquiis reperiatur. Equidem versum secundum ita scribendum puto,

ΘΕΙΟΝ τε, σεμνὸν θεσμὸν, ΑΙΘΕΡΟΣΜΥΧΟΝ

Procede, quæso, ferens lampadas et sulfur auras fumigans. Appositionis genus est in σεμνὸν θεσμὸν quale in Virg. VI. 223. Pars ingenti subiere feretro *Triste ministerium,* de quo consulendus Blomfieldius Æschyl. Ag. 218 ἔτλα θυγατὴρ γενέσθαι θυγατρὸς—προτέλεια ναῶν. Adjectivum αἰθερόσμυχος *æthera fumigans* an alibi inveniatur nescio; sed legitimè compositum esse satis demonstravit Emsleius in censurâ Eur. Suppl. Herm. p. 248 ed. Lips. Porson. Orest. 62. De σμύχω et compositis vide eruditissimam Hemsterhusii διατριβὴν ad Lucian I. p. 351. Eustath. p. 781 ab eo citatus ΣΜΥΞΑΙ, τὸ καῦσαι ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς ἀναδοῦναι ὃ καὶ τύφειν λέγεται.

Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ..
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθών,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἁμιθέοις πολεμιστὰς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ κρέα τ' ὀπτά, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος,
Δωρικός, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι·
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον,
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

Η, ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κέ.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

Τον δ' ὁ γέρον προσέειπε, φυτῶν ἐπίουρος ἀροτρεύς,
Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐθ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε πεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Πηνεοῦ ἂμ μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην

XXV. 'De hujus Idyllii scriptore (præter Viros Doctos a Kiesslingio laudatos) vide Kidd. ad Dawes p. 165=101 ed. Burgess. p. 389=326 ed. Lips. 1800.' J. W. Vide et Hermann. ad Orphica p. 691—790. 'Quid? an Apollonii Rhodii et alterius Poëtæ qui carmen inter Theocritea xxv. scripsit auctoritas parvi est facienda, qui cum Hymni (Homerici) locos exquisitiores ad imitationem vocarint quantam jam tum vetustatis opinionem habuerint satis declarant.' Ruhnken. Præf. Hymn. in Cer. xi.

9 'Vulgatam *νάοντος* pro *νέμονται* revocari jubet Kiessling. in ind. s. v. *νέμειν*.' J. W.

15 Πηνεοῦ: Μηνίου vulg. sed nonnulli Codd. Πηνείου vel Πηνίου. Sic Αλφεοῦ pro Αλφειοῦ Pindar Ol. i. 92 et Ol. ii. 14, xi. 50 et plurimis aliis in locis et Noster sup. iv. 6. Hinc excusandus Virgilius Georg. iv. 355. Tristis Aristæus Penei genitoris ad undam. De M et Π confusis vide xii. 37.

Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἱαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὔφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἧι δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς·
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται), οὗ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας·
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν. ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἔξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
Ναί, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,

Ὧι κε τὸ μέν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο παθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο, δῖος ἀροτρεύς·
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις·
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδί, βίῃ Φυλῆος ἀγανοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μίν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Στερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροός, δούπῳ τε ποδοῖϊν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἆσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν·
Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.

73 Pro ἆσσον Iunt. ὅσσον.

Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ', ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧτε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀῤῥηνὲς γένετ' αὔτως.
Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,
Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρῃκὸς βορέαο·
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ἶς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρομένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἵει,
Πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος·
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,

---

82 οὐκ ἄν οἱ quod dant nonnulli Codices, pro vulg. τοι, unice verum videtur.

Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄῤῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλέων.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον.
Ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν·
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθίνουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βοές, αἰὲν ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
Ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὀσμήν·
Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔϊσκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις

Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὃς δ' ἤτοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροθοῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεύς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱός, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
Ἦλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνήρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο·
Ὃς δ' ἤτοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἕθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος·

---

142 σκύλος pro σκύτος metri causa Toupius, quem reliqui fere omnes sequuntur.

Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν,
Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι, ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ' ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σέ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνώω κατὰ θυμόν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί,)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
Οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς,
Εἰπὲ δ', ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
 Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεύς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καὶ ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
 Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, ττι με πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,

---

172 *κεῖνός γ' ἀγόρευε* Flor. Cæteri omissâ *γ'*.

188 'Hesiod Op. et Di. 709 *μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν* Conf. Blomf. Gloss. Æsch. Choeph. 260 *γλώσσης χάριν δὲ κ. τ. λ.* nos ibid. (264) et ad Prom. v. 294 *μάτην χαριτογλωσσεῖν.*' J. W.

194 '*κατὰ στάθμην recte ad amussim* vid. ad *παρὰ στάθμην* Æsch. Agam. 1016.' J. W.

Ὅππως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν,
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὥς,
Λῖς ἄμοτον κεραΐζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς, κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλών, κοίλην τε φαρέτραν
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρῃφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγές, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτός, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρών, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζῃς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειήν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ, καὶ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρίν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρίν γ' ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,

Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος, ὁππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνεν.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός·
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνήρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ·
Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἑτέρῃφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,

---

233 διέδρακεν sic Meineke ex tribus Codd. pro διέδραμεν. Vide ad xi. 67.

242 ‘ἕλιξεν κέρκον. Conf. Jerem. Taylor, *Holy Dying*, cap. iv. Sect. i. § i. p. 121. Ed. 1680.’ J. W.

Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, πρίν γ' ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρίν γ' αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην·
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι·
Πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρι οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην,

---

258 πρίν γ' ex uno Codice Hermannus pro vulg. πρίν τ'.

263 'νωσάμενος Callimacho tribuit Suidas, quæ forma quum apud Callimachum nusquam exstet, hoc Idyllium Suidæ temporibus non Theocriti sed Callimachi nomen inscriptum habuisse suspicatur Dawesius Misc. Crit. p. 101 = p. 165 de formâ νῶσαι agens de quâ vid. etiam Kiddium p. 165 sq. Dawesii suspicionem redarguit Burgessius p. 389 sq. = p. 326 sq. ed. Lips. 1800.' J. W. Vide suprà ad II. 3.

264 ἤλασα H. Steph. Sed Codices ἔφθασα vel ΕΦΑΣΑ unde legendum arbitror ΕΦΛΑΣΑ *contudi*. *Vide sup.* v. 147. εἴ τιν' ὀχευσεῖς τᾶν αἰγᾶν φλασῶ (vel ut alii Codices φλασσῶ) τυ. Pindar. Nem. x. 125, penultimâ aoristi *correptâ*, ξεστὸν πέτρον ἔμβαλον στέρνῳ πολυδευκέος ἀλλ' οὔ νιν ΦΛΑΣΑΝ. Plura de verbo φλᾶν videas apud Blomfield. ad Choëph. 26. De omissâ Λ vide ad vers. 275.

270 μέχρις Codd. uno atque altero excepto ut videtur omnes. μέχρι Meineke ob sequens οἱ.

Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητή, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσιν.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ἰωχμοῖο.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

---

[275] Sic vulgo; sed ΥΛΗΙ omnes corruptum esse judicarunt. Quid enim? Postquam dixerat *ferro* non scissile, supervacaneum erat addere, et *ligno* non scissile. Sed hoc dicere voluisse videtur, *neque ferro neque saxo perviam pellem esse, neque ulli alii materiæ;* quare pro ὝΛΗι scripserim ΑΛΛΗι, h.e. *nulla alia ratione.* De Λ perperam nunc omissâ nunc geminatâ tum ante tum post Α vide quæ diximus ad. I. 96. Sic XXIX. 25 pro ἀπαλῶ Codex C. habet ἀπαλλῶ et in XIII. 53 pro ὕλαν unus ὕλλε contra metrum. Vide et supra vers. 55 ubi pro φυλῆος dat φιλλῆϊ Par. et ad 264. ΑΛΛΗΙ *adverbialiter* sumptum, vide sup. II. 6. 127 Soph. Antigon. 138. Wex. I. p. 123. II. p. 101. Hom. Il. ᾱ. 120, ō. 51, ῡ. 49. Eur. Heracl. 773. Ion. 162. Comparari potest sup. II. 34:

καὶ τὸν ἐν ἅδᾳ
κινήσαις ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ΑΛΛΟ.

ΛΗΝΑΙ, Η ΒΑΚΧΑΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κϛʹ.

Ἰνὼ κ' Αὐτονόα χ' ἁ μαλοπάρῃος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.

XXVI. [1] 'Poetas qui de Penthei interitu carmina scripserunt multos indicavit Elmsleius in Argum. ad Eur. Bacch. pp. 14—16. ἐς ὄρος Cithæronem an Parnassum?—Eur. Bacch. 103, βρόμιος ὅστις ἄγει θιάσους εἰς ὄρος εἰς ὄρος. Ibid. 148, σύνοχα φοιτάσιν εἰς ὄρος εἰς ὄρος, coll. v. 26, infr. Rem in *Cithærone* gestam fingit Euripides in Bacchis, in *Parnasso* Æschylus Eumenid. 26, ubi vid. Schol.' J. W. Nullos Codices neque ad hoc neque ad quod proximè sequitur idyllium contulisse videtur Sanctamandus; nec duobus plures D'Orvillius. De re ipsâ, Penthei cæde, vide Philostratum, I. xviii. cum eruditis Welckeri notis. Sed ignoscat, quæso, lector si a Pentheo inter religionis orgia discerpto ad Martyris egregiæ pro Christianâ fide, Blandinæ, paulisper fata devertar, quorum luculenta extat historia in Epistolâ Viennensium, ab erudito et Venerabili Viro, Routhio, in Reliquiis Sacris edita, I. 268. Verba sunt p. 273, ἡ βλάνδινα τοσαύτης ἐπληρώθη δυνάμεως, ὥστε ἐκλυθῆναι καὶ παρεθῆναι τοὺς κατὰ διαδοχὰς παντὶ τρόπῳ βασανίζοντας αὐτὴν, ἀπὸ ἑωθινῆς ἕως ἑσπέρας—καὶ θαυμάζειν ἐπὶ τῷ παραμένειν ἔμπνουν αὐτὴν παντὸς τοῦ σώματος διερρωγότος, καὶ ἠνεωγμένου—ubi, simili sensu positum quo ἔρρηξε in hoc loco Nostri Poëtæ, διερρωγμένον quidem sanissimum est, quæ autem sequuntur, non item. Quid enim est ἠνεωγμένον? quod etiam si sensum idoneum funderet, talis forma nusquam gentium reperienda est. Sensus est *corpus erat disruptum et discerptum.* Hâc significatione, διαφέρειν σῶμα dicebant Græci, ut *differre corpus* Latini. Vide Lambinum ad Horat. Epod. v. 99, '*membra* DIFFERENT *lupi,*' et Interpretes ad Aristoph. Eq. 294, διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις. Valck. Herod. VII. 10. 8. Blomf. Æschyl. Choeph. 62, διαλγὴς ἄτα διαφέρει. Legendum igitur, litteris ΔΙ a præcedente ΚΑΙ revocatis, pro ΚΑΙ ἨΝΕΩΓΜΕΝΟΥ, levi mutatione, καὶ ΔΙΕΝΗΝΕΓΜΕΝΟΥ *corpore disrupto et*

Χαὶ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,

---

quasi dissipato. Dum de exquisitissimis egregiarum et divino spiritu imbutarum fæminarum suppliciis agimus, liceat huc spectantem Clementis Romani locum tangere qui nondum etiam post doctissimi Jacobsoni curas omnino perpurgatus est. Loquitur Clemens de tormentis quibus affecti sunt Christi Martyres non *virilis* tantum sexus, verum etiam *fœminæ*, eæque florentissimæ et tenerrimæ ætatis. Sed verba ejus videamus. Leguntur Epistol. I. c. vi. p. 29, τούτοις τοῖς ἀνδράσιν ὁσίως πολιτευσαμένοις συνηθροίσθη πολὺ πλῆθος ἐκλεκτῶν οἵτινες πολλὰς αἰκίας καὶ βασάνους παθόντες ὑπόδειγμα κάλλιστον ἐγένοντο ἐν ἡμῖν· διὰ ζῆλος διωχθεῖσαι γυναῖκες, ΔΑΝΑΙΔΕΣ, ΚΑΙ ΔΙΡΚΑΙ, αἰκίσματα δεινὰ καὶ ἀνόσια παθοῦσαι, ἐπὶ τὸν τῆς πίστεως βέβαιον δρόμον κατήντησαν καὶ ἔλαβον γέρας γενναῖον αἱ ἀσθενεῖς τῷ σώματι. Dixerat de *viris;* loquitur jam de *fœminis*, γυναιξὶν, tum de *puellis*. Ita S. Cyprianus Epistol. p. 13. Fell. *Beatas etiam* FÆMINAS, *quæ vobiscum sunt in eâdem confessionis gloriâ constitutæ, quæ Dominicam fidem tenentes, et sexu suo fortiores, exemplum de suâ constantiâ præbuerunt.* Similiter S. Augustinus Serm. CXLIII. *Frustrà de diabolo queritur, qui non vult credere in Christum; quem judicatum, id est foras missum, non solum* VIRI, *sed etiam* MULIERES *et pueri, et* PUELLÆ *Martyres vicerunt.* Vide Tract. in D. Joann. CXIII. Tertullian ad Mart. 3. Episcopi Hipponensis encomium repetiit Leo Magnus Serm. LXXII, *Pro hac fide per universum mundum non solum* VIRI, *sed etiam* FÆMINÆ *nec tantum impubes* PUERI, *sed etiam teneræ* VIRGINES *usque ad effusionem sui sanguinis decertarunt.* Quare ut ad Clementem revertar, portentis illis verborum ΔΑΝΑΙΔΕΣ ΚΑΙ ΔΙΡΚΑΙ, Cithæroni et Pentheo Poetæ nostri aptioribus quam Patri Christiano, valere jussis, eorum in loco reponamus ΝΕΑΝΙΔΕΣ, ΠΑΙΔΙΣΚΑΙ, et conferamus S. Clementis Alexandrini Pædagog. I. c. v. p. 105. Potter. οὔ μοι δοκεῖς Ἀττικῆς ἐπαΐειν φωνῆς παρ' ἧς ἐστὶν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς καὶ ὡραίας ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρας ΝΕΑΝΙΔΑΣ ΠΑΙΔΙΣΚΑΣ καλουμένας. Phrynich. p. 239, Lobeck. ΠΑΙΔΙΣΚΗ, τοῦτο ἐπὶ τῆς θεραπαίνης οἱ νῦν τιθέασιν οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς ΝΕΑΝΙΔΟΣ. Sed dum hoc agimus, locum S. Clementis qui illum quem jam citavimus

Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμώς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ·

---

vimus proxime præcedit paulisper expendamus. Ad exempla sacrorum in Stadio Christiano ἀγωνιστῶν provocans, ἔλθωμεν, inquit, ἐπὶ τοὺς ἔγγιστα γενομένους ΑΘΛΗΤΑΣ, et paucis interjectis λάβωμεν πρὸ ὀφθαλμῶ[ν ἡμῶν] τοὺς ΑΓΑΘΟΥΣ ἀποστόλου[ς Ὁ Πετρ]ος οὐχ ἕνα οὐδὲ δύο ἀλλὰ πλείονας ὑπήνεγκεν πόνους. Jacobson. p. 9. Needham. Geop. I. p. 28. Suicer. Thes. II. 3111. Voces uncinis inclusæ absunt a Codice. De lectione ΑΓΑΘΟΥΣ diu et a multis quæsitum est. Sed quùm de *Agone Christiano* aperte agatur, quemadmodum testantur illa ἀθλητὰς, et quæ mox sequuntur, βραβεῖον, et cap. VII. ἐν τῷ αὐτῷ ἐσμὲν σκάμματι, καὶ ὁ αὐτὸς ἡμῖν ὁ ΑΓΩΝ, pro ΑΓΑΘΟΥΣ et quæ sequuntur videtur legendum esse ΑΘΛΟΥΣ ἀποστόλου ἡμῶν, ὃς οὐχ ἕνα οὐδὲ δύο ἀλλὰ πλείονας ὑπήνεγκεν πόνους. De D. Petro loquitur. Sed judicent peritiores. Certe in hac Epistolâ illustranda quæ per tot annos publice in sacris Ecclesiæ Synaxibus legebatur, Criticorum curæ dignissimè versantur. Unum tantum alterum locum ejusdem Epistolæ eamque ad eandem rem facientem jam videamus, quo de *præmiis* in Stadio Christiano propositis agitur. Οἱ ὑπομένοντες, ait cap. XLV. ἐν πεποιθήσει δόξαν καὶ τιμὴν ἐκληρονόμησαν, καὶ ΕΠΑΦΡΟΙ ἐγένοντο ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ μνημοσύνῳ αὐτοῦ. Quid illud sibi ΕΠΑΦΡΟΙ velit nemo facile dixerit. Alii scribunt ἐλαφροὶ, alii ἀνέπαφοι, alii ἔπαρχοι. Sed clarum est, hoc dixisse Sanctum Patrem, *præmiis donati sunt a Deo,* ob partam in certamine sacro victoriam. Quare legendum puto ΕΠΑΘΛΟΦΟΡΟΙ *præmiorum compotes*. Pindar. Nem. III. 146, ἵπποι λαβόντες ἔπαθλα, ΑΘΛΟΦΟΡΟΥ λήματος ἕνεκεν. Vide sup. XII. 53 αἐθλοφόρος Πολυδεύκης. Literæ $\bar{\lambda}$ et $\bar{\rho}$ eodem fere ductu in MSS. pinguntur: ita ut si scriptura fuisset $\overset{\text{ΦΟΡ}}{\text{ΕΠΑΘΛΟΙ}}$ hæc corruptio facile potuisset oriri.—ΑΘΛΕΙΝ et ΑΘΛΗΣΙΣ voces sunt κύριαι de luctâ Christiana, cujus item præmium ΑΘΛΟΝ, vel ΕΠΑΘΛΟΝ dicitur; Martyr. Polycarp. 18 εἰς τῶν ΗΘΛΗΚΟΤΩΝ μνήμην. Martyr. Ignat. 4, τοῦ στεφάνου τῆς ΑΘΛΗΣΕΩΣ.

[6] Mihi, ut et aliis, πεπονα-μένα vitiosum videtur. Interpretantur quidem *simulacra affabre facta*. Sed hæc mysteria

Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεπονaμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα· τὰ δ' οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι.
Μαίνετο μέν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.

---

elaborata fuisse nusquam legimus; potius informia fuisse satis constat. Vide Wesseling. ad Diod. Sic. I. 22. De orgiis; quæ *ferebant* bacchantes, fusè disseruerunt Turnebus Adversar. XXI, D'Orville ad Chariton. p. 264, Interpretes ad Catull. LXIV. 260. ad Horat. I. XVIII. 12, Stat. Theb. II. 662: quæ ipsæ bacchantes ΚΙΣΤΟΦΟΡΟΙ a re nuncupabantur. Sed neque hæc mysteria *aris imposita* sunt, sacrificiorum instar. Quare aliquid in ΠΕΠΟΝΑΜΕΝΑ adhuc latet. In *ultimis* verborum syllabis sæpe hallucinari librarios supra monui, ad XIII. 73. Jam vero finales syllabæ *-μενα* et *-ματα* crebro confunduntur, quippe quæ compendiis *μ̄να* et *μ̄τα* describantur. Exemplorum affatim dabit Bastius in Comm. Palæog. p. 819. Denique ARIS LIBA imponebantur a sacrificantibus; et BACCHI *aris* imprimis. Ovid. Fast. III. 733:

> *Nomine ab auctoris ducunt* LIBAMINA *nomen,*
> LIBAQUE, *quod sacris pars datur inde* FOCIS.
> LIBA *Deo fiunt: succis quià dulcibus* ILLE
> *Gaudet, et a* BACCHO *mella reperta ferunt.*

Virg. Georg. III. 394:

> BACCHO *dicemus honorem*
> *Carminibus patriis lancesque et* LIBA *feremus.*

Quare pro ΠΕΠΟΝΑΜΕΝΑ rescribe ΠΟΠΑΝΕΥΜΑΤΑ h. e. LIBA; Philippi Epigr. ap. Ruhnken. Tim. Lex. v. *πόπανα*, *Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδάκων λαγαρὸν* ΠΟΠΑΝΕΥΜΑ *πρόκειται*. Hæc dona Bacchæ Theocriteæ v. 8 *κατέθεντο ἐπὶ* ΒΩΜΩΝ, idem fit apud Aristoph. Plut. v. 660 *ἐπεὶ δὲ* ΒΩΜΩΙ ΠΟΠΑΝΑ *καὶ προθύματα καθωσιώθη*; hæc etiam Bacchæ ἘΚ ΚΙΣΤΑΣ ΕΛΟΙΣΑΙ (v. 7) offerunt. Iterum ad lectionem nostram *ποπανεύματα* tuendam succurrit Aristophanes, Thesm. 284 *ὦ θρᾷττα τὴν* ΚΙΣΤΗΝ *κάθελε, κᾆτ'* ΕΞΕΛΕ *τὰ* ΠΟΠΑΝΑ.

Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνὺ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;
Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε, Τάχα γνώσῃ, πρὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόᾳ ῥυθμὸς ὡὐτός.
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.
Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,—
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος·
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσω,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ
ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ.

ΤΑΝ πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἐμ' ἥδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

XXVII. ¹ τὰν πινυτὰν Ἐλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος. Agamemonem πᾶσαν ταράξαι τὴν Ἑλλάδα ἵνα ῥύσηται τὴν Ἑλένην ἀπὸ λεπροῦ ποιμένος ait S. Justin. Martyr ad Græcos I. 1, ubi sanè mireris pro vitioso λεπροῦ Editores non reposuisse λεωργοῦ, de quâ voce vide Blomfieldium Prometh. 5, Ruhnken. Ep. Crit. 8, ποιμὴν λεωργὸς Horatio est PASTOR PERFIDUS, Od. I. XV. 1.

² μᾶλλον ἐμ ἄδ' Ἕλένα. Sic vulgo. Scaligeri conjecturam ἄλλον benè in κάλλον *et alterum* refinxit Kiesslingius; nam μ̄ et κ̄ sæpe permutari notum est; vide supra IV. 1, XI. 67, XIV. 46, et καὶ sententiæ vim auget; de καὶ—δὲ vide ad X. 35, et quæ nuper scripsit Scholefieldius ad Æschyl. Eumen. v. 65, 384. Tum ex conjecturâ Reiskii et Hermanni pro ἐμ' ἄδ' rescribe ἐμὰ δ', hoc sensu, *Paris quidem Helenam vi abduxit, mea vero Helena me ultro petit;* compara Virgilianum Ecl. III. 68, *parta meæ Veneri sunt munera.* Vide quæ diximus supra ad Idyll. V. 90. Hermannus Opusc. V. 114 idyllium *inchoari* vult versibus 10—13, totumque alternis μονοστίχοις decurrere. Suspiceris duas Idyllii partes esse; primam disticho incipere, et disticho claudi; secundam, versu decimo exorsam, totam esse μονοστιχοειδῆ. Primum versum nonnulli Κορῃ tribuerunt; fortasse rectè. Vide ad v. 9.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.
Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

---

9 ἁ σταφύλη σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

Locus, ut vulgo fertur, molestissimus, ἰδὲ τὸ ῥόδον Jacob. ἔσται καὶ ῥόδον, metro parum consulentes, Reisk. et Brunck. καλὸν Is. Vossius. Si hic versus rectè Daphnidi tribuitur, ut plerique censent, in ΚΑΙ ΟΥ vitium latet. Jam vero Κ et Β, *h* et *u*, sæpe confundi jam supra monuimus Idyll. v. 131, ut et Ι et Τ supra III. 17. Hinc pro ΚΑΙ ΩΣ in Idyll. v. 131 jam legendum mihi videri dixi ΒΑΤΩΣ; hìc verò pro ΚΑΙ ΟΥ reponendum arbitror ΒΑΤΟΥ. Βάτου ῥόδον est RVBI vel SPINÆ *rosa.* Ut Plinii verbis utar N. H. XXI. 4, Rosa *in* Rubo *quoque provenit.* XXIV. 14, Rubi *ferunt* Rosæ *similitudinem, qui vocatur cynosbatus* (Anglice *dog-rose*). Vide etiam Theophrast. III. 18, et Schol. Theoc. v. 92, et locum nostrum respexerit, Theocrito quum patriâ tum poëticâ facultate et scribendi genere conjunctus, Calpurnius Siculus, Eclog. XI. 21,

Non hoc semper eris; perdunt et gramina flores,
Perdit Spina Rosas, *nec semper lilia candent,*
Nec longum tenet uva comas, nec populus albet.
Donum forma breve est.

Vide tamen ne hic versus rectius Κόρῃ assignetur, ita ut totum idyllium *monostichis* constet: conf. ad v. 2; hoc sensu *Racemus fiet uva passa* (vide ad Virg. Georg. II. 93, Passo psythia utilior), *et rosa quum siccata fuerit, non perdetur,* sed ex eâ fient unguenta, de quibus Celsus VI. 18, Plin. N. H. XIII. 1, Pallad. VI. XIII. et Geoponici passim. Et ἐστι vix placet: nam uva non *est,* sed *erit* uva passa. Hæc si vera sunt, pro ΕΣΤΙ ΚΑΙ ΟΥ, lege ΕΣΤΑΙ, ΙΔ' ΟΥ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. Ἰδὲ pro ἠδὲ *et* glossam peperit καὶ, quâ in textum receptâ, ἔσται in ἐστι mutatum est, ut metro ruenti succurreretur. Οὐ a voce suâ ὀλεῖται sejungitur, ut sup. I. 141.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἀδεῖ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀϊζύον οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τάς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύγε κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλει· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
[Μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.]

---

13 'ὀϊζυρόν Scaliger, prosodiâ invitâ, vid. Brunck. ad Aristoph. Lysistrat. 948, οἰζυρὸς apud Ionicos et Doricos poetas penultimam producit, apud Atticos corripit; J. W. οἰζυορεεν (*sic*) Cod. Mediol. ὀϊζύον expressit Calpurn. Sic. III. 59, *torrida Mopsi Vox, et carmen inops et acerbæ stridor avenæ.*

15 'ἵλαος penultimam producit supr. v. 18. Vid. Heyne Iliad. A. v. 583.' J. W.

18 Versus, quem uncinis inclusi, alienum locum invasisse videtur. Neque recte se habet. Quid enim sibi vult ΕΙΣΕΤΙ? Kiesslingius quidem ita vertit, *Ne mihi injeceris manum, et insuper labium laniabo.* Sed hæc male inter se cohærentia versum vitio laborare satis declarant. Equidem legendum puto ΕΙΓ' ΕΤΙ, et totum sic exhibendum, interpunctione leviter mutatâ,

μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἴ γ' ἔτι χεῖλος, ἀμύξω.

Ne mihi injicias manum tuam, et si insuper labium tuum (injeceris), *mordicabo.* Semel monuisse satis sit, puellam, non nimis pudicam, refragari quidem videri, sed videri tantum; ideoque minitando non deterrere sed provocare; *Fugit ad salices et se cupit ante videri.*

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω, μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσει.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἕαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

---

[19] Οὐ φευξεῖς Brunck. Οὐ φεύγοις Scaliger: benè, nam οὐ φεύγεις neque commodum, neque verum. Sed rescribendum videtur ΟΥ CΥ ΦΥΓΟΙΣ τὸν Ἔρωτα; nam *Puella* hæc, et *ceteræ Virgines* sibi invicem opponuntur. Requiritur igitur pronomen CΥ quod inter ΟΥ et ΦΥ facile poterat excidere.

[20] Legi malim ἀείραις, vel ἀείροις. *Ego quidem Amoris servitium fugio, tu vero Ejus jugum utinam semper feras!*

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἣν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα λιπὼν ἀέκουσαν ἀπενθῇν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμως, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμως, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

---

[35] Sic vulg. μὰ elisâ; οὐ μὰν οὐ τὸν Πᾶνα collato v. 14 Schaefer; quam doctissimi Viri conjecturam in textum admisit Meineke. Quærendum tamen videtur, num post ὄμνυε vers. 34 non respondendum esset ὄμνυμι,—velut in illo Eurip. Med. 744, ΜΗ· ΟΜΝΥ πέδον γῆς πατέρα θ' Ἥλιον πατρός—ΑΙ· ὈΜΝΥΜΙ γαῖαν, Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας. Quare τὸν post αὐτον ejecto, pro ΟΥΜ' ΑΥΤΟΝ mallem ΟΜΝΥΜ' ΑΥΤΟΝ Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι. Comparari potest XXX. 22, ΟΜΝΥΜΙ σοι Κυθήρη ΑΥΤΑΝ σε καὶ τὸν ἄνδρα. vide inf. 63.

ΚΟΡΗ.

᾿Εξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοί ἐστι Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξόν ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἶγες ἐμαί, βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

---

[43] In hoc Carmine, in tantâ Codicum inopiâ, nam Mediolanensis tantum, inter omnes Dorvillianos, hoc habet idyllium, nullus vero omnium Vaticanorum, ad emendandi δεύτερον πλοῦν sæpius recurrendum est. Et in hoc loco quis poetam scripsisse quæ vulgo feruntur crediderit? Nam ut ἄκρα τιμήεσσα Græce dici largiamur, præclara sane ratio puellam ambiendi, genus invidiosè elevare. Codex. Mediol. ΤΙΜΗΕΣΣΙ. Unde, vocibus divisis et interrogativè expressis, legi mallem Οὐδ' ἄκρα τί μὴ ἔσσι; vel, si mavis, τί μὴ εὖσα; (pro τιμήεσσα) h. e. *Fateor; tu non me inferior* (χερείων) *es; imo, quânam in re non egregia es? Hoc, quod ad te ipsam spectat; et quod ad genus, pater tuus est Menalcas; hoc sufficit.* De constructione, Kühner G. G. § 873, 3, 4, Jelf. Ἄκρα *egregia;* vide Blomf. Æschyl. Ag. 611. Herod. v. 124. ψυχὴν ουκ ΑΚΡΟΣ, vii. 5 Εὐρώπη ἀρετήν ΑΚΡΑ, vii. 111 τὰ πολέμια ΑΚΡΟΙ.

[49] Pro διδάξω, alia alii; πιάξω, μαλάξω, διδράξω: sed sensum loci parum cepisse videntur Interpretes. Pastor suas opes, quæ omnes sponsæ suæ sint futuræ, 33, monstraturus, (vid. 44—47) arbitror, *poma*, ΜΑΛΑ, manu fert, prima amoris dona. Vide iii. 10 ἠνίδε τοι δέκα ΜΑΛΑ

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα. τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

φέρω,—καὶ αὔριον ἄλλα δεκ' οἰσῶ; III. 41 ΜΑΛ' ἐν χερσὶν ἔχων δρόμον ἄνυεν. v. 88 ubi Kiessling. Virg. Ecl. III. 71, et omnino Longi Pastoral. III. ad fin. p. 98 Villoison. ubi id ipsum facit Daphnis quod hoc in loco (v. 48) Pastor Theocriteus, ἐξίκετο τρυγῆσαι τὸ ΜΗΛΟΝ, καὶ κομίσαι δῶρον χλόῃ —ταῦτα εἰπὼν ὁ Δάφνις ἐντίθησίν τὸ μῆλον τοῖς τῆς Χλόης κόλποις· Et *gremio* talia dona consignantur Calpurn. Sic. III. 76. *tibi sæpe palumbes sæpe etiam leporem deceptâ matre paventis Misimus in gremium;* Catull. LXV. 19. *Ut missum sponsi furtivo munere* MALUM *Procurrit casto virginis e* GREMIO. Quare pro ΔΙΔΑΞΩ rescribe ΔΕΔΕΞΟ *accipe;* ut Homer. Il. έ 228 σὺ τόνδε ΔΕΔΕΞΟ. ύ. 377 χ: 340 χαλκόν χρυσόν τε ΔΕΔΕΞΟ. *Accipe hæc mala tua, tibi muneri data:* χνοάοντα μᾶλα interpretatur Virgilius Ecl. II. 51, *tenerâ lanugine mala,* nihil ille de sensu somnians quem in hoc loco vulgo finxerunt. Pro τεὰ, suspicabar τρία, ut δέκα III. 10 Virg Ecl. III. 71.

[54] φεῦ φεῦ καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες, ἐς τί δ' ἔλυσας;

ἀπέσχισες vulgo, ἀπέσχασας Toup. Sed ineptissimum est dictu, *mitram discidisti, et cur solvisti?* quasi jam *discissa* postea *solvi* posset. Tum ἐς τί minime placet. Deinde in his non dici solebat μίτραν ἀποσχίζειν, sed simpliciter μίτραν λύειν, sic Mosch. II. 160 λῦσε δὲ οἱ μίτραν καὶ οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι. Vide Meurs. ad Callim. H. Jov. 21. Apoll. Rhod. I. 287. ΜΙΤΡΑΝ ΕΛΥΣΑ. Schrader ad Musæum 272. Brevi, ἐς, ex ultimâ syllabâ verbi ἀπέστιχες male *repetitum,* ejiciendum puto; tum pro ΑΠΕΣΤΙΧΕΣΤΙΔ' legendum ΑΠΟ ΣΤΗΘΕΣΦΙΝ *a pectore,* et totum

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὠμπέχονον ποίησας ἐμοὶ ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῄς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα. Σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.

---

totum versum ita repræsentandum φεῦ φεῦ καὶ τὰν μίτραν ἀπὸ στήθεσφιν ἔλυσας. Hom. Il. λ. 373. θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο αἴνυτ' ΑΠΟ ΣΤΗΘΕΣΦΙ παναίολον. De *mitra* ἐπιστηθίῳ, *pectorali*, vide Wartonum ad h. l. Corrigendus obiter liber Judith. cap. IX. 2, Κύριε ὁ Θεὸς τοῦ πατρός μου Συμεὼν ᾧ ἔδωκας ἐν χειρὶ ῥομφαίαν εἰς ἐκδίκησιν ἀλλογενῶν, οἳ ΕΛΥΣΑΝ ΜΗΤΡΑΝ παρθένου εἰς μίασμα. Lege ΜΙΤΡΑΝ. Librariis vocales ῑ et η̄ idem sonabant.

62 Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.

Vocem ἐρημιὰς varie corrigunt, Νηϊὰς Toupius, Ὀρηϊὰς Briggsius, rescribentes. Sed vereor ut recte sensum loquentis ceperint, quæ, ut fit, statim, cum culpam admisit, a seipsâ noxam amoliri et in aliud quid conjicere tentat. Quid autem potissimum vitio prætendat? quâ excusatione se tueatur? In *loco*, ut opinor, paratissimam sibi videt peccandi occasionem, peccatique commissi purgationem. *Locus*, in quo sum (secum cogitare videtur) *solitarius* est: ego sine arbitro, ego sine vindice. Sed tamen *locus hic tibi*, Diana, quæ mihi *patrona Virgo* es, (vers.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεξῶ πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφός, οὐκέτι κώρα.
 Ὣς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.
Χὰ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

---

15) præ omnibus placet, *tu ἄλσεα καὶ νομὸν* colis; imo *solitudo* hæc *tua est.* Quare Dianam, pudicitiæ Deam, obliquè tangit, quasi suæ impudicitiæ ream. Hoc est vetus illud vitium εἰς τὸν Θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν de quo Eur. Ion. 1523 ὅρα σὺ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖς' ἃ παρθένοις ἐγγίγνεται νοσήματ' ἐς κρυπτοὺς γάμους, ἔπειτα τῷ Θεῷ προστίθῃς τὴν αἰτίαν; id quod pressè dixit Virgilius. *sibi cuique* Deus *fit dira* cupido. Quare legendum puto σὴ ἐρημία, h. e. *tua hæc solitudo non amplius tuta est.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΗ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τουτο τὸ εἰδύλλιον σύγκειται εἰς ἠλακάτην ἐλεφαντίνην, ἣν πλέων ἐπὶ Μίλητον ὁ Θεόκριτος πρὸς Νικίαν τὸν ἰατρὸν δῶρον ἐκόμιζε τῇ τούτου γυναικὶ Θευγενίδι. Γέγραπται δὲ αἰολίδι διαλέκτῳ, περὶ [παρὰ] τὸ Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, τὸ,

Ῥοδοπαχέες ἁγναὶ Χάριτες δεῦτε Διὸς κόραι.

Ὁ δὲ λόγος πρὸς τὴν ἠλακάτην. Καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς, γλαυκᾶς Ἀθάνας δῶρον ἠλακάτη φιλέριθε, τοῦτ᾽ ἐστὶ φίλεργε, ταῖς γυναιξίν. E Vat. 6. et C.

ΗΛΑΚΑΤΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κη´.

Γλαυκας, ὦ φιλέριθ᾽ ἀλακατα, δῶρον Ἀθανάας
Γυναιξὶν, νόος οἰκωφελίας αἶσιν ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ᾽ ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ᾽ ἀπαλῶ.

XXVIII. [1] "Initium hujus carminis (ait Hermannus Opusc. v. 115) egregie restituit Theodorus Bergk, juvenis optimæ spei, qui, ne literâ quidem de veterum Codicum scriptura recedens, scribendum vidit,

γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ᾽ ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
γυναιξὶν, νόος οἰκωφελίας αἶσιν ἐπάβολος'—"

Idem fecerat jam Briggsius, et prius etiam Hemsterhusius apud Gaisf. Poet. Min. Gr. Tom. IV. p. 214. cum antea perperam legeretur πόνος, οἰκωφελέεσσιν σὸς ἐπήβολος. Sensus est, Hemsterhusio Interprete, *Matronis quæ rei familiari student usus tuus peropportunus et gratus est.* De Metro vide Gaisford. Hephæst. p. 310.

[4] ἀπαλῶ in metrum peccare uno fere ore dixerunt Interpretes. Equidem tamen vix ausim affirmare *brevem* vocalem, utcunque

Τᾷδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός,
Ὄππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἰμεροφώνων ἰερὸν φυτόν,
Καὶ σέ, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν.

---

res se aliter vulgo habeat, non potuisse in initio vocis vi cæsuræ *produci*, quum id ab aliis poëtis et ab ipso Theocrito factitatum video. Legimus enim apud Nostrum ᾱλυτον XXVII. 16, legimus σῡνεχὲς XX. 12, πε̄ρυσιν XXIX. 26, ε̄νοχλεῖς XXIX. 26, ubi plura. Homeri usum fusius declaravit Spitznerus de versu heroico p. 77, et Maltbyus in Thesauro Metrico p. XX. ed. 1824: neque aliorum poetarum neglexit; a quo congesta exempla si diligenter inspexeris haud scio an tutius duxeris cum Kiesslingio ἀπαλῷ intactum dimittere. His adjungas, Æolicæ dialecti, quæ in hoc carmine regnat, proprium esse consonantes literas geminare, ita ut syllaba natura brevis τῇ προφορᾷ producatur. Dixerunt scilicet Æoles pro ξένος, ξέννος, pro ἔνη, ἔννη, pro κενὸς, κέννος, pro ὄπη, ὄππα, v. 4 pro ὅπως, ὅππως, v. 6. pro ὀπάσαι, ὀππάσαι pro σελήνη, σελλάνα; Vide Interpretes ad Greg. Cor. de Dialect. Dor. XIII. p. 200. Æol. XI. p. 588 et XXXIV. p. 610 ed. Schaefer. Jam vero ut rem ipsam videamus, quam Theocritus ob oculos habet, finge tibi ædem Veneris culmo recenter tectam, ΚΑΛΑΜΩ ΧΛΩΡΟΝ ὑφ' ἈΠΑΛΩ, id quod Virgilius expressit in re diversâ *Hic* VIRIDES TENERA *prætexit* ARUNDINE *ripas* Ecl. VII. 12. Domos Sardianas describens Herodotus v. 101, ait αἱ μὲν πλεῦνες οἰκίαι ΚΑΛΑΜΙΝΑΙ, ὅσαι δὲ αὐτάων καὶ πλίνθιναι ἦσαν, ΚΑΛΑΜΟΥ εἶχον τὰς ὀροφάς. His specie non multum dissimile fuisse videtur Milesium hoc Veneris marinæ templum, Niciæ fortasse operâ nuper, cum hæc scribebat Theocritus, vel extructum, vel denuo tecto arundineo auctum. Sed hæc hactenus; interim Livium XXXIV. 27 advocare liceat *casas arundine textas*, et Plinium N. H. XVI. 36 *Septentriones populos* memorantem arundineo *tegulo domus suas operientes; durantque ævis tecta illa;* et nemini non familiare Virgilianum *Romuleoque* RECENS *horrebat regia* CULMO, et quæ ad illum locum citant Interpretes, Vitruv. II. 1, et Ovid. Fast. III. 182:

Quæ fuerit nostri, si quæris, regia nati;
Aspice de CANNIS STRAMINIBUS-QUE *domum.*

Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις, ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ', οἷα γυναῖκες φορέοισ', ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὶς ἐν βοτάνᾳ πόκοις
Πέξαιντ' αὐτοετεί, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' ἐϋσφύρω·
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρὼς οὐδ' ἐς ἀεργὼς κεν ἐβολλόμαν
Ὀππάσαι σε δόμως, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γὰρ σοι πατρίς, ἂν ὦξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λυγραὶς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω·
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ, ποτιδών σ', ἦ μεγάλα χάρις

---

10 *Accusativos* Æolicos esse ἀνδρείοις πέπλοις notent tirones, quemadmodum 13 μαλακοὶς πόκοις, 15, 16 ἀεργοὶς δόμοις, 20 νόσοις λυγραὶς, quod cum Bergkio monuit Hermannus. Vide Alcæi locum Mus. Crit. I. p. 429 κυλίχναις μεγάλαις ποικίλαις—πλείαις edit. Matthiæ (ed. Lips. 1827) p. 32.

13 αὐτοενεὶ reponit Bergkius et probat Hermannus, αὐτοεντεὶ Vat. cæteri αὐτοετεί.

21 Μίλλατον habet Cod. Vat. ita quoque præcipiente Chœrobosco Bekker. Anecd. p. 1398. Μίλλατος λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς ὥσπερ ὅμιλος ὅμιλλος, πέδιλον πέδιλλον. Cui adjungas Grammaticos a Koenio citatos ad Gregorium Corinth. de dialecto Æol. XI. p. 588 Schaefer. Μίλλατον quoque non Μίλλητον dixisse Æolas tradunt Veteres magistri ibid. XXI.

24 Versus elumbis et sensus expers, et minime dignus qui, ut nunc se habet, in hoc venustissimo carmine inveniatur. Hermannus quidem rescribi vult Κεῖνο γὰρ Ϝερέει τῷ ποτιδοῖσ'; sed leviore operâ res agenda est. ΕΡΕΙΤΩ Vulg. Codicis tum Mediol. tum Vatic. hæc est lectio, κεῖνο γὰρ τὶς ἐρεῖ ΤΩΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝ Σ'; mira sane lectio, sed veræ proxima. Lege κεῖνο γὰρ τὶς ἐρεῖ ΤΩΠΟΣ, ΙΔΩΝ Σ' h. e. *hoc enim verbum dicet aliquis, quum te conspexerit,*

Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

'*certe magna gratia est cum parvo munere.*' ΤΩΠΟΣ pro ΤΟ ΕΠΟΣ ut τὤροτρον, τὤγκιστρα, τὤλγεος, τὠμπέχονον, τὠνείρατα, τὠστέα, τὠραμένῳ, et alia similia apud Nostrum. ΕΠΟΣ ΕΡΕΙ ut ΕΠΟΣ ΕΡΕΙΝ Homer. Odyss. ξ' 131, et 463, ό 27. Il. λ' 652. Compares, si libet, Æschyl. Choeph. 91 ἢ ΤΟΥΤΟ ΦΑΣΚΩ ΤΟΥΠΟΣ, S. C. Theb. 264 ΤΟΥΤ' ἄντ' ἐκείνων ΤΟΥΠΟΣ αἱροῦμαί σεθεν.—ΕΙΔΩΝ et ΙΔΩΝ non raro confuderunt librarii; vide Æschyl. Suppl. 212 cujus erroris rationes attigimus supra ad XIV. 17. In hoc loco ΠΟΣΕΙΔΩΝ vocibus *junctis* perperam dederunt scribæ; contrario errore vocibus perperam *divisis* supra XI. 20 ΠΟΤ' ΙΔΗΝ pro ΠΟΤΙΔΗΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΘ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ τοῦτο εἰς παῖδα ἀποστρεφόμενον τὴν τοῦ φιλοῦντος φιλίαν· διὸ καὶ ἐλέγχειν αὐτὸν πειρᾶται, ὡς μὴ σπουδαίως πρὸς τὴν φιλίαν αὐτοῦ διακείμενον. Τὸ δὲ μέτρον τοῦτο Σαπφικὸν πεντάμετρον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον. Ἡ δὲ ὁμιλία, παρ' ὅσον εἰρῆσθαι γεγράφασιν, Οἶνος καὶ ἀλήθεια παρὰ τὴν παροιμίαν. E MS. Vat. 6. Colbert. Taurin. K. C.

Π Α Ι Δ Ι Κ Α.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

ΟΙΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
Οὐκ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω,
Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν τὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,

XXIX. [1] Viris Doctis a Schaefero et Gaisfordio memoratis qui hoc carmen non Theocrito sed Alcæo tribuerunt adde Heindorfium Horat. Sat. I. iv. 89. Habent hoc carmen MSS. 'Vat. 6 et 11, sed ultimus nullam novam lectionem profert.' SANCTAMANDUS.

Τῷ κεν λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις·
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρέῳ,
Ὅππᾳ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὀρπετόν.
Νῦν δὲ, τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῇς.
Καΐ κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ,
Τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ἇς κε ζοῇς, τὸν ὕμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοί κ' Ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,

---

[19] Sic vulg. solœcè. Quomodo enim ὑπερανορέων ab ὑπεράνωρ? Quod cum ferre non posset Valck. pro ἀνδρῶν τῶν audacter legebat χλιδώντων quod recepit Brunck. τὼς ὑπερηνορίας Briggs. Sed, ne unâ quidem literâ mutatâ locum sanare posse videmur. Sublatâ post ἐθήκαο distinctione, lege ἀνδρῶν, τῶν ὑπὲρ ἀνορεῶν δοκέεις πνέειν· h.e. *Tu hunc diligis, illum vero* respuis *Virorum* QUORUM SUPER VIRILITATES *tu*) qui tantum *puerulus* es) *superbè spirare tibi arrogas:* vide vers. 10, 33. Ἀνορεῶν genitivus pluralis est; optimè, ob *emphasim,* eodem casu et numero quo ἀνδρῶν, ab ἀνορέα; unde ἀνορέαις ter apud Pindarum P. 8, 95. N. 3, 19. I. 3, 29 ed. Donaldson. Hâc correctione adhibitâ, cætera φίλει κ. τ. λ., quæ aliter male præcedentibus cohærent, rectè et ordine sequuntur.

[20] φίλει δ' ἇς κε ζόῃς τὸν ὕμοιον ἔχειν ἀεί.

Voculam κε ante ζόῃς *brevem* manere posse nondum mihi persuasit Wuestemannus, allato exemplo IV. 32, ἁ τε Ζάκυνθος, et nonnullis ejusdem generis, quorum ratio est diversa. Vide Gaisf. ad Hesiod. 587. Legendum fortasse, ἇς ζοός ᾖς. sup. II. 5 οὐδ, ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοί εἰμές. XIV. 70 ἇς γόνυ χλωρόν.

[22] Supra dixi ad VI. 12, ut veram lectionem stabilirem, Articulum apud Nostrum non invenustè a suo nomine separari; cujus rei exempla plura afferre poteram quæ hic adscribere liceat:

I. 30, ἁ δὲ κατ' αὐτὸν καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται.

I. 139,

Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἤμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
Ἀλλ' ἀπρὶξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι.
Ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,

I. 139, τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει.

I. 141, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

VII. 121, τὸ τοι καλὸν ἄνθος ὑπορρεῖ.

VII. 145, τοὶ δ' ἐκέχυντο ὄρπακες βράβυλοί τε καταβρίθοντες ἔρασδε.

XVI. 4, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμες, et hunc ipsum locum.

XXIX. 22, ὁ δέ τοί κ' ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι, quibus addi potest Mosch. II. 70, τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.

[26] Locus varie tentatus, sed successu parum felici, ideo quod vera ejus constructio fefellisse videtur Interpretes. Verba ὅτι γηραλέοι πέλομες minimè ab ὀμνάσθην pendent. Pendent autem ab ἀποπτύσαι, et struenda sunt, πρὶν ἀποπτύσαι ὅτι καὶ γηραλέοι πέλομες καὶ ῥυσσοὶ, h. e. *priusquam me despectui habeas eo quod et senex sum et rugis obsitus.* Deinde, ut tota sententia sibi constet, pro ΟΜΝΑΣΘΗΝ, quod nihili est, levi mutatione lege ΑΜΝΑΣΘΗΝ, infinitivum aoristi primi Æolicum pro ἀναμνασθῆναι, ut μεθυσθῆν pro μεθυσθῆναι apud Alcæum Mus. Crit. I. 425. 'Pro -ημεν', verba sunt Kœnii ad Greg. Cor. p. 310, ed. Schaefer. 'maxime in *aoristis passivis* nonnulli -ῆν pronuntiabant.' Sensus est, *Memento te anno proximè elapso fuisse juniorem, priusquam me fastidias quod senex sum.* De πέρυσι primâ syllabâ *productâ* vide ad XXVIII. 4, quibus adde quæ dixit Brunckius ad Apollon. Rhod. I. 1274, citatus a Gaisfordio ad XX. 12. Spitzner. Vers. Heroic. p. 19, de liquidarum præcipue vi ἐκτατικῇ, 'Syllaba *brevis,*' inquit, 'in cæsurâ posita, vi insequentis literæ, quam et Eustathius ad Iliad β' 44, p. 170, et Draco de Metris Poët. p. 9, agnoverunt, *produci* potest;' inter quas producendi vi '*primum* locum $\bar{\rho}$ tenet, in medio ponuntur, $\bar{\lambda}$ et $\bar{\mu}$, in postremo $\bar{\nu}$.' Hinc apud Nostrum iis quæ dedimus ad XXVIII. 4, accedant XVI. 62 ἢ ὕδατῑ νίζειν, XVI. 102 θῡγάτερες, XXII. 19 ἀπο̄λήγοντι, XXV. 73 ὅγε̄ λάεσσι, XXV. 87 μετ' αὔλιά τε̄ σηκούς τε, XXV. 211 ὅθῑ λῖς, XXVIII. 25 δώρῳ ξῡν, ὀλίγῳ. Hoc in loco, Oxoniæ schedis Dorvillianis vidi notatum, 'ex codice Ismaelis Bouilland Parisiensis πέρρυσιν, ut sit dactylus.'

Χὤττι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι
Καὶ ῥυσοί, νεότατα δ' ἔχεν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
Κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τὠραμένῳ συνεράν ἀδόλως σέθεν,
Ὅππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλέϊοι φίλοι.
Αἰ δὲ ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ τε λέγεις, τί με, δαιμόνι', ἐνοχλεῖς·
Νῦν μὲν κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον·
Τόκκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

---

36 ἐνοχλεῖς, vide v. 26. 39 Vide ad XXVIII. 10.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ λ΄.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχράν τε τὰν παρειάν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Συ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας.

XXX. [1] 'Idyllium Theocriti falso inscriptum,' Porson. ad Aristoph. Lysist. 1246.

[9] '*Dirum aprum invenerunt*, Kiessl. Id si dicere voluit hic Pseudo-Theocritus aut solœce locutus est, aut scripsit *τὸν στυγνον ὗν ἀνεῦρον*. Possis quidem *στυγνὸν* *tristem* interpretari vid. me ad Æsch. Agam. 625. Hermann. ad Philoct. 166; sed eâ significatione non amplius solœcum sed ineptum foret.' J. W. Legendum forsan *στυγνοὶ* h. e. *tristes Amores rimati sunt sylvas.*

Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμά,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ σίναζε κραντήρ.
Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε·
Τί γὰρ φέρω περισσὼς
Ἐρωτικὼς ὀδόντας;
Αἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τόν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
Κἠς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς Ἔρωτας.

---

32 μευ. Sic vulg. Malim μιν. *Eum læsit dens.*

46 *Accedens ad ignem exurebat Amores.* Kiessl. Quod non intelligo; jungenda sunt προσελθὼν τὼς Ἔρωτας ἔκαιε (αὐτοὺς) τῷ πυρὶ, h. e. *suo igne inflammavit Amores;* vide v. 29. Hinc Illi flagrantes sunt. Frigidum sanè, sed ut cætera in hâc cantilenâ, quæ utinam Theocritea nunquam invasisset.

ΕΚ ΤΗΣ

ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Καὶ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον,
Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωὴ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθὺν,
Ὃν λεῦκον καλέουσιν· ὃ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων,
Καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
Ἔμπλεα.

XXXI. Athen. vii. 284. A.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ά. I.

Τα ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
 Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τίν, Πύθιε Παιάν·
 Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλός,
 Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'. II.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
 Βωκολικὼς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
 Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ'. III.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
 Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
 Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
 Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

I. Anthol. Pal. VI. 336.
II. Anthol. Pal. VI. 177.
III. Anthol. Pal. IX. 338.
[6] καταγρόμενον. καταγόμενον Pal. sive Vat. καταγρόμενον vulg. unde Brodæus καταγρόμενος, κατεγρόμενος. 'Non liquet,' ait Jacobs; sed hoc, opinor non obscurum est in καταγρόμενον vocem latere quæ somni tacite super palpebras serpentis et quasi καταστάζοντος vim et natantia lumina solventis declaret; ut igitur apud Latinos sopor leni quasi flumine destillare dicitur,

ΑΛΛΟ. δ΄. IV.

Τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας
  Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελές, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
  Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
  Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
  Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
  Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
  Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεί, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
  Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
  Τοῦδε τυχών, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
  Σακίταν· ἀΐοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

---

dicitur, sic Pind. Pyth. 14 Somni *νεφέλα, γλεφάρων ἁδὺ κλαΐστρον, καταχεῖται*, et *καρδία ἰαίνεται κώματι*. Sic Aristoph. Vesp. 7, *κατὰ ταῖν κόραιν ὕπνου τι καταχεῖται γλυκύ*, et suavissimè Sappho, *ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων* ΚΩΜΑ ΚΑΤΑΡΡΕΙ. Quare pro Codicis Palatini lectione, *κῶμα* ΚΑΤΑΓΡΟΜΕΝΟΝ, legi fortasse debet *κῶμα* ΚΑΤΕΙΒΟΜΕΝΟΝ. Hesych. ΚΑΤΕΙΒΟΜΕΝΟΝ; ΚΑΤΑΡΡΕΟΝ. In MSS. *αγ* et *ει* eodem ductu pinguntur.

IV. Anthol. Pal. IX. 437.

5 *ἕρκος δ' ευθ' ιερον* (sic) Pal. *κᾶπος δὲ σκιερός* ed. Flor. (*σακὸς δ' εὖ ἱερὸς* Callierg. cum *κᾶπος* in marg.) *ἕρκος δὲ σκιερὸν* malit F. Jacobs; sed vera scriptura huc-usque latuisse videtur. Equidem minimè dubito quin pro ΔΕ ΣΚΙΕΡΟΣ legendum sit ΔΕ ΣΦ' ἹΕΡΟΣ. *Σφὲ*, *Eum* (Priapum) *sacer cingit* *κᾶπος* vel *σακός*. Hinc patet variarum lectionum fons.

ΑΛΛΟ. ε΄. V.

Λῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
 Ἁδύ τι μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
 Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ς΄. VI.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τοι πλέον, εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
 Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ΄. VII.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῶ Παιήονος υἱός,
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἆμαρ ἀεὶ θυσέεσιν ἱκνεῖται,
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
 Μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχναν.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η΄. VIII.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴῃς.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
 Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

V. Anthol. Pal. IX. 433.
[3] ταξεῦμαι Pal.
VI. Anthol. Pal. IX. 432.
[5] τί τὸ πλέον Brunck.
VII. Anthol. Pal. VI. 337.
[6] Vide Buttmann. Schol. Odyss. λ. 613. p. 394.
VIII. Anthol. Pal. VII. 660.
[3] ἀντὶ δὲ πολλᾶς πατρίδος· Mihi πολλᾶς sincerum esse non persuadet

ΑΛΛΟ. θ'. IX.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθ'· ὡς ἐστ' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης,
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυς.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ί. X.

Ὑμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον,
Μουσικός. οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΟΣ. ιά. XI.

Εὐσθένεος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα
Χ' ὑμνοθέτῃς αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς.

---

suadet F. Jacobs. Neque enim πολλᾶς πατρίδος *amplissimo patriæ agro* significare posse facile credam, neque si posset, sensum idoneum præberet. βώλου pro πολλᾶς Heinsius. Variam lectionem ἀντὶ δὲ φίλης ex Cod. affert Hemsterhusius; quare simplicissimâ et tutissimâ ratione adhibitâ, malim, duâbus vocibus *transpositis*, ἀντὶ φίλης δὲ πατρίδος.

IX. Anth. Pal. VII. 533.

X. Anthol. Pal. VI. 338.

XI. Anthol. Pal. VII. 661.

[4] Versus mendosus: αὐτῆς Codd. et tres ΑΛΙΜΩΝ ΩΣ contra sensum et metrum: deinde ἦν. Alia aliter corrigunt—Jam, cur ὑμνοθετῶν, *Poëtarum*, injecta fuerit mentio, nisi quod mortuum *cecinerint?* Quare, revocatis αὐτῇς et ἦν, pro ΑΛΙΜΩΝ lego ΩιΔΙΜΟΝ i. q. ἀοίδιμον ut ᾠδὴ pro ἀοιδή; ἀοίδιμον ἐσσομένοισι Homer Il. ζ. 358 Callim. L. P. 121, sup. XIII. 7. De his adjectivis videndus Blomf. Æsch. Ag. 395. Sensus erit, *sepelierunt eum amicum, et*

Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής·
Καίπερ ἄκικυς ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΛΑ ΤΩι ΔΙΟΝΥΣΩι ΑΠΟ ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ. ιβ'. XII.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ, χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ. ιγ'. XIII.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. ἰλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν. ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'. XIV.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοί μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

---

ipsius (ξείνης *terræ*) *poëtis dicendum, quàm charus fuerit. De* ᾱ et ω̄ confusis vide ad v. 109. Nec displiceret ΑΙΛΙΝΟΝ, *lugendum;* et ὧς *sic*—Judicet lector.

[6] ἄκικυς ita Codd. ἄοικος D. Heinsius.

XII. Anthol. Pal. VI. 339. In voce Δαμοτέλης variant libri; duo Codd. Δαμομένης qui in lemmate vocatur Δαμομέδων.

[2] τῶν pro θεῶν Blomf. Pers. Præf. xxv. et Dobræus Aristoph. Addend. p. 126. Quod ad θεῶν monosyllabum spectat, vide Theog. 171 Θεοῖς εὔχου οἷς ἐστὶ μέγα κράτος οὔ τι ἄτερ Θεῶν. 202 θεῶν ὑπερέσχε νόος. Idem 142, 171, 330, 1280. Mimnerm. II. 4. θεῶν (monosyll.) μακάρων. Solon. v. 3, xv. 2.

[3] πᾶσι Pal. vide ad XVII. 9 ubi eadem scripturæ varietas.

XIII. Anthol. Pal. VI. 340.

XIV. Anthol. VII. 658.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιέ. XV.

Γνώσομαι, εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἤ καὶ ὁ δειλὸς
'Εκ σέθεν ὡςαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ις'. XVI.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
Προςθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
'Ερεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'. XVII.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος, χὡ'νὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρών, 'Επίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,

XV. Anthol. Pal. VII. 659.
XVI. Anthol. Pal. IX. 599.
XVII. Anthol. Pal. IX. 600.

[5] πελωρὶ σταῖ πόλει Pal. qui cæteris est Vat. ut Gaisfordio, cujus in editione dicitur habere πελορισταί. πελωριστᾶ Vulg. πεδωριστᾷ Tyrwhitt. ex conjectura, quam recepit F. Jacobs: sed quâ ratione Syracusas πεδωριστὰν πόλιν *urbem excelsam* dixerit, quæ fermè tota in insulâ sita est, eâque *humili*, non expedio. Neque Scaligeri conjecturam Πελωρεῖς τᾷ πόλει magis probabilem duco. 'Nam,' ut benè Reiskius, 'quid *Pelorenses* cum Syracusis? et soline illi, exclusis cæteris Syracusanis, Epicharmo statuam dedicaverint?' Imo diserte aiunt ei dedicari statuam ὡς πολίτῃ, ideoque a πολίταις. Quare pro ΠΕΛΩΡΙΣ ΤΑΙ, vel, ut alii Codices, ΠΕΛΟΡΙΣΤΑΙ, legendum puto ΠΕΔΟΙΚΙΣΤΑΙ, πεδοικισταὶ, hoc est, *coloni, inquilini, Doricè* (vide vers. 1) pro μετοικισταὶ; ut πεδοίκου χελιδόνος Doricè

Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ,
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.

---

pro μετοίκου apud Æschylum, referente Hesychio, et plurima alia ut, πέδα, sup. XXIX. 25, 38. πεδαόρος, πεδάρσιος, πεδαίχμιος de quibus Blomfieldius in Gloss. Prom. v. 277, 735, 952. Choëph. 581, 832. Notum Syracusas *coloniam* se esse a Corinthiis deductam gloriari; sup. XV. 90 Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο Κορίνθιαί εἶμες ἄνωθεν XXVIII. 17, καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἅν ὤξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας Νάσω Τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν· Præterea vox ἐνίδρυνται hanc emendationem firmat, quippe quæ μετοικιστῶν propria sit. Vide sup. XVII. 102, et Toup. ad h. l.

[7] σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων Vulg. γὰρ omittit Vat. χρὴ μένων ed. Flor. ῥημάτων Vat. μεμναμένους Codd. μεμναμένοι ex conjecturâ Toupii dederunt Editores. Vulgatam lectionem σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων vitiosam esse quivis sentit. Fac enim Epicharmum, quod poetis non admodum familiare, et quod de Simonide fere solo antiquorum traditur, magnam vim auri et argenti possedisse; hæc tamen valde debilis esset ratio cur statua in ejus honorem Baccho dedicaretur. Neque vero altera lectio, quam Jacobsium probasse miror, σωρὸν γὰρ εἶχε ῥημάτων plus habet quo se tueatur. Nam, primum, *acervum habere verborum*, quis unquam dixit? deinde ipsum hoc, *talem congeriem habere*, in cujus honorem, et præsertim in cujus *poetæ* honorem, redundaret? Tali ῥημάτων farragine non statuam meruisset Epicharmus; imo dignus habitus esset qui e scenâ exploderetur, non is *cujus ad exemplar Plautus properaret.* Equidem μεμναμένους Codicum omnium lectionem restituendam censeo; tum sensum esse, *Nobis munus dedit* (sc. Epicharmus) quid sit illud munus declarant versu sequenti, πολλὰ γὰρ ποττὰν ζοὰν εἶπε χρήσιμα, μεγάλα χάρις αὐτῷ; *oportet igitur nos hujus muneris memores, ei pretium justum* (vel mercedem) *solvere.* Quare pro ΣΩΡΟΝ ΓΑΡ ΕΙΧΕ ΧΡΗ ΜΕΝΩΝ, legendum puto ΔΩΡΟΝ ΠΑΡΕΙΧΕ· ΧΡΗ ΜΕΝ ΩΝ μεμναμένους τελεῖν ἐπίχειρα. *Donum nobis debit; oportet igitur nos ejus bene memores eum remunerari.* Librarii ὦν, doricam formam pro οὖν, *igitur*, fortasse parum capientes, alias lectiones commenti sunt.

Πολλὰ γὰρ πὸτ τὰν ζοὰν τοῖς πᾶσιν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, ΤΡΟΦΟΥ ΜΗΔΕΙΟΥ. ιή. XVIII.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων
Ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μάν; ἔτι χρησίμα τελευτᾷ.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'. XIX.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ ποτ' ἀῶ.

---

[9] ζωὰν Codd. vide Blomf. S. c. T. 935. πᾶσιν Pal. cæteri παισί. Vide ad XXII. 164, XXIII. 61, Epig. XII. 3.

XVIII. Anthol. Pal. VII. 663.

[4] τιμᾶν Pal. καλεῖται vulg. sed τελευτᾷ Pal. sive Vat. *etiam frugi vocatur,* Kiessling. quod minimè placet; nutricem a puero χρησίμην *vocatam* fuisse autumat Jacobsius: hoc autem *unde datum sumit?* Mihi locus sic constituendus esse videtur, τί μάν; ἔτι χρήσιμ' οὐ τελευτᾷ, hoc sensu quo illud in vulgus notum, Ἀκήρατοι χαρίτων κῆποι, *sepulchrum statuit gratus ob officia ab eâ accepta. Quidni ita faceret? nam ipsa quidem periit,* sed ejus officia adhuc utilia, τῆνα οἷς τὸν κῶρον ἔθρεψε, *non perierunt;* vivit enim puer ejus operâ ab eâ nutritus, vivit inquam, ut hanc sepulcri gratiam ei rependat; *Sic nutrix defuncta superstite vivit alumno.* Contrarium hoc est illi, de quo, clientium Romanorum nomine, acerbè queritur Juvenalis III. 124, *Perierunt tempora longi Servitii; nusquam minor est jactura clientis.* Alteram Codicum lectionem, χρησίμα καλεῖται, olim hanc fuisse suspicor χρήσιμ' οὐκ ὀλεῖται, eodem ferè sensu quo nostra χρησίμ' οὐ τελευτᾶ. *Utilia non peribunt:* (nam, si homo *oblitus est, at Dî meminerunt, meminit Fides*) quæ locutio proverbium sapit; ᾱ et ο̅υ̅ sæpe confundi a librariis, indè factum, quod non raro vel junctos literarum ductus distrahebant, vel divisos connectebant; perperam utrumque. Permutationem ᾱ et ο̅ι̅, indidem natam, attigimus supra I. 95.

XIX. Anthol. Pal. VII. 664.

Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἀπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΤΗΝ ΗΡΑΚΛΕΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΝΤΟΣ. κ'. XX.

Τὸν τῶ Ζανὸς ὅδ' ὔμμιν υἱὸν ὡνήρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡ'κ Καμείρου,
Χὤσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος, ὡς σάφ' εἰδῇς,
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κά. XXI.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρός, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ.
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ. κβ'. XXII.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

κγ'. XXIII.

Ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα·
Θεὶς ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης·

XX. Anthol. Pal. IX. 598.
XXI. Anthol. Pal. XIII. 3.
XXII. Anthol. Pal. IX. 434.
[2] Συρακοσίων Vat. sed in uno Codice a Valckenaerio inventum est Συρακούσιος.
XXIII. Anthol. Pal. IX. 435.

Ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω, τὰ δ' ὀθνεῖα Καΐκος
Χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

κδ'. XXIV.

Αὐδήσει τὸ γράμμα, τι σᾶμά τε, καὶ τίς ὑπ' αὐτῷ·
Γλαύκης εἰμὶ τάφος τῆς ὀνομαζομένης.

XXIV. Anthol. Pal. VII. 262, ubi Theocrito diserte assignatur, quare mireris in nullâ adhuc, quod sciam, Theocriti editione comparere. Αὐδήσει τί τὸ γράμμα, τί σᾶμα τε; καὶ τίς ὑπ' αὐτῷ; sic versum refingit Fr. Jacobs.

INDEX*

GRÆCUS IN THEOCRITUM.

A.

---

* Hic repetere liceat, quod in præfatione monui, hunc indicem, ab editione Reiskianâ desumptum, Hesleri, impigerrimi Viri, diligentiæ deberi.

ἀκοίμητος. Νύμφαι ἀκοίμητοι. 13, 44.
ἄκοιτις. 17, 39.
ἀκοντιστὰς. 17, 55.
ἀκούειν. οὐκ ἄκουσας. 4, 6. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας. 5, 39. μικκὸν ἄκουσον. 5, 66. ἀκούω, χρῆμα καλόν τι κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. 15, 23. τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι. 16, 20. κ' οὔποτ' ἀκούει. 20, 32. πάλαι τινὰ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας. 25, 162. ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν. 25, 179. ἀκούοντες μῦθον. 25, 186. ἐπεὶ λελίησαι ἀκύειν. 25, 196. τάχα γνώσῃ, πρὶν ἀκοῦσαι. 26, 19. ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς. 27, 12. ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ. 27, 39. ἀγαθὸς ἀκούσεαι ἐξ ἀστῶν. 29, 21.
ἄκους, ἄκων. Ep. 2, 3.
ἄκρα. ἄκρα τιμήεσσα. 27, 43.
ἀκράτιστος. 1, 51.
ἄκρατος. τόσον αἰὲν ἔρωτος ἀκράτω ἐπεχεῖτο. 2, 152. ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον. 14, 18.
ἀκράχολος. 24, 60.
ἀκρέμων. ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 96. τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.
ἀκρέσπερον. ἀκρέσπερον ἀείδοισαι. 24, 75.
ἄκρηβος. 8, 93.
ἀκριβής. ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. 15, 81. ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς. 22, 194.
ἀκριδοθήρα. 1, 52.
ἀκρὶς. ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι. 5, 34. ἀκρίδες. 5, 108. βάτραχος ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρισδω. 7, 41.
ἀκρόκομος. ἀκρόκομοι κυπάρισσοι. 22, 41.
ἄκρος. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. 9, 30. χειμῶνος ἄκρω. 11, 37. φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 31. εἰς ἄκρον ἀδὺς. 14, 61. λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι. 14, 66. ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι. 15, 112. Ἄργεος ἄκρα Πελασγοὶ. 15, 142. Λιβύας ἄκρον σφυρὸν. 16, 77. ἄκρα χειρῶν δάκτυλα. 19, 2. μύες ἐν στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον ἔστασαν. 22, 48. δέρμα ἄκρων ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. 22, 52. ἄκρον τύψε γένειον. 22, 88. τὰ ἄκρα δοῦρ' ἐάγη. 22, 189. ἄκραν χεῖρα ἐκόλουσεν. 22, 196. ἄκραν ὑποστάς μισθὸν. Ep. 7, 5.

ἀκρωρείη. 25, 31.
ἀκτά. 22, 158.
ἀκτή. ἐκβάντες ἐπὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν. 22, 32.
ἀκτήμων. πενίην ἀκτήμονα κλαίων, 16, 33.
ἀκτὶν, ἀκτὶς. βάλλετο ἀκτίνεσσιν ἅπαν πρόσωπον. 22, 86.
ἄκτιος. 5, 14.
ἄκυλος. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες.
ἀκωκή. 22, 195.
ἀλάβαστρον. χρύσει' ἀλάβαστρα. 15, 114.
ἀλάθεια. ἐπ' ἀλαθείᾳ. 7, 44.
ἀλαθὴς τὸν ἀλαθέα μύθον ἔλεξα. 2. 94. εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα. 3, 31. ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω. 5, 76. μάντιν ἀλαθέα πάντα λέγοντα καλέσασα. 24, 64. οἶνος λέγεται καὶ ἀλαθέα. 29, 1. κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι. 29, 2.
ἀλαθινὸς ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. 13, 15. χαλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17. 3.
ἀλακάτα. 28, 1. ἠλακάτα.
ἅλας. 15, 17.
ἀλᾶσθαι. ἀλώμενος ὤρεα καὶ δρυμὼς. 13, 66. ἑκατὸν καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς 16, 51.
ἅλατο. ἅλλεσθαι.
ἀλγεῖν. ἀλγέω τὰν κεφαλὰν. 3, 52. τὺ ἄλγεες. 5, 41. τὸν δάκτυλον ἀλγῶ τοῦτον. 8, 23. ὁ δ' ἄλγεε. 19, 3.
ἄλγος. τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες. 1. 19. κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. 1, 103. τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν 5, 20. χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος 20, 16.
ἀλδήσκειν, ἔθνεα μυρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν 17, 78.
ἀλέγειν, οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 15, 95. οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ φροντίζοι 26, 27.
ἄλειφαρ, τετράενες ἀπολύετο ἄλειφαρ. 7, 147. ὑγρόν ἄλειφαρ λαζόμεναι. 18, 45.
ἀλήκτωρ. 7, 123.
Ἀλέξανδρος. 17, 18.
Ἀλεύας, 16, 34.
ἀλεῦμαι ἅλλεσθαι.
ἄλευρον, ἤρατο τῆνος ὀπτῶ ἀλεύρω 14, 7. ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ ἅμ' ἀλεύρῳ. 15, 116.
Ἄλης, ἄλεντος, ἐνθὼν ἐς τὸν Ἄλεντα. 5,

ἄλφιτον. ἄλφιτα πυρὶ τάκεται. 2, 18.

ἀλωὰ, 1, 46.

ἀλωά. ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν. 7, 34.

ἀλωά. ἀλωαὶ δενδρήεσσαι. 25, 30.

ἀλωὰς, 7, 155.

ἀλώπηξ. ἀμφί μιν δύ' ἀλώπεκες. 1, 48. μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας. 5, 112.

ἅμα. οὐθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον. 10,3. ὥστε ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθεν. 11, 59. ποιμαίνειν ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα. 11, 65. πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες. 15, 68. ἄνθεα μίσγοισαι ἅμ' ἀλεύρω. 15, 116. ἀεὶ χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην. 16, 109. οἱ ἀριστῆες ἅμα πάντες κελάδησαν. 22, 99. ἀνέσχεθε ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. 22, 130. ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν. 22, 142. αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 51. ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη. 25, 190. ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην. 25, 227.

ἁμᾶ, ἅμα. χῷ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο. 9, 4. ἁμᾶ κῆμαυτὸν ἀείδων. 11, 39.

ἀμαθύνειν. ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι. 2, 26.

ἀμαιμάκετος, 25, 258.

ἀμαλδύνειν. χρήματα ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων. 16, 59.

ἀμαλλοδέτης. 10. 44.

ἀμᾶν. ἅ πρὰν ἀμώντεσσι ποταύλει. 10, 16. ἄρχεσθαι ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ. 10, 50. θαλλὸν ἀμάσας. 11, 73.

ἀμαξιτὸς. ἤδη εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν. 2. 76.

ἆμαρ, θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον. 6, 4. τῆνο κατ' ἆμαρ. 7, 63. ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ. 10, 5. ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρῶσα. 11, 69. εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο. 13, 10. νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι. 13, 29. ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον. 17, 96. ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ. 24, 84. ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον. 24, 137. τῶδε ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον. 29, 14.

ἀμάρα. βάλλεις εἰς ἀμάραν με. 27, 52.

ἀμάρυγμα. 23, 7.

Ἀμαρυλλὶς. κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. 3, 1. ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ. 3, 6. 4, 38. Ἀμαρυλλὶ φίλα. 3, 22. κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι. 4, 36.

ἀμαυρὸς. ἀμαυρῇ φάτνῃ. 22, 21.

ἀμβαίνειν. 24, 78.

ἀμβάλλεσθαι φιλικὸν μέλος ἀμβάλεν. 10, 22.

ἀμβομβεῖν. ἀμβομβεῦσα μέλισσα. 3, 13.

ἀμβροσία. ἀμβροσίαν ἀποστάξασα. 15, 108.

ἀμβρόσιος. ποτὸν ἀμβρόσιον. 11, 48. εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λυκοσφύρου Ἥβας αὐτόν ἄγουσι. 17, 32.

ἀμείβεσθαι. ἐνόησα θύρας ὑπέρ οὐδὸν ἀμειβόμενον. 2. 104. τόν ἐγὼ ἀμείφθην. 7, 27. τᾷ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο. 23, 13. ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο. 25, 51.

ἀμείνων. κῆμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω 4, 9. χροιῇ ἀμείνων. 22, 114. αἰεὶ ἀμείνους γείνοντο. 25, 128.

ἀμέλγειν. ἔς τε κ' ἀμέλξῃς. 1, 6. αἶγά τοι δωσῶ ἐς τρὶς ἀμέλξαι. 1, 25. ὥς μιν ἀμέλξας σπείσω ταῖς μοίσαις. 1, 143. τὺ δ' ἄμελγέ νιν. 1, 151. κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες. 4, 3. τὶς παρεύσας αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν. 5, 27. αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. αὐτὸς ἀμέλγεις 5, 85. τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω. 11, 35. γάλ' ἀμέλγειν. 11, 65. τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε. 11, 75. ἣν ὅλον αὐτὸ. παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων. 25, 103.

ἁμέρα. μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἁμέραν. 29, 8.

ἀμέργειν. ἀμερξάμεναι φύλλα. 26, 3.

ἄμερος. οὐδὲ ἓν ἄμερον εἶχε. 23, 3.

ἁμέτερος. κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν. 2, 31. θυμὸν ἰαίνει ἁμέτερον. 7, 30. τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἵρπον. 8, 75. θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν. 16, 107. γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἁμετέροις λείπωμεν. 22, 177. ἁμετέροις κλέος ὕμνοις ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. 22, 214. ἁμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονὸς. 28, 16.

ἄμετρος. μύρμακες ἄμετροι. 15, 45.

ἀμητὴρ. ἐν ἀμητήρεσσι. 7, 29.

ἀμηχανεῖν. τὸ φάρμακον ἀμηχανέοντος ἔρωτος. 14, 52. ὅτε μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε. 22. 103.

ἀμήχανος. 1, 85.

ἀμίθεος. μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς. 18, 18. Κάστορι οὔτις ὁμοῖος ἐν ἁμιθέοις πολεμιστὴς ἄλλος ἔην. 24, 130.

ἀμφιστέλλεσθαι. κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα. 2, 74.

ἀμφιτιθέναι. κατὰ κόσμον ἀμφίθες. 15, 40. ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν εἵματα. 23, 39. δέρμα ἀμφεθέμην μελέεσσιν. 25, 278.

Ἀμφιτρίτη. 21, 55.

Ἀμφιτρύων. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός. 13, 5. Ἀμφιτρύων ὅπλον ἀπεσκύλευσεν. 24, 5. ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων. 24, 35. ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα ἑρπετὰ δεικανάεσκεν. 24, 55. Ἀμφιτρύων ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν παῖδα. 24, 61. Ἀργείου κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος. 24, 102. Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν. 24, 119.

Ἀμφιτρυωνιάδας. 13, 55.

Ἀμφιτρυωνιάδης. ὑλάοντες ἐπέδραμον Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ. 25, 71. ἄῤῥηκτον ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν Ἀμφιτρυωνιάδης. 25, 113. Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152.

ἀμφότερος. μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα. 7, 157. χρύσεοι ἀμφότεροι κ' ἀνεκείμεθα. 10, 33. καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας. 10, 35. φασῶ, τὼς πόδας ἀμφοτέρως μεν σφύσδειν. 11, 70. εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νῷϊν. 12, 10. δοιώ τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην φῶτε. 12, 12. ἀνέῤῥηξαν τοίχους ἀμφοτέρους. 22, 13. ἀμφοτέρους ὑμνέων. 22, 26. πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ τοίχων ἄνδρες ἔβαινον. 22, 30. ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδὶς. 22, 96. ἀνέσχεθε ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. 22, 130. ἀμφοτέροις λόφον ἐπένευον ἔθειραι. 22, 186. ἀμφοτέρους λούσασα. 24, 3. κύνες ἐνόησαν ἀμφότερον. 25, 69.

ἄμφω. ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω. 2, 143. ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἑσδόμενοι. 6, 3. ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω, ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν. 8, 3, 4. ἄμφω ἑταῖροι. 13, 38. ἀμφοῖν πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας. 17, 26. ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω. 22, 23. ἄμφω ἐρημάζεσκον. 22, 35. δηρισσόμεθ' ἄμφω. 22, 70. ἄμφω ἀνεψιὼ. 22, 170. γαστέρας ἄμφω αἱμοβόρους ἐκύλιον. 24, 17. ἄμφω βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ. 24, 27. ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε. 24, 107. περὶ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω ἦλθε. 25, 260.

ἀμφώης. κισσύβιον ἀμφῶες. 1, 28.

ἄμωμος. 18, 25.

ἂν, ἀνὰ. 25, 15.

ἀναβάλλεσθαι. τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο. 6, 20. Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν. 8, 71.

ἀναβλύζειν. Νεῖλος ἀναβλύζων. 17, 80.

ἄναβος. τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει. 5, 87. ἄμφω ἤτην ἀνάβω. 8, 3.

ἀναγιγνώσκειν. ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω. 24, 23.

ἀνάγκα. εἶχεν ἀνάγκαν. 23, 12. κακαὶ ἀνάγκαι. ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο πέμψειαν. 16, 85.

ἀναγκαῖος. δεσμοῦ ἀναγκαίου ἔκλυσιν εὑρεῖν. 24, 33.

ἀνάθρεμμα. κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας. 23, 19.

ἀναιδὴς. ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας. 24, 24.

ἀναίνεσθαι. εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνῄνηταί τις ὁδίτην. 25, 6.

ἀναιρεῖν νεῖκος. 22, 180.

ἀνακεῖσθαι. χρύσεοι ἀμφότεροι κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροίτᾳ. 10, 33.

ἀνακλαίειν. τῆνον θανόντα λέων ἀνέκλαυσε. 1, 72.

ἀνακόπτειν. στιβαροὺς θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας. 24, 49.

ἀνακράζειν. Αὐτονόα δεινὸν ἀνέκραγε. 16, 12.

Ἀνακρέων. Ep. 16, 3.

ἀνάλιπος. 4, 56.

ἀνάλλεσθαι. ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο. 8, 88.

ἀναμέλπειν. λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν. 17, 113.

ἀναμετρεῖσθαι. λόχον ἀναμετρήσασθαι. 24, 125.

ἀνανεύειν. αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων. 14, 63. ἢν δ' ἀνανεύσῃ. Ep. 4, 15.

ἀνάνυτος. ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. 15, 87.

ἄναξ. ἔνθ' ὦναξ. 1, 128. κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος. 7, 79. ἐν δόμοις ἄνακτος ἁρμαλιὴν ἐμετρήσαντο πενέσται. 16, 34. Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων. 17, 70. τὸν ἄναξ ἐτάραξεν. 22, 102. σὺ ὕμνησαί μοι ἄναξ. 22, 135. ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδός. 22, 218. ἵνα τέτμοιμεν ἄνακτα. 25, 61. οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 78. τοῦ μὲν ἄναξ ἐδράξατο σκαιοῦ

ἐβαινον. 22, 31. ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα. 22, 55. Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ. 22, 94. ἐκ μεγάλου αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός. 22, 113. θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 200. ἀνὴρ πολύφιλτρος. 23, 1. φίλ' ἀνδρῶν. 24, 40. οὗ ἀνέρος ἥσσονες ἄλλοι. 24, 79. ἑδροστρόφοι ἄνδρες. 24, 109. χὠνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν εὑρών. Ep. 17, 1.

ἀνήριθμος. μύρμακες ἀνήριθμοι. 15, 45. ἀνήριθμος οἱ εἴη ἄργυρος. 16, 64.

ἀνθεῖν. ὧδε πατησεῖς γλάχων' ἀνθεῦσαν. 5, 56. δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν κυπάρισσοι. 27, 45.

ἄνθεμα. ἄνθεμα ἀγνᾶς Χρυσογόνας. Ep. 13, 2.

ἀνθέριξ. 1, 52.

ἄνθος. τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει. 5, 87. νὶν φέρβον μαλακοῖς ἄνθεσι μέλισσαι. 7, 81. τό τοι καλὸν ἄνθος ἀποῤῥεῖ. 7, 121. οὔτε μελίσσαις ἄνθεα. 9, 35. ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ πάντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ. 15, 116. ἄνθεα εὐώδη. 22, 42.

ἄνθρωπος. ὤνθρωπε. 5, 16. 15, 71. κοῦφον τοῦτο καὶ ἡδὺ γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις. 11, 4. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος. 15, 83. μᾶ πόθεν ὤνθρωπος. 15, 89. ὑμνέομες ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων. 22, 6. οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις. 24, 69. ἀνθρώποισι μετέμμεναι. 25, 79. οὐδὲ ἀνθρώπων τις φαινόμενος. 25, 218. ἀνθρώποισι νόσους ἀπαλαλκέμεν. 28, 20. ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο. Ep. 9, 1.

ἀνία. ἁ ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία. 2, 39. γάμοι πλήθουσιν ἀνίας. 27, 24. τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν. 29, 9.

ἀνιᾶν. Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν. 2, 23. ἐπεὶ κηγὼν ἀνιῶμαι. 11, 71.

ἀνιέναι. γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 23. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι. 15, 134. λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος. 18, 27. σου δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει. 22, 63.

ἀνιέναι. μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα. 25, 87.

ἀνιηρός. ἔρως ἀνιηρέ. 2, 55. ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι, διδοίη. 7, 124. μήποτ' ἔτι ξείνοσιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι. 22, 134.

ἀνίκα. ἀνίκα ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι. 2, 147. ἀνίκ' ἔθυσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. 5, 11. ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ. 5, 41. τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε. 6, 21. ἦς χρόνος, ἀνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα εἵρπομες ἐκ πόλιος. 7, 1. ἀνίκα καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. 7, 22. ἀνίκα πρᾶτον ἦνθες. 11, 25. ἀνίκα κατεκλάξατο Ἑλέναν. 18, 5. ἀνίκα πίπτει. 23, 30. ἀνίκα παχθῇ. 23, 31. ἀνίκα ἁλμυρὰ κλαύσεις. 23, 34. ἀνίκα τήνας ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται. Ep. 6, 5.

ἀνίκατος. 22, 111.

ἀνιστάναι. μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ. 1, 152. ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός. 15, 53. ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων. 24, 35. ἄνστα. 24, 36. ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. 24, 50. ὀρθὸς ἀνέστη. 25, 149. ἀνίστατο φώριος εὐνή. 27, 67.

ἀνοίγειν. ἀνῷξα βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη. 14, 15. Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται. 14, 47.

ἀνορθοῦν. τὸν Ἀφροδίτα ἤθελ' ἀνορθῶσαι. 1, 139.

ἀνούατος. εὑρήσεις ξόανον ἀνούατον. Ep. 4, 3.

ἀνταμείβεσθαι. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως. 24, 71.

ἀντάξιος. δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας. 17, 114.

ἀντέλλειν. ἆμος ἀντέλλοντι πελειάδες. 13, 25. ἀὼς ἀντέλλοισα. 18, 26.

ἀντία. ἀντία κοκκύζοντες. 7, 48. ἀντία Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ἵδρυται. 17, 20.

ἀντιαχεῖν. ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι. Ep. 4, 11.

Ἀντιγένης. 7, 4.

Ἀντιγόνα. 17, 61.

Ἀντίοχος. 16, 34.

ἀντιφιλεῖν. ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς. 12, 16. ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. 17, 40. κἀντιφιλήσομαι Νικίαν. 28, 6.

ἀντλεῖν. ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον. 10, 13.

ἀντολή. τουτὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς. 5, 103.

ἄντρον. τοῦτο κατ' ἄντρον παρκύπτοισα. 3, 6. ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν. 3, 13. παπταίνοισα ποτ' ἄντρα. 6, 28. ἱερὸν ὕδωρ νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον. 7, 137. λάϊνον ἄντρον. 7, 149. κηγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν. 9, 15. ἐν τὤντρῳ τὰν νύκτα διαξεῖς. 11, 44. ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. Ep. 3, 5. στάντες ἄντρου ὄπισθεν. Ep. 5, 5.

ἄντυξ. εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. 2, 166. σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν. 22, 184.

όντα ἄστρα βιαζόμεναι. 22, 2. μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν. 24, 77.

ἄστυ. εἴλαχας μέγα ἄστυ. 16, 84. ἄστεα προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις. 16, 88. οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων. 17, 81. τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις. 20, 44. εἰ ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένῃ. 25, 45. εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 56. τὼ εἰς ἄστυ ἐστιχέτην. 25, 153.

ἀστυκὸς. ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν. 20, 4. τὰ ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν. 20, 31.

ἄσυχα. τὶν ποταείσομαι ἄσυχα. 2, 11. ἄσυχα νεῦσον. 2, 100. κύματα ἄσυχα καχλάζοντα. 6, 12.

ἀσυχία. 7, 126.

ἄσυχος. 14, 10.

ἀσφαλέως. περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι. 24, 118. ἀσφαλέως φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι. 24, 136.

ἀσφαλὴς. 2, 34.

ἀσφάλιον. 21, 26.

Ἀσφαλίων. 21, 26.

ἄσφαλτος. τεῖχος ἀσφάλτῳ δήσασα. 16, 100.

ἀσφαραγεῖν. ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι. 17, 94.

ἀσφόδελος. στιβὰς πεπυκασμένα ἀσφοδέλῳ. 7, 68. ἀμερξάμεναι ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς. 26, 4.

ἀσχαλᾶν. ἀσχαλόων. 25, 236.

Ἀταλάντα. ἁ Ἀταλάντα ὡς ἴδεν. 3, 41. μή μοι χρυσεῖ' Ἀταλάντας εἴη ἔχειν. 8, 53.

ἀτὰρ. ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος ἀκράτω ἐπεχεῖτο. 2, 151. ἀτὰρ ὤλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους. 22, 178.

ἀταρπὸς. 23, 23.

ἀταρτηρὸς. νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου. 22, 28.

ἀτασθαλίη. κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος. 7, 79.

ἀτάσθαλος. ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας. 22, 131.

ἆ τάχος. 14, 68.

ἆτε. 1, 13.

ἀτειρὴς. 23, 6.

ἄτερ. οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι. 3, 48. καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείης. 24, 39.

ἀτέραμνος. πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω. 10, 7.

ἀτιμαγελεῖν. μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες. 9, 5.

ἀτιμαγέλης. 25, 132.

ἄτιμος. ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ. 14, 49.

ἀτιτάλλειν. πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν. 15, 111. καί σε Κόως ἀτίταλλε. 17, 58.

ἄτλητος. ἄτλητα παθόντες. 25, 203.

ἀτρακτυλὶς. ὡς βαθεῖαι ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ. 4, 52.

Ἀτρείδης. τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει. 17, 118.

ἀτρεκέως. οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως. 25, 170. ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα. Ep. 16, 6.

ἀτρεκὴς. οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. 2, 151.

ἀτρέμας. 7, 19.

Ἀτρεὺς. 18, 6.

ἄτριπτος. ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις δεδόνατο. 13, 64.

ἄτροπος. ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων. 3, 49.

ἄτρυτος. 15, 7.

Ἀττικὸς. 12, 28.

ἀτύζειν. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56.

αὐαλέος. αὐαλέοι κικῖνοι. 14, 4.

αὐγὰ. 6, 38.

Αὐγείας. ποίμναι βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο. 25, 7. πᾶν δὴ πεδίον τόδ' Λεύφρονος Αὐγείαο. 25, 29. Αὐγείεω φίλος υἱὸς. 25, 160.

Αὐγείης. ἤέ τοι Αὐγείην δίζεαι. 25, 36. Αὐγείην ἐθέλοιμι εἰσιδέειν. 25, 43. Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο. 25, 54. Αὐγείης ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους. 25, 108.

Αὐγηιάδης. 25, 193.

αὔειν. χῶ παῖδες ἄυσαν. 8, 28. ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄυσεν. 24, 23. δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν. 24, 47.

αὐερύειν. 25, 241.

αὖθι. 11, 22.

αὖθις. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις ζῶντ' ἄφες. 5, 78. τὸν δὲ μέτ' αὖθις κηγὼν τοῖ' ἐφάμαν. 7, 90. αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. 7, 156. οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ. 16, 7. τὰ ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις. 25, 94. πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι. 25, 263.

αὐλά. ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. 15, 60. τὸν νεκρὸν εἶδεν αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. 23, 54.

Γ.

μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις. 20, 8. *γλώσσῃ περιλιχμᾶτο γένειον.* 25, 226.

γένειον. 22, 88.

γεννήτας. 17, 33.

γένος. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἢ Πάνεσσιν ἐρίσδει. 4, 62. *ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος.* 8, 33. *γένος μιν εἶναι ἔφασκον ἐκ Περσῆος.* 25, 172.

γένυς. ἐς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος. 14, 69.

γεραίρειν. ᾧ τὺ γεραίρεν ἀρξεῦμαι. 7, 94.

γεραίτερος. Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων. 15, 139. *ἐπ' ἀγρῶν γεραίτερος.* 25, 48.

γέρανος. 10, 31.

γέρας. αἴκα αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας. 1, 5. *ἄρνα σακίταν λαψῇ γέρας.* 1, 10. *ὕμνοι ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.* 17, 8. *ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν.* 17, 69. *σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι.* 17, 109. *γεράων θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.* 22, 223.

γερόντιον. 4, 58.

γέρων. γριπεὺς γέρων. 1, 39. *ἄπωθεν ἀλιτρύτοιο γέροντος.* 1, 45. *ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία.* 4, 4. *ἀμφί οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος.* 7, 17. *κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων.* 7, 150. *ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες.* 21, 6. *γέρων ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος.* 21, 12. *γράμματα τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν.* 24, 103. *ὁ γέρων βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.* 25, 1. *ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμι εἰσιδέειν.* 25, 43. *τὸν ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο, δῖος ἀγρώτης.* 25, 51. *τὸν γέροντα περίσσαινον.* 25, 71.

γεύειν. χαλεπὸν, χορίων κύνα γεῦσαι. 10, 11. *ὡς μῦς γεύμεθα πίσσας.* 14, 51.

γεώλοφον. τῇδε καθίξας ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον. 1, 13. *ὧδε νέμεσθε, ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον.* 5, 101.

γῆ. 15, 8.

γηραλέος. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι. 14, 69. *πατρὶ γηραλέῳ τίνα μῦθον ἐνίψω.* 27, 38.

γηρᾶν. τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ. 23, 29.

γῆρας. σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. 17, 24. *πρὶν ἀποτρίψαι νεότητα.* 24, 131.

γηράσκειν. οἱ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν. 12, 2.

γίγνεσθαι. οὐ τράγος αὐτὸς ἐγεντο. 1, 88. *αἴθε γενοίμαν μέλισσα.* 3, 12. *γενοίμαν Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.* 5, 149. *παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο.* 8, 92. *ἐπεσσομένοις γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.* 12, 11. *δοιώ τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην φῶτε.* 12, 12. *ᾧτινι τοῦτο θεῶν πόκα τέκνον ἔγεντο.* 13, 2. *ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.* 13, 9. *χάμιν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχα οὕτως.* 14, 27. *τί γενοίμεθα.* 15, 51. *δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν.* 15, 56. *αὐτῷ μοί τι γένοιτο.* 16, 19. *ὁ πατρὶ ἐοικὼς παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο.* 17, 64. *ὄλβιε κῶρε γένοιο.* 17, 66. *λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως.* 25, 83. *σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν δῶρον ὀπάσσομεν.* 28, 8. *τῶδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος.* 29, 17. *ἐμμελὴς ἔγεντο.* Ep. 19, 5.

γίνεσθαι. κοῦφόν τι τοῦτο καὶ ἀδὺ γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις. 11, 4. *τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι.* 11, 58. *μάχης οὐ γίνετ' ἐρωή.* 22, 192. *τῶν οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ὄντων.* 25, 92.

γινώσκειν. οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες ἢ ζωοὶ εἰμές. 2, 5. *οὐδ', ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον, ἔγνων.* 2, 85. *νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα.* 3, 15. *γινώσκεν οἶμαι τὺ καλῶς.* 11, 5. *γινώσκω, τίνος οὕνεκα φεύγεις.* 11, 30. *οὐκ ἔγνω, ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ.* 20, 34. *γνώσεαι, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.* 22, 63. *τάχα γνώσῃ, πρὶν ἀκοῦσαι.* 26, 19. *οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας· γινώσκω.* 29, 5. *γνώσομαι, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον.* Ep. 15, 1.

Γλαύκα. 4, 31.

γλαυκὸς. ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρήισι ταί τε μάλιστα ὀρνίχων ἐφίλαθεν. 7, 59. *τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.* 11, 43. *ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ.* 16, 5. *ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ.* 16, 61. *γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.* 21, 55. *γλαυκᾶς δῶρον Ἀθανάας.* 28, 1.

γλαφυρὸς. Ἡετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς μισθόν. Ep. 7, 5.

γλάχων. ὧδε πατησεῖς γλάχων' ἀνθεῦσαν. 5, 26.

γλυκερὸς. βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν. 8, 37. *οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον.* 9, 34. *τῶ μοι γλυκερώπερον οὐδὲν.* 11,

ἐρείκη. ὃς τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται. 5, 64.

ἐρεῖν. ἁ Μίλατος ἐρεῖ. 15, 126. τίς ὁ μισθὸς, ἐρεῖς. 22, 64. κεῖνο τις ἐρείτω ποτιδών σε. 28, 24. κἠγὼ τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ. 29, 3. οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. Ep. 10, 3. χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς. Ep. 15, 3. ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα. Ep. 16, 6.

ἐρειὸς. 15, 50.

ἐρείπειν. ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 50.

ἔρεισμα. γέρων ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος. 21, 12.

ἔρεσθαι. οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην φαινόμενος, ὅντιν' ἐροίμην. 25, 219.

ἐρετμὸς. ἀριστεύουτες ἐρετμοῖς. 12, 27.

ἐρεύγειν. ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς. 13, 58.

ἐρεύθεσθαι. ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι. 7, 117. ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν. 17, 127.

ἐρευνᾷν. τέκτων, ὅστις ἐρευνῇ ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 45. ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν. 25, 221.

ἐρημαζέσκειν. ἄμφω ἐρημάζεσκον. 22, 35.

ἐρημιὰς. 27, 62.

ἐρητυσάσκειν. ἐρητύσασκε ὑλαγμοῦ. 25, 75.

ἐριδμαίνειν. ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ κοῦροι ἐριδμαίνουσι. 12,

ἐρίζειν. ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. 5, 23.

Ἐριθακὶς. 3, 35.

ἐριθηλὴς. ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην. 25, 132.

ἔριθος. 15, 80.

ἐρικυδὴς. θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι. 17, 108.

ἐρινεὸς. ὅρπηκας κάμπησιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο. 25, 248.

ἐρινὸς. 25, 250.

ἔριον. τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο. 5, 26.

ἔρις. ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. 5, 23. ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο. 15, 10.

ἐρίσδειν. ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων. 1, 24. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν. 4, 8. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει. 4, 63. τὺ ἔρισδε. 5, 30. ἄμμες ἐρίσδομες, ὅστις ἀρείων βωκολιαστάς ἐστι. 5, 67. οὐ θεμιτὸν, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. 5, 136. ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισδεν. 6, 5. βάτραχος ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. 7, 41.

ἔριφος. αἶξ, ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως. 1, 26. αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν. 5, 21. κεῖται ὥριφος. 5, 24. ὥριφος ἰσοπαλὴς. 5, 30. ἐφ' ἑσπερίοις ερίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ κύματα. 7, 53. ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. 8, 50.

ἕρκος. 25, 279.

Ἑρμᾶς. 1, 57.

Ἑρμείας. Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ Ἀρπαλύκῳ. 24, 113.

Ἑρμῆς. Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο. 25, 4.

ἔρνος. κρατὶ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος. 2, 121. ἐσσὶ πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 44. λύκων ὀλοφώϊον ἔρνος. 25, 185. σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος. 26, 11.

ἔρξαι. πολλοὺς εὖ ἔρξαι παῶν. 16, 25.

ἔρος. 29, 22.

ἕρπειν. ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. 1, 105. 106. ἑρφ' ὧδ', ἕρπε. 5, 44. οὐχ ἑρψῶ τηνεὶ. 5, 45. ἐς τὸν Ἄλεντα εἵρπομες ἐκ πόλιος. 7, 2. ἕρπην ὥρα κ' εἴη. 15, 42. ἄμμες ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα ἑρψοῦμες. 18, 40.

ἑρπετὸν. πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι. 15, 118. ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα ἑρπετὰ δεικανάεσκεν. 24, 56. ὅππῃ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετὸν. 29, 13.

ἕρπυλλος. Ep. 1, 2.

ἔῤῥειν. ἔῤῥ' ἀπ' ἐμεῖο. 20, 2.

ἐῤῥίγειν. ἤδη νῦν φοίνικες ἐῤῥίγασιν. 16, 77. v. ῥιγεῖν.

ἕρσα. χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ. 20, 16.

ἐρύειν. τὼ ἄορ' ἐκ κολεοῖϊν ἐρυσσαμένω. 22, 191. τότε βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25, 273.

ἐρυθρὸς. ἔφερον τοι μάκων' ἀπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν. 11, 57.

ἐρύκειν. τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. 7, 127.

Ἔρυξ. 15, 101.

ἔρυσθαι. χαίρων, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο αὐτοῦ οὐ παρεόντος. 25, 76.

ἔρχεσθαι. τὰν σκύλακες τρομέοντι

δώμεθα. 1, 21. ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἐσδόμενοι τοιάδ' ἄειδον. 6, 4.

ἐσείδειν. μ' ἐσιδὼν ὥστοργος ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι. 2, 112. χρῄσδεις ὧν ἐσιδεῖν; 8, 11. χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν. 8, 12. παύσασθαι ἐσιδών τυ οὐδέτι πω νῦν ἐκ τήνω δύναμαι. 11, 28. ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα. 21, 24. ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον. 30, 28.

ἐσθλός. εἴ τι περ ἐσθλὸν χαῶν τῶν ἐπάνωθεν. 7, 4. τιν' ὁδίταν ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα. 7, 12. οὔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι. 7, 39. Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν πολλὰ ἐσθλά. 7, 93. ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος. 7, 100. οὐκετ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι. 16, 14. ὄφρα ἐσθλὸς ἀκούσῃς. 16, 30. κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι. 17, 117. ἁμετέροις κλέος ὕμνοις ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. 22, 215.

ἐσκαλεῖν. ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον. 2, 132.

ἔσκειν. οὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητή, οὐδὲ λίθῳ. 25, 274.

ἐσορᾶν. ἐσορῇ τὰς μηκάδας. 1, 87. ἐπεὶ ἐσορῇς τὰς παρθένος. 1, 90. οὐκ ἐσορῆτε τὸν μεν τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν. 5, 3. ταῦτα ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντί με πολλάκι. 6, 31. ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα. 8, 56. τὸ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. 13, 4.

ἑσπέριος. χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ κύματα. 7, 53.

ἕσπεσθαι. χάρις οὐχ ἕσπετο μύθοις. 22, 168.

ἐσσεῖται. v. εἶναι.

ἔσσεται. v. εἶναι.

ἐσσῇ. v. εἶναι.

ἐσσί. v. εἶναι.

ἐσσόμενος. v. εἶναι.

ἐσσυμένως. δοιὼ τώγε ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεώ. 22, 139. ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἰόντες. 25, 84.

ἕσταν. v. ἱστάναι.

ἔστε. τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς. 5, 22. ἐγὼ κλᾳσῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ αὐτά. 6, 32. χὰ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν κνύζᾳ ἀσφοδέλῳ τε. 7. 67.

ἑστηκέναι. v. ἱστάναι.

ἑστίη. 22, 205.

ἐσχαρεών. πῦρ ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες. 24, 48.

ἐσχατιά. ἐσχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι. 13, 25. μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης. 25, 31.

ἐσχατόεις. 7, 77.

ἔσχατος. εὖρος ἔσχατα φυκία κινεῖ. 7, 58. ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἔνθων. 15, 8. ἀΐδαν εἰς ἔσχατον ἐλθὼν ζωός. 16, 52. ἀμφότεροι ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα. 17, 27. ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον. 24, 63. τράγος τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.

ἔσω. χαλεπὸς ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. 13, 71. ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους. 25, 107. ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι. Ep. 3. 5.

ἑταίραι. με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα. 20, 18. πενία σφιν ἑταίρα. 21, 16.

ἑταῖρος. ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. 7, 31. οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν. 13, 38. πολὺν ἀγαθοῖσιν ἑταίροις. 17, 111. πάντα τεῷ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ. 21, 38. ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων. 22, 35. ὤλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους. 22, 178. καλός μοι ὤλεθ' ἑταῖρος. 23, 45. ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον. 23, 48. εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα. Ep. 11, 3.

Ἐτεόκλειος. ὦ Ἐτεόκλειοι χάριτες θεαί. 16, 104.

ἐτεόν. 25, 173.

ἕτερος. τὸν ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν. 12, 14. ἐγὼ ἑτέρων ὑποφήτης φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις σύ. 22, 116. ἑτέρᾳ ἐπιβαίνων. 22, 120. κουφίζων ἑτέρᾳ κολεόν. 24, 45. χαλεπόν, ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός. 25, 67. ἔλπομαι, οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων, ἠέ σε. 25, 174. ἑτέρηφι βάκτρον εὐπαγές. 25, 207. ἑτέρηφι βέλεμνα χειρὶ προεσχεθόμην. 25, 253. τῇ ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας. 25, 255. ἐξ ἑτέρω ἕτερον ματῇς. 29, 15.

ἑτέρωθεν. ἑτέρωθεν ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον. 22, 92. τὸν γέροντα περίσσαινον ἑτέρωθεν. 25, 72.

ἑτέρως. Ep. 10, 3.

ἐτήτυμος. χρυσὸν πεύθονται ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί. 12, 37.

ἑτοιμάζειν. κάγκανα ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατε. 24, 87.

ἕτοιμος. ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα. 13, 63. τὰ ἐξ ἐμεῦ οὐκ

74. ἐσσὶ πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 44. τὰ καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα. 7, 93, τὶν οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδὲν. 11, 29. ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀῶς. 13, 11. πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην. 15, 64. αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει. 16, 1. Ζεῦ, κύδιστε πάτερ. 16, 82. ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι. 17, 1. Διῒ Κρονίωνι μέλονται αἰδοῖοι βασιλῆες. 17, 73. Ζηνός που τόδε σῆμα. ibid. ἓν λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. 17. 133. μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς. 18, 18. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. 18, 19. Ζεὺς, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον. 18, 52. ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεὺς. 21, 23. ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱώ. 22, 1. ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς. 29, 95. δύω φερέτην Διὸς υἱὼ δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 137. Ζεὺς ἐπάμυνε. 22, 210. Διὸς νοέοντος ἅπαντα. 24, 21. δώδεκα οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν μόχθους. 24, 80. Ζηνὶ ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον. 24, 97. Διὸς ἄλκιμος υἱὸς. 25, 42. προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο Αὐγείειεω φίλος υἱὸς. 25, 159. ὄλεσσε θηρίον, αἰνολέοντα, κοίλην αὖλιν ἔχοντα, Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσὸς. 25, 169. ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος. 26, 31. ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας. 26, 34. πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς. 28, 5, τὸν τοῦ Ζανὸς ὑμῖν υἱὸν πρῶτος ἐπάνωθε μουσοποιῶν Πείσανδαος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 1.

ζέφυρος. τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν ἐς ζέφυρον βλεπέτω. 10, 47.

ζῆν. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις ζῶντ' ἄφες. 5, 79. κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ. 23, 32. οὐ δύναμαι ζῆν. 23, 42. ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν. 29, 6.

ζοὸς. οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς. 2, 5.

ζοά. πολλὰ ποττὰν ζοὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα. Ep. 17, 9.

ζοία. τὸ ἥμισυ τᾶς ζοίας ἔχω. 29, 5.

ζόφος. ἠέλιος ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους. 25, 85.

ζυγὸς. ἀλλήλους ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. 12, 15. κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο δειελινοὶ. 13, 32. σὺ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις. 27, 20.

ζώειν. χρήματα ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων. 16, 59. ἀμερξάμεναι κισσὸν ζώοντα. 26, 4. φίλει, ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεὶ. 29, 20.

ζωὴ. ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο. Ep. 9, 1.

ζωννύναι. ἐν αὐτοῖς Ἱέρων ζώννυται. 16, 81.

ζωογράφος. ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. 15, 81.

ζωὸς. ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν. 4, 42. ᾄσεῖ, ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ ζωὸν ἐόντα. 7, 79. αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες. 7, 86. ἀΐδαν ἐς ἔσχατον ἐλθὼν ζωὸς. 16, 53.

ζωοτόκος. ἅπασαι ζωοτόκοι ἦσαν περιώσια. 25, 125.

Ζωπυρίων. 15, 13.

ζωστὴρ. ἀμφὶ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 18. πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι. 26, 17.

H.

ἦ. ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης. 22, 58. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο. 11, 49.

ἦ. εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ρα Φιλώνδα. 4, 1. ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες; 4, 3. ἦ ῥά γε λεύσσεις; 4, 53. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα; 4, 58. ἦ οὐ μέμνασ', ὅτ' ἐγὼν τὺ κατήλασα. 5, 116. ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν λανὸν ἐπιθρώσκεις; 7, 24.

ἦ. ἦ ῥ' Ἄμυκος. 22, 75. ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἶζον ἰόντες. 25, 84.

ἦ. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. 1, 16. ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη. 1, 130. ἦ ῥά με τόσον ἔφθασας. 2, 114. ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. ἦ στωμύλος ἦσθα. 5, 79. ἦ γὰρ ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. 7, 31. ἦ γὰρ ὁ δειλὸς τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς. 7, 96. ἦ μέγα τοί κε τέκοιτο. 18, 21. ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα. 22, 152. ἦ ὅγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν τύμβω ἀναῤῥήξας. 22, 207. ἦ ῥά νυ παῖδες ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι. 25, 40.

I.

ἱεροὶ Ἡελίου. 25, 130. Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο. 25, 170. ἱερὰ ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἐλοῖσαι. 26, 7. Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν. 28, 7. σακὸς εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν. Ep. 4, 5. Εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 4.

Ἱέρων. ἐν αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι, ζώννυται. 16, 80. ὑψηλὸν Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί. 16, 98. ὑμνεῖν αἰχμητὰν Ἱέρωνα. 16, 103.

ἵζειν. ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἷζον ἰόντες. 25, 84.

Ἰησόνιος. πολλοὶ ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηὸς. 22, 31.

Ἰήσων. 13, 16.

ἰητὴρ. ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος, Νικίᾳ. Ep. 7, 2.

ἰθὺ. 14, 42.

ἰθύνειν. μήτε Κομάτᾳ τὸ πλέον ἰθύνῃς. 5, 71.

ἱκάνειν. ξενίων τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις. 22, 60. ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος. 22, 141. ἀθανάτων φραδῃ τινος ἐνθάδ' ἱκάνεις. 25, 52. ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λῖς ἦεν, ἵκανον. 25, 211. μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω. 27, 23.

Ἰκάριαι πέτραι. πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. 9, 26.

ἴκελος. ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι μαινομένῳ ἴκελον. 2, 51.

ἱκνεῖσθαι. τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας. 1, 20. φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. 135. ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν. 3, 13. εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο. 7, 62. ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν Ἀλκμήνας υἱὸς. 13, 19. Ἑλλάσποντον ἵκοντο. 13, 29. πεζὸς ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν. 13, 75. ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται. 16, 12. ἐς καλεύντων θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν. 16, 107. οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας ἵκετο. 17, 113. φοίνικα ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκὴ. 22, 195. ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε. 24, 9. πολυεργοὶ ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται. 25, 28. δεδεγμένος, ὁππόθ' ἵκοιτο. 25, 228. πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι. 25, 258. μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται. Ep. 7, 3.

ἵλαος. αἴ τ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν. 5, 18. μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη. 27, 15.

ἱλάσκεσθαι. ἱλάσκεο τὴν θεόν. Ep. 13, 1.

ἰλεὸς. ἐπ' ἔσ χαταγῆς ἔλαβ' ἐνθὼν ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν. 15, 9.

ἵλημι. ἵλαθι, φίλ' Ἄδωνι. 15, 143.

Ἰλιὰς. ὑμνήσας Ἰλιάδας μάχας. 22, 220.

Ἴλιον. 22, 217.

Ἶλος. ὅθι φρυγὸς ἠρίον Ἴλου. 16, 75.

ἱμὰς. ὑμνέομες Πολυδεύκεα χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν. 22, 3. τίς, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας. 22, 68. περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας. 22, 81. ἀλλάλους ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν. 22, 108. πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν. 24, 111. ἀαγεῖς δίφροι χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122. ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 102.

ἱμείρειν. τί μάχης ἱμείρετε. 22, 145. ἱμείρων ἰδέειν. 25, 184.

Ἱμέρα. 5, 124. Ἱμέρα αἴτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75.

ἱμερόεις. βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον. 7, 118.

ἵμερος. αἰεὶ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτὸν. 16, 65. τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντὶ. 18, 37.

ἱμερόφωνος. Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερόν φυτὸν. 28, 7.

ἱμερτὸς. ὁ τὸν κροκόεντα κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 4.

ἰνδάλλεσθαι. αἱ ὑπένερθεν λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο. 22, 39.

ἰνίον. 25, 264.

Ἰνὼ. Ἰνὼ, καί Αὐτονόα. 26, 1. Ἰνὼ ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον. 26, 22.

ἰξὺς. πάντοθεν εἰλισθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξὺν. 25, 246.

ἰοειδὴς. ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον. 16, 62.

ἴον. νῦν ἴα μέν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι. 1, 132. καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ. 23, 29.

ἰὸς. οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη. 16, 17.

ἰὸς. ἑλὼν κοίλην φαρέτραν, ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην. 25, 207. περὶ ἰὸν ἐχέ-

K.

κυλίνδειν. παρὰ πλευρῆσι μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 145. *οὕς τε κυλίνδων χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.* 22, 49. *τόσα μετὰ πρώτοισι κυλίνδει ἴς ἀνέμου.* 25, 93.

κύλιξ. αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. 7, 70.

κυλοιδιᾶν. οἱ ὑπ' ἔρωτος δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι. 1, 38.

κῦμα. εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι. 3, 25. *τά νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχα καχλάζοντα.* 6, 11. *χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις νότος ὑγρὰ διώκῃ κύματα.* 7, 54. *χάλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα.* 7, 57. *τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;* 11, 49. *αὦθεν ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα.* 15, 133. *ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν.* 16, 60. *ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι Σαρδόνιον κατὰ κῦμα.* 16, 86. *κείμενος ἐκ φύλλοις ποτὶ κύματι.* 21, 35. *σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα.* 22, 10. *τὰ εἰς ὑγρὸν ὤχετο κῦμα πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο.* 22, 167.

Κυμαίθα. 4, 46.

κύμινον. καταπρίων τὸ κύμινον. 10, 55.

κυναγὸς. οἷα θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς. 23, 10. *ὄμνυμί σοι τώσδε τὼς κυναγὼς.* 30, 25.

κυνὰς. ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν ἔλαβ' ἐχθὲς. 15, 19.

Κυναίθα. 5, 102.

Κυνίσκα. *ἐμὲ ἁ χαρίεσσα* Κυνίσκα *ὑβρίσδει.* 14, 8. *ἁ* Κυνίσκα *ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένος ἑξαέτις.* 14, 31.

κυνοθαρσής. 15, 53.

κυνόσβατος. 5, 92.

κυπαρίσσινος. ἔστι μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος. 5, 104.

κυπάρισσος. ἐντὶ τηνεὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 11, 45. *κάπῳ κυπάρισσος.* 18, 30. *ἀκρόκομοι κυπάρισσοι.* 22, 41. *δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.* 27, 45. *ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.* 27, 57. *ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθά ειεὐώδει κυπαρίσσῳ.* Ep. 4, 7.

κύπειρος. ὧδε κύπειρος. 1, 106. 5, 45. *βαθὺν ἐτάμοντο κύπειρον.* 13, 35.

Κύπρις. *ἦνθε ἀδεῖα καὶ ἁ* Κύπρις *γελάοισα.* 1, 95. Κύπρι *βαρεῖα,* Κύπρι *νεμεσσατά,* Κύπρι *θνατοῖσιν ἀπεχθής.* 1, 100. 101. *νῦν χάριν μὲν ἔφαν τᾷ* Κύπριδι *πρᾶτον ὀφείλειν. καὶ μετὰ τὰν* Κύπριν *τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἷλεν.* 2, 130. 131. *ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος* Κύπριος *ἐκ μεγάλας.* 11, 16. Κύπρι Διωναία. 15, 106. *τὰν* Κύπρις *ἔχει.* 15, 128. *νῦν* Κύπρις *ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα.* 15, 131. Κύπρις, *θεὰ* Κύπρις, *ἶσον ἔρασθαι ἀλλάλων.* 18, 51. *οὐκ ἔγνω, ὅτι* Κύπρις *ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ.* 20, 34. *ἁ* Κυβέλας *κρέσσων καὶ* Κύπριδος. 20, 43. *μηκέτι μηδὲ σύ,* Κύπρι, *τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ, μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις.* 20, 44. *ὄππα* Κύπριδος *ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ.* 28, 4. *τούτους λαβοῦσα,* Κύπρι. 30, 33. *τὸν ἠλέησε* Κύπρις. 30, 39. Κύπριδος *ἔργα τελεῖν.* Ep. 4, 4. *ἡ* Κύπρις *οὐ πάνδημος.* Ep. 13, 1.

Κύπρος. Κύπρον *ἔχοισα* Διώνας *ποτνια κούρα.* 17, 56.

κυρεῖν. ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι. 3, 51. *σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν.* 17, 6.

κύρτος. κύρτοι. 21, 11.

κυρτὸς. κυρτὴ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον. 25, 245.

κύτισος. ταὶ ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι. 5, 128. *ἁ αἶξ τὸν κύτισον διώκει.* 10, 30.

κύων. τὼς κύνας ὤλαφος ἕλκοι. 1, 135. *ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.* 2, 35. *τίς παρεύσας αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δῆλετ' ἀμέλγειν;* 5, 27. *θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.* 5, 38. *ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει.* 5, 106. *πάλιν ἅδε τὰν κύνα βάλλει.* 6, 9 *σῖγα ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί.* 6, 29. *ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.* 8, 27. *χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.* 10, 11. *τὰν κύν' ἔσω κάλεσον.* 15, 43. *οὐδεὶς οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα.* 21, 15. *πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται.* 21, 45. *τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν.* 25, 68. *αἱ κύνες κλαγγεῦντι.* Ep. 6, 5.

κῶας. ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων Αἰσονίδας. 13, 16. *κῶάς τε.* 21, 12.

κῶμα. μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον. Ep. 3, 6.

κωμάσδειν. κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. 3, 1.

λαλεῖν. ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι. 5, 34. Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες. 15, 92. ὁπποῖα λαλεῖς. 20, 6. ὡς τρυφερὸν λαλέεις. 20, 7. κὴν αὐλῷ λαλέω, κὴν δώνακι, κὴν πλαγιαύλῳ. 20, 29. ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 27, 57.

λάλος. ὡς λάλος ἐσσί. 5, 75.

λαμβάνειν. αἶγα τὺ λαψῇ. 1, 4. ἄρνα τὺ σακίταν λάψῃ γέρας. 1, 10. αἴκα αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας. 1, 5. λαβοῖσα τὰ θρόνα ταῦτα. 2, 59. ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές. 15, 20. τὸν μικκὸν λαβοῖσα. 15, 42. ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο. 22, 84. σκαιῇ σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα. 22, 119. ἣν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω. 23, 25. τοὺς ἔλαβ' ὕπνος. 24, 10. παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος. 24, 129. ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. τούτους λαβοῦσα, Κύπρι. 30, 33.

λαμπὰς. λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας. 2, 128.

λάμπειν. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις. 20, 24.

λαμπέσκειν. ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε. 24, 19. πολλὸν ἐν ἄλλοις βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. 25, 141.

Λάμπουρος. ὦ Λάμπουρε κύων. 8, 65.

Λαμπριάδας. εἴθε λάχοιεν τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται τοιόνδε. 4, 21.

λαμυρὸς. λαμυροὺς χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας. 25, 234.

λᾶν. λῇς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας συρίσδεν. 1, 12. οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι. 4, 14. αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν. 5, 21. αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες. 5, 64. λῇς μοι ἀεῖσαι. 8, 6. αἰ λῇς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι. 8, 85. αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς. 11, 56. ἣν λῇς, καὶ τοῦτο. 23, 45. λῇς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι ἁδύ τι μοι. Ep. 5, 1.

λανθάνειν. τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμου Ἀριάδνας. 2, 46. ἁμῶν λέλασται. 2, 158. μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας λασεύμεσθα. 4, 39. οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας. 5, 19. κοὔ μ' ἔλαθε. 6, 22. ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδάς. 10, 38. ἐξενθοῖσα λάθοιο οἴκαδ' ἀπενθεῖν. 11, 63. λασῶ μανείς ποκα. 14, 9. ἔγρεσθαι πρὸς ἀῶ μή τι λάθησθε. 18, 55. μὴ λαθόμην; 21, 25.

λανὸς. ἤ τινος ἀστῶν λανὸν ἐπιθρώσκεις. 7, 25. ἀνῷξα βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ. 14, 16.

λὰξ. 26, 32.

Λαοκόοσσα. 22, 206.

λαὸς. Σικελὴν Ἀρέθοισαν ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι. 16, 103. λαοὶ ἔργα περιστέλλουσιν ἔκηλοι. 17, 97.

λαοφόνος. σὺ λαοφόνον Διομήδεα τέκες. 17, 53.

λαοφόρος. λαοφόρου ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου. 25, 155.

Λαπίθαι. 15, 141.

Λαρισσαῖος. 14, 30.

λάρναξ. ἀσεῖ, ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ ζωὸν ἐόντα. 7, 78. τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα. 7, 84. ἁ κλαξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος. 15, 33.

λάσδεσθαι. λάσδεο τὰς σύριγγας. 8, 84.

λασεύμεσθα. v. λανθάνειν.

λασθῆμεν. v. λανθάνειν.

λασιαύχην. βούλευον, ὅπως λυσιαύχενα βύρσαν θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25, 272.

λάσιος. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. 7, 15. λασία ὀφρῦς. 11, 31. αἴ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμες. 11, 15. ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός. 12, 4. ἄνθεα εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις. 22, 42. ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 134. τρηχὺν ἔαξα αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. 25, 257. ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3. ῥέξω λάσιον τράγον. Ep. 4, 17. ἐγγὺς στάντες λασίας δρυὸς ἄντρον ὄπισθεν. Ep. 5, 5.

Λάτμιος. Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε. 20, 39.

Λάτυμνον. σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον. 4, 19.

Λατὼ. 18, 50.

λαύρα. τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, κάμψας. Ep. 4, 1.

ἐλαύνεται. 4, 23. η μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς. 5, 50. καὶ δὴ μὰν ἀπίοιω πεπαίτερος. 7, 120. τί μὰν θησεῖς. 8, 17. οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ. 8, 74. καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικός ἦσθα. 10, 23. νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι. 11, 60. ἤρατο μὰν καὶ τῆνος ὀπτῶ ἀλεύρω. 14, 7. οὐ μὰν ἐξήταξα. 14, 28. ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. 17, 40. οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσός. 17, 106. οὐ μὰν κιθάραν τις ἐπισταται ὧδε κροτῆσαι. 18, 35. οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος. 21, 40. ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα. 22, 152. οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρώῃ φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 205. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας. 27, 26.

μάνδρα. ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον. 4, 61.

μανθάνειν. κῆπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἅσυχα νεῦσον. 2, 100. Ἀσσυρίω παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα. 2, 162. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν ἢ καὶ ἀκούσας. 5, 39. νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι. 11, 60. ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο. 13, 9. οὐ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν. 20, 3. ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια. 21, 29. πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ Ἀρπαλύκῳ Φανοπῆϊ. 24, 113. δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν. Ep. 11, 2.

μανία. σὺν κακαῖς καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν ἐφόβησε. 2, 136. ἤρατο ὀλοαῖς μανίαις. 11, 11.

μανιώδης. σὺν ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου. 26, 13.

μανοφόρος. τρέφω τοι ἕνδεκα νεβρώς, πάσας μανοφόρως. 11, 41.

μαντεύεσθαι. πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται. 21, 45. ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴ τε καὶ οὐκὶ. 25, 178.

μάντις. τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους ἐς Πύλον. 3, 43. ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἐχθρ' ἀγορεύων. 6, 23. μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἁ καλαμαίᾳ. 10, 18. Τειρεσίαν μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα, Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 64. μάντι Εὐηρείδα. 24, 70.

μαραίνειν. καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστί, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει. 23, 28. λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, ἀνίκα πίπτῃ. 22, 30.

μαρμαίρειν. πολλοὶ ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι. 17, 94.

μαρμάρινος. τὤγαλμα θῆκε τὸ μαρμάρινον. Ep. 10, 2.

μάρμαρος. χερῶν οἱ ἔκβαλε τυκτὰν μάρμαρον. 22, 211.

μαρύειν. τῷ περὶ χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. 1, 29.

μάσδα. ὁ πύκτας Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας. 4, 34.

μασδός. ἦ ρα λεαίνας μασδὸν ἐθήλαζε. 3, 16. οὐδὲ φθίμενον μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι. 3, 48.

μάσσων. αἰεὶ μάσσονα γυῖα ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου. 22, 113.

μάσταξ. μάστακα οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν. 14, 39.

μαστίσδειν. μὴ τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους τανίκα μαστίσδοιεν. 7, 108.

μαστός. γαλαθηναὶ ἄρνες γειναμένης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι. 18, 42.

μάταν. 14, 28.

ματεῖν. ἐξ ἑτέρω ἕτερον ματῇς. 29, 15.

ματεύειν. τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις. 21, 65.

μάτηρ. ἦνθέ μοι ἁ Φιλίστας μάτηρ τᾶσγε ἐμᾶς αὐλητρίδος. 2, 146. δρυμῷ μιν ἔτρεφε μάτηρ. 3, 16. ἁ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας. 3, 45. ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ, χἁ μάτηρ. 8, 16. ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο. 8, 89. πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν. 9, 13. Αἴτνα μᾶτερ ἐμά. 9, 15. τὸν τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ. 10, 58. ἀνίκα πρᾶτον ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ. 11, 26. ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα. 11, 67. σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. 13, 13. ἁ Κυνίσκα ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένος ἑξαέτις. 14, 32. ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ. 15, 60. κούρη, ἁ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων εἴλαχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. 16, 83. σέ δεξαμένα παρὰ ματρὸς. 17, 59. σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ παίσδειν ἐς βαθὺν

N.

λιστα ὀρνίχων ἐφίλαθεν. 7, 60. ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί. 22, 72. εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι γεινόμεθα. 22, 73.

ὄρνις. ὄρνισιν ὕσπλαγξ. 8, 58. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 72. ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον. 24, 63.

ὀροδαμνὶς. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. 7, 138.

ὄρος. κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 1, 136. ταί μοι αἶγες βόσκονται κατ' ὄρος. 3, 2. εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε· ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι. 4, 56. 57. ὅστις ἐρευνῇ ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46. τοῦθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. 7, 51. χὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο. 7, 74. ὑακίνθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 27. τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ, μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις. 20, 45. παντοίην ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36. ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν. 25, 221. τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος ἄγαγον. 26, 2. ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέρουσαι. 26, 26. σταλικες ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη. Ep. 3, 2.

ὀρούειν. φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας. 6, 13. ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν. 22, 142.

ὄρπαξ. τοὶ ἐκέχυντο ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε. 7, 146.

ὄρπηξ. ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο. 25, 248.

ὀρτάλιχος. οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν. 13, 12.

ὀρύσσειν. ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα. 5, 123.

ὀρφανίζειν. Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνου. Ep. 5, 6.

ὄρφνη. ἀμφιλαφὴς παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης. 24, 46.

ὀρχεῖσθαι. ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ. 6, 45.

Ὀρχομενός. αἱ Μινύειον Ὀρχομενὸν φιλέοισαι. 16, 105.

ὄρχος. ἁ μὲν ἀν' ὄρχως φοιτῇ. 1, 48.

ὅς. ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων. 22, 133. Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν αὐτός. 24, 119. εἰ ὁ μὲν κατὰ ἄστυ μένῃ παρὰ οἷσι πολίταις. 25, 45. βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν. 25, 58. χαίρων ἐν φρεσὶν ησιν. 25, 76. ἠέλιος ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον. 25, 118. τῶν προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ. 25, 138. σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν. 25, 223.

ὄσδειν. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει. 1, 149. ταὶ τραγεῖαι ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις. 5, 52. πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης. 7, 143.

ὅσον. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας. 4, 39. φοίνικα ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή. 22, 195.

ὅσος. μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι. 7, 47. οὔτις τόσα φύες, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος. 17, 79. ψεύδονται πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν. 21, 22.

ὅσονπερ. 17, 66.

ὅσοσπερ. ὅσαις περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα. 7, 60.

ὀσσίχος. ὀσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα. 4, 55.

ὄσσος. οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας. 23, 8. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων. 24, 73. περιγληνώμενος ὄσσοις. 25, 241.

ὅσσος. τυτθὸν ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος. 1, 45. τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμου Ἀριάδνας. 2, 45. οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φονεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. 2, 108. ὅσσον θέλω αὐτός. 8, 7. τοῦ θέρεος φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω, ὅσσον ἐρῶν τι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν. 9, 13. ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι. 9, 35. ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς, ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς, ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν· τόσσον ἔμ' εὔφρηνάς συ φανεὶς. 12, 3. 4. 5. 6. ὅσσα ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν. 24, 109, 110. ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο. 13, 9. δάκρυε,

μαι. 5, 144. ὡς ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 50. οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς, οὐδ' ἐνιαυτοὺς. 16, 71. δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα ἄστρα βιαζόμεναι. 22, 8. πολὺς ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος νυκτὸς ἐφερπύσας. 22, 14. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς. 24, 77. νέφη ὑδατόεντα, ὅσσα ἐν οὐρανῷ εἰσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε. 25, 90.

οὔριος. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ οὔριον. 24, 93.

οὖρος. ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος. 1, 77. ἐν οὔρεσι μᾶλα νομεύων. 3, 46. εἴης Ἠδωνῶν ἐν οὔρεσι χείματι μέσσῳ. 7, 111.

οὖρος. 13, 52.

οὐρὸς. ὅρος. οὐροὺς ἴσασι φυτοσκάφοι. 25, 27.

οὔτι πω. 1, 62.

οὗτος. βέντισθ' οὗτος. 5, 76. οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος. 5, 102. οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος. 5, 147.

ὀφείλειν. 2, 130.

ὀφέλλειν. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ. 17, 78. οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 120.

ὄφελος. ὧν ὄφελός τι. 13, 18. ὄφελος μέγα γειναμένοισι. 17, 35.

ὀφθαλμὸς. τάκεται ὀφθαλμῶς. 1, 88. τάκεαι ὀφθαλμῶς. 1, 91. ἄλλεται ὀφθαλμός μεύ ὁ δεξιός. 3, 37. πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει. 4, 7. εἷς ὀφθαλμὸς ἔπεστι. 11, 33. καιόμονος ὑπὸ τεῦ ἀνεχοίμαν καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυ κερώτερον οὐδὲν. 11, 53. ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε. 24, 18. πάντη διεδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25, 233. δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν. Ep. 11, 2.

ὄφις. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω ἐκ παιδὸς. 15, 58. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι. 24, 29.

ὄφρα. ὄφρα κε, κ' εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούσῃς. 16, 30. ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη. 25, 190. ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴη. 25, 279. πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω, 27, 6.

ὀφρῦς. οὕνεκά μοι λασία ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὥτερον ὧς μία μακρά. 11, 31. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις. 20, 24. μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν. 22, 104.

ὀχεύειν. εἴ τιν'. ὀχεύσεις τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ. 5, 147.

ὀχεὺς. στιβαροὺς θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας. 24, 49.

ὄχθη. δρύες, Ἱμέρα αἵ τε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75. αἱ νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος. 25, 9.

ὄχλος. μόλις ὔμμιν ἐσώθην πολλοῦ ὄχλου. 15, 5. ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος. 15, 44. ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. 15, 59.

ὄχνη. ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144.

ὄψ. ἀηδονίδες, μέλπουσαι στόμασι τὰν μελίγηρυν ὄπα. Ep. 4, 12.

ὀψαμάτης. Μίλων ὀψαμᾶτα. 10, 7.

ὀψίγονος. σπείρῃσιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα ὀψίγονον. 24, 31.

ὄψις. λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς ὄψιν. 21, 38. ἴσαι ψεύδεσιν ὄψεις. 21, 64.

Π.

πα. ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα ἀμέλγες. 4, 3. ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 151.

πᾷ. πῇ. πᾷ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾷ ποκα νύμφαι. 1, 66. πᾷ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι, πᾷ δὲ τὰ φίλτρα; 2, 1. ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος. 15, 33.

πᾷ. πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι. 2, 19. 11, 72. πᾷ δή τυ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις. 7, 21.

παγὴ. ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἁ πίτυς τήνα, ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται. 1, 2.

παγῆναι. v. πηγνύναι.

πάγχυ. ᾧ ἔπι πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. πέπληντο πάγχυ γάλακτος. 25, 105. πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας. 25, 162.

Παιὰν. ὦ Παιὰν. 5, 79. 6, 27. ταὶ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν Πύθιε Παιὰν. Ep. 1, 3.

παίγνιον. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον κακὰ παίγνια. 15, 50.

παιδεύειν. ὧδε Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ. 24, 132.

παιδικὸς. κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ. 23, 32.

πεπρωμένον. 24, 80.

περᾶν. ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα. 2, 90. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακόν. 15, 44. Βερενίκα εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν. 17, 47.

πέραν. 16, 99.

πέρην. 25, 19.

περιβαλλειν. τᾶς οὔτις ἀρείω νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ. 17, 129.

περιγληνᾶσθαι. ὅ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὅσσοις θὴρ ἄμοτος. 25, 241.

περιδραμεῖν. v. περιτρέχειν.

περιζώστρα. κρατὶ ἔχων λευκὰν, πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν. 2, 122.

περιϊάπτειν. ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη. 2, 82.

περικαλλής. αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι ἵδρυσεν. 17, 124.

περικαλύπτειν. ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει. 25, 176.

περικεῖσθαι. ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. 23, 14.

περικλᾶν. περικλώμενον εὗρον ἀγῶνα. 21, 48.

περικλειτός. οἷα ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα ἔπρεπε θηλυτέρης. 17, 34. υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης. Ep. 22, 3.

περιλιχμᾶσθαι. γλώσσῃ περιλιχμᾶτο γένειον. 25, 226.

Περιμήδα. φάρμακα ἕρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης, μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας. 2, 16.

περιμήκης. σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηντο. 25, 23.

περιξ. πέριξ ἁπαλῷ στόματός σε πεδέρχομαι. 29, 25. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι ἄμπελος. Ep. 4, 8.

περιξεῖν. οὔστε κυλίνδων χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις. 22, 50.

περιπεταννύναι. παντᾶ περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. 1, 55.

περίπλεκτος. ἐγκροτέοισαι ποσσὶ περιπλέκτοις. 18, 8.

περιπλήθειν. βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 13.

περιπλόμενος. πολλὰ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει μασὶ περιπλομένοισιν. 17, 127.

περίσπλαγχος. 16, 56.

περισσαίνειν. περίσσαινον ἑτέρωθεν. 25, 72.

περισσός. πάντα περισσὰ πάντ' ἐδόκει τηνας ἄγρας. 21, 15. αἱ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες. 26, 24. τί φέρω περισσοὺς ἐρωτικοὺς ὀδόντας. 30, 35. τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν. Ep. 16, 4.

περισταδόν. 2, 68.

περιστέλλειν. ἄμμε περιστέλλων. 15, 75. λαοὶ ἔργα περιστέλλουσιν ἔκηλοι. 17, 97.

περιτρέχειν. σακὸς εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν. Ep. 4, 5.

περιφείδεσθαι. ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο. Ep. 9, 1.

περίφρων. μάτηρ περίφρονος Ἀλφεσιβοίας. 3, 45.

περιώσια. 25, 125.

περιώσιον. 17, 23.

περόναμα. θεῶν περονάματα φασεῖς. 15, 79.

περονᾶσθαι. 14, 66.

περονατρίς. τὰν περονατρίδα λαζεῦ. 15, 21.

Πέρσαι. Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας. 17, 19.

Περσεύς. γένος μιν εἶναι ἔφασκεν ἐκ Περσῆος. 25, 173.

Περσήϊος. Περσήϊον αἷμα. 24, 72.

πέταλον. αἴγειροι πτελέαι τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι. 7, 9.

πεταννύναι. ἡμετέρας Χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ ἀσπασίως. 16, 6.

πετεηνόν. ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. 12, 7. πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι. 15, 118.

πέτεσθαι. χελιδὼν ἄψοῤῥον ταχινὰ πέτεται. 14, 40.

πέτευρον. σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. 13, 13.

πέτρα. τὸ καταχὲς τὴν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 8. πέτρα τέτυκται λεπράς. 1, 39. κατὰ τήνας τᾶς πέτρας μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν. 5, 16. εὖ ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ. 7, 7. ἐν θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων. 7, 114. ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι. 8, 55. κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν. 9, 16. πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. 9, 26. Μίλων ὀψαμάτα, πέ-

ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδος πόθους. Ep. 4, 14.

ποία. ὧδε πεφύκει ποία. 5, 34. ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ. 6, 45. ἀπαλᾶς κορέσασθαι ποίας. 8, 68.

ποιεῖν. ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψωμ', οἷά με ποιεῖ. 2, 9. ὅ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ. 2, 61. τύ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ. 3, 33. ταῦτα ἐσορῶσα ποιεῦντα με πολλάκι. 6, 31. ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον. 8, 18. καλὰ πάντα ποιεῖτε. 10, 25. πολλά τοι πεποίηται καλὰ ἔργα. 15, 46. τὺ ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν ἀνθρώπων ἐποίησας βερενίκαν. 15, 107. εἴδατα, ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ ποιεῦνται. 15, 115. μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ. 19, 6. τὰ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς. 19, 8. ἁ φροντὶς μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν 21, 28. τί ποιεῖν ἂν ἔχοι τις κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21, 34. οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν. 23, 11. οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 78. τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος. 27, 58. ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ. 29, 12. ἔπεα ποιεῖν. Ep. 19, 6. χάλκεον ποιήσας. Ep. 20, 7.

ποίη. ἐπεὶ μελιηδέα ποίην λειμῶνες φέρουσιν ὑπόδροσοι, 25, 15. οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην ἐν νομῷ. 25, 132. χλωρῇ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ. 25, 231.

ποιητὰς. Ἀρχίλοχον εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν τὸν τῶν ἰάμβων. Ep. 19, 1.

ποικίλος. τὸ Κρωκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον. 5, 11. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον. 15, 78.

ποικιλότραυλος. εἰαρινοὶ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

ποιμαίνειν. ποιμαίνειν ἐθέλοις σὺν ἐμίν. 11, 65. οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα. 11, 80.

ποιμὰν. ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος. 1, 7. οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν συρίσδεν. 1, 15. ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων. 8, 9. χὡ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι. 8, 44.

ποιμὴν. ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες. 1, 80. αἶγες ἐμαὶ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν φεύγετε. 5, 1. παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. 5, 138. ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος. 5, 143. αὐλησεῦντι μοι δύο ποιμένες. 7, 71. ἆρά πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν κρατερὸν Πολύφαμον τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 151. κἠκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο. 8, 92. μυρία ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μῆλα. 16, 39. τέττιξ ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος. 16, 95. ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί; 20, 19.

ποίμνα. ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα. 5, 72. παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας. 6, 28. ὑπολείπῃ, ὥσπερ ὄϊς ποίμνας. 10, 4.

ποίμνη. ποίμναι βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο. 25, 7.

ποίμνιον. μὴ τύ τις ἠρώτα, αἴτε Συβάρτα, αἴτ' ἐμόν ἐστι τὸ ποίμνιον. 5, 75. βάλλει τοι τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια μάλοισιν. 6, 6. εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε. 6, 21.

ποιολογεῖν. ποιολογεῦσα. 3, 32.

ποῖος. ποίας ἔλιπον γραίας δόμον. 2, 91. ποίαν σύριγγα. 5, 5. τὶν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος. 5, 8. ποῖός τις δειλάν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ. 10, 5. τἄλλα ἀνὴρ ποῖός τις. 14, 60. ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. 15, 80. 81.

ποκα. ὥς ποκα τὸν Λιβύαδε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων. 1, 24. πᾷ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾷ ποκα, νύμφαι; 1, 66. πᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα θηρία πομπεύεσκε περισταδόν. 2, 67. πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον. 2, 115. νῦν δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέ ποκ' εἶδον. 2, 157. τὶν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος. 5, 8. ὅν ποκ' ἐόντα παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. 5, 36. ἐγὼ αὐταῖς χιμάρως δύο πράν ποκ' ἔθυσα. 5, 81. ᾀσεῖ, ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ ζωὸν ἐόντα. 7, 78. αἴ τι Μενάλκας πῇ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος. 8, 34. ἦν δέ ποκ' ἔνθῃ Δάφνις ἔχων δαμάλας, ἔμηδὲν ἔλασσον ἔχοι. 8, 35. φαίνετε ᾠδὰν, τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 29. ᾧτινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο. 13, 2. λασῶ μανείς ποκα. 14, 9. ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ παρθενικαὶ χορὸν ἐστάσαντο. 18, 1. ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια. 21, 9. Δάφνις ἄνθετο Πανὶ τὴν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει. Ep. 2, 4.

54. ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ παρθενικαὶ πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο. 18, 3. τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν. Ep. 16, 4.

πρόσθεν. ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν. 16, 67. ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο. 17, 5.

προσιέναι. τοὺς κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν. 25, 68. τοῦ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ σκαιοῦ ἄφαρ κέραος. 25, 145.

προσλέγεσθαι. ὅς μιν τοίῳ προσελέξατο μύθῳ. 25, 192.

προσμάσσειν. ὅς κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη. 12, 32.

προσνάχειν. παντᾷ παρ' αὐτὴν θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα. 21, 18.

πρόσοδος. ἐν προσόδοισιν ἀτειρής. 23, 6.

προσπνείειν. μαλακοὺς ἔρωτας προσπνείει. 17, 52.

προσπτύσσεσθαι. πρόστυξαί με τὸν αἰπόλον. 3, 19.

πρόσσω. 22, 87.

προστιθέναι. προσθεὶς, χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο. Ep. 16, 5.

προσφάναι. τὸν ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός. 25, 42.

προσφιλής. αἴ τι Μενάλκας προσφιλὲς ᾆσε μέλος. 8, 34.

προσχέθεσθαι. ἐγὼ ἑτέρηφι βέλεμνα χειρὶ προεσχεθόμην. 25, 254.

πρόσωπον. τὰ πρόσωπα θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε. 2, 140. ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον. 18, 26. βάλλετο ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον. 22, 86. ὄμματα οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου. 22, 101. ὁ ἀεικέσι πλαγαῖς πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης. 22, 111. αἰεὶ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον. 22, 127. τᾷ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετα. 23, 13. τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. 24, 116. φόνον λεύσσον προσώπῳ. 25, 137. πεπάλακτο φόνῳ χαλεπὸν πρόσωπον. 25, 225.

πρότερον. πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα. 10, 23. ὕδατος πρότερον δεῖ. 15, 29.

πρότερος. οἳ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες. 15, 141. εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί. 16, 50. Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι. 16, 80. τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης. 22, 53. ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας τάσδε πολὺ προτέροις. 22, 148.

προτέρωσε. 25, 90.

προτιθέναι. τοῖς ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα. 15, 37.

προφέρειν. ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός. 12, 5.

προφερέσκειν. τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον. 22, 183. τῶν προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ, ἠδ' ὑπεροπλίῃ Φαέθων μέγας. 25, 138.

προφερέστατος. 17, 4.

προφεύγειν. ἡ προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου. 22, 27.

προφθάνειν. αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς. 25, 264.

πρόφρων. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν. 1, 60. ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις. 25, 3.

πρύμνα. σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα. 22, 10.

πρυτανεῖον. τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. 21, 36.

πρώαν. οὐκ ἐσορῆτε τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν. 5, 4. πρώαν νιν συνέπαξα. 8, 23. τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριστάς. 14, 5. λέγομες πρώαν θὴν πάντα. 15, 15.

πρωΐζα. 18, 9.

πρὼξ. μὴ πρῶκας σιτίζεται. 4, 16.

πρώραθεν. 22, 11.

Πρωτεύς. 8, 52.

πρώτιστα. λαοφόρου ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου. 25, 155. τὸν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον Εὐρυσθεύς. 25, 204. μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω. 27, 49.

πρώτιστος. τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55.

πρῶτον. εἶπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον. 25, 177. ὅ, ττι με πρῶτον ἀνήρευ. 25, 193.

πρῶτος. πρᾶτος ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν. 6, 5. ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται. 10, 29. αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 30. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω. 17, 3. ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ. 17, 59. Κάστορος ἢ πρώτου

ῥόον. 1, 140. αἱ ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο. 25, 10.

ῥόπαλον. Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα, καὶ ῥόπαλον. 13, 57. τῇ ἑτέρῃ ῥόπαλον, κόρσης ὕπερ, αὖον ἀείρας. 25, 255.

ῥύγχος. ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. 6, 30.

ῥύεσθαι. οἷ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον ῥυόμεθ' ἐνδυκέως. 25, 25.

ῥύεσθαι. αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ῥύσηται. 7, 56.

ῥυθμὸς. 26, 23.

ῥύπος. ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος. 15, 20.

ῥωγὰς. κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα, ῥωγάδας ἐς πέτρας. 24, 93.

Σ.

σαίρειν. τὺ σεσαρὼς εὖ ποκα κιγκλίζευ. 5, 116. μ' ἀτρέμας εἶδε σεσαρὼς ὄμματι μειδιόωντι. 7, 19. τι σεσαρὸς καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. 20, 14.

σακίτας. ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. 1, 10. ῥέξω ἄρνα, τὸν ἴσχω, σακίταν. Ep. 4, 18.

σακὸς. πολλοὶ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 36. σακὸς. Ep. 4, 5. v. σηκὸς.

σάκος. ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεῖνοισιν. 16, 79. ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι. 22, 143. τὰ ἄκρα δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα. 22, 190. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν Κάστωρ ἔνυξεν. 22, 193. πολλὰ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο σάκος. 22, 195. δίνασε σάκος μέγα. 24, 10. εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω κοῖλον ὑπὲρ σάκεος. 24, 24.

σᾶμα. λίπε αἰπὺ σᾶμα τῆνο Λυκαονίδαο. 1, 125. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121. οὐδὲ τὸ σαμα ἁμῖν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετο. 7, 10. αἶψα φεύγειν ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς. 22, 199.

σάμερον. ἦνθε μοι ἅ τε Φιλίστας μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς σάμερον. 2, 147. σάμερον ἑνδέκατος. 14, 45.

Σαμία. χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. 15, 126.

Σάμος. οὔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω. 7, 40.

σάνδαλον. μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. 24, 36.

σάος. βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος. 25, 59.

σαόφρων. φιλέει, ὅσσα σαόφρονες. 28, 14.

Σαρδόνιος. ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι Σαρδόνιον κατὰ κῦμα. 16, 86.

σάρκινος. ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθὺν. 21, 66.

σὰρξ. Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι. 2, 26. στήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον, σαρκὶ σιδαρείῃ. 22, 47. σάρκες ἱδρῶτι συνίζανον. 22, 112. οὔ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν, ὀκρυόεν. 25, 230. μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι. 25, 267.

σάττειν. πολλοὶ ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι. 17, 94.

σατυρίσκος. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει. 4, 63. μὴ καυχῶ, σατυρίσκε. 27, 3. τί ῥέζεις, σατυρίσκε. 27. 48.

σαῦρα. σαῦράν τοι τρίψασα κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ. 2, 58.

σαῦρος. 7, 22.

σαυτοῦ. 27, 13.

σάφα. σάφ' οἶδα. 15, 99. ἐγὼ κέ τοι σάφα εἰδὼς πάντα μάλ' ἐξείποιμι. 25, 37. τὸ Ἀργείων οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι. 25, 198. ὡς σάφ' εἰδῇς. Ep. 20, 6.

σβεννύναι. οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. 23, 26.

σέβας. σέβας ἔσῃ Ἀργείαισι. 24, 76.

σέβεσθαι. σέβου με. 18, 48.

σέθεν. σέθεν ἕνεκεν Βερενίκα εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν. 17, 46. σέθεν ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων μνάσομαι ἡμιθέων. 17, 135. ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας. 25, 162. οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων. 27, 42. δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις. 27, 44. αἰεί σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν ἐκ σέθεν ἀρχομένοις. Ep. 13, 5. γνώσομαι, εἰ ὁ δειλὸς ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον ἔχει. Ep. 15, 2.

φιλότητα πνέοντες καὶ πόθον. 18, 54. ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως. 24, 78.

στεφανηφόρος. οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων. 16, 47.

στέφανος. φάτο, οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν. 2, 153. τὸν στέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς. 3, 21. ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα, ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. 7, 64. ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται. 10, 29. βριθόμενος στεφάνοισιν ἐὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν. 12, 33. στεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας. 18, 40. πρᾶταί τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασαι. 18, 43.

στέφειν. στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ. 2, 2. θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24, 96.

στῆθος. στήθεα στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ, Σελάνα. 2, 79. ἀμφί οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 17. ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός. 15, 108. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι στήθεσι φαινομένοις. 15, 135. στήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια. 22, 46. ὁ ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων. 22, 109. ἄῤῥηκτον ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν. 25, 112. πεπάλακτο φόνῳ στήθεα. 25, 226. μεσσηγὺς ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα. 25, 237.

στῆναι. v. ἱστάναι.

στιβαρὸς. στιβαρᾷ χειρὶ πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 123. στιβαροὺς θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας. 24, 49. χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον. 25, 144. στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας ἐξόπιθεν. 25, 266.

στιβὰς. χὰ στιβὰς ἅδε. 5, 34. χὰ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ. 7, 67. ἐντί μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβὰς. 9, 9. λειμὼν σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ. 13, 34.

στίλβειν. στήθεα στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα. 2, 79.

στιχᾶσθαι. ταῖς τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο. 25, 126.

στιχεῖν. v. στείχειν.

στίχος. γράψον τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω. 23, 46.

στόμα. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα γένοιτο. 1, 146. εὗδον δ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα. 2, 126. ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα. 7, 37. ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε. 11, 9. αἱ μὴ τὸ στόμα λῇς. 11, 56. ἡ σὴ νῦν φιλότης τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω πᾶσι διὰ στόματος. 12, 21. μή τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα. 20, 5. τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μελικήρω. 20, 26. μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν. 21, 57. ἡ προφυγοῦσα Ἀργὼ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου. 22, 28. ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε. 22, 100. λαιῇ στόμα τύψε. 22, 126. τὸ στόμα μευ πλύνω. 27, 5. ἀηδονίδες μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα. Ep. 4, 12.

στομάλιμνον. ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται. 4, 23.

στορεῖν. ἔστε κ' ὀμόσσῃ αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω. 6, 33. χἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν, τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον. 7, 57. πολλοὶ μίαν στορέσαντο χαμεύναν. 13, 33.

στορνύναι. ἐν λεχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. 17, 133. εὐνὰς ἐστόρνυντο. 22, 33.

στρατιώτας. Κλεύνικος ὁ στρατιώτας. 14, 13. ὁμαλός τις ὁ στρατιώτας. 14, 56.

στρεπτὸς. στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ νευρειὴν. 25, 212.

στρέφειν. ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω στραφθέντες. 7, 132. ἆμος στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν. 24, 11.

στρόμβος. τήνῳ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον. 9, 25.

στρωννύναι. ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα. 15, 127. στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. 21, 7.

στυγνὸς. ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος. 16, 41. πάροιθε κατενθεῖν ἐπὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων. 17, 49. ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις. 23, 17. ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ. 23, 19. στυγνὰν ἔχοντα χαίταν ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 3. στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον. 30, 9.

στύμα. πέριξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι. 29, 25.

τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον. 8, 21. *ἁδὺ χὰ σύριγξ.* 9, 8. *ἁδύ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω.* 20, 28. *δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.* 27, 12. *ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων βωκολικοὺς ὕμνους.* Ep. 2, 1.

σύριγξ. περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι. 24, 118.

Συρίη. ἀποτέμνεται Συρίης. 17, 87.

συρικτὰς. φαντὶ τὺ πάντες ἔμμεν συρικτὰν μεγ' ὑπείροχον. 7, 28. *ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων, συρικτὰ Μενάλκα.* 8, 9. *αἴ τι Μενάλκας πῆ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος.* 8, 34.

Σύριος. Συρίῳ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα. 15, 114.

συρίσδειν. ἁδὺ καὶ τὺ συρίσδες. 1, 3. *λῇς, αἰπόλε, συρίσδεν;* 1, 14. *οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν συρίσδεν.* 1, 16. *κάθησαι ἀδέα συρίσδων.* 6, 9. *σύρισδε Δάφνις ὁ βώτας.* 6, 44. *ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω.* 8, 4. *συρίσδεν ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων.* 11, 38.

σῦς. ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος. 25, 185.

σφαιροῦν. στήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον, σαρκὶ σιδαρείῃ. 22, 46.

σφάλλειν. ὅσσα ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλοντι παλαίσμασιν. 24, 110.

σφάξ. 5, 29.

σφε. ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι. 15, 80.

σφέτερος. ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός. 12, 4. *Νύμφαι σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι δακρυόεντα.* 13, 53. *παισὶ θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα.* 17, 41. *ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.* 21, 21. *σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.* 22, 67. *ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι.* 22, 159. *μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα.* 22, 209. *Ἀλκμήνα ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.* 24, 59. *ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.* 25, 163.

σφίγγειν. ἀμφί οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 17. *σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα.* 10, 44.

σφυρήλατος. σφυρήλατος οἷα κολοσσός. 22, 47.

σφυρὸν. ἁ ἄκανθα ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. 4, 51. *ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι στήθεσι φαινομένοις.* 15, 134.

σφυρὸν. Φοίνικες ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν. 16, 77.

σφύσδειν. 11, 71.

σφω. σφῶν ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες. 22, 166. *σφὼ ἀπηνέες.* 22, 169.

σφωίτερος. ὧδε Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ, χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 55.

σχαδὼν. τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο πλῆρές τοι σχαδόνων. 1, 147.

σχεδία. ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος. 16, 41.

σχεδὸν. Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῶ. 5, 86. *ἐγὼ ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.* 10, 12. *παρεὼν μάλα σχεδόν.* 13, 60. *ἀνῷξα βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.* 14, 16. *ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.* 22, 130.

σχέθειν. ἔσχεθε ὁρμῆς παῖδα Ποσειδάωνος. 22, 96.

σχέτλιος. σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. 13, 66.

σχῆμα. σχῆμα ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας. 10, 35.

σχίζειν. δίχα μεν τὸ θερίστριον ἤδη ἔσχισται. 15, 70.

σχίζη. καῖε τώδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε νυκτὶ μέσᾳ. 24, 89.

σχῖνος. σχῖνον πατέοντι. 5, 129. *ἐν βαθείαις ἀδείαις σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες.* 7, 133. *σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος.* 26, 11.

σχοινὶς. ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν τὰν λεπτὰν σχοινῖδα. 23, 51.

σχοῖνος. ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. 1, 53. *ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι.* 21, 11. *λῦσον τᾶς σχοίνω με.* 23, 39.

σχολή. 21, 34.

σώζειν. μόλις ὔμμιν ἐσώθην. 15, 4.

σῶμα. σῶμα κεκμακὸς ἀμπαύων. Ep. 3, 1.

σωρὸς. ἃς ἐπὶ σωρῷ αὖθις ἐγὼ πά-

ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν, τεὸς υἱός. 24, 78. ὅκα παῖδα κανῇν τεὸν ἤθελον αὐτοί. 24, 90. αὖλις σφισὶν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 18. μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω. 27, 23. τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν. 27, 29. μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω. 27, 49. τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα. 27, 50. ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 25, 57.

τέρας. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56. μυθεῖτο, οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις. 25, 168. πάντη ὄσσε φέρων, ὁλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον. 25, 214.

τέρμινθος. τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.

τέρπειν. τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον. 27, 13. καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει. 27, 40. ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδών. 28, 6.

τερπνός. ἦ ῥ οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται. 2, 158. τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις. 7, 83.

τέρσειν. γνώσεαι, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει. 22, 63.

τέρψις. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις. 3, 20. 27, 4.

τέσσαρες. τρέφω τοι σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων. 11, 41.

τέταρτος. 2, 119.

τέτμειν. ἐγώ τοι ἡγεμονεύσω αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα. 25, 61.

τέτορες. ἀνῷξα βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη, τετόρων ἐτέων. 14, 16.

τετραένης. τετράενες πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ. 7, 147.

τετράκις. ἦ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη. 2, 155. ὑπεσσεῖται χιμαιρᾶν δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν. 5, 57. τετράκις ἑξήκοντα κόραι. 18, 24.

τετράπολος. τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως. 25, 26.

τέτταρες. 14, 29.

τέττιξ. τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις. 1, 148. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ. 4, 16. σφὰξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. 5, 29. τοὶ τέττιγες, ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω. 5, 110. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. 7, 139. τέττιξ τέττιγι φίλος. 9, 31. ἁνίκα τέττιξ ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 94.

τεῦ. εὗδον δ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα. 2, 126. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας μέμναμαι. 5, 39. ὡς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. 7, 25. οἱ πόδες ἀστράγαλοι τεῦ. 10, 36. ἠράσθην ἔγωγε, κόρα, τεῦ. 11, 25. καιόμενος ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν. 11, 52. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι. 18, 41.

τεύχεα. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182.

τεύχειν. ἔντοσθεν γυνά, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται. 1, 32. τοῖσδε μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται λεπρὰς. 1, 39. ἁ ἐπὶ πήρᾳ πάντα δόλον τεύχοισα. 1, 50. ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι. 2, 20. τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται. 3, 27. τᾷ Δηοῖ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος, κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος. 7, 3. ἕδρα, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος. 17, 21. ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε; 20, 20. ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη. 22, 83. φόνον αὖτις τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι. 22, 192. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι. 24, 28. εὐνὰ ἧς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς. 24, 133. χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις. 25, 12. ἀρίζηλος ἐτέτυκτο. 25, 141. τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς: 27, 36. τεύχω σοι θαλάμους. 27, 37. ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρεΐσσᾳ Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ. Ep. 18, 1.

τέφρα. Ep. 6, 6.

τέχνα. ᾧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας. 17, 114. ἁ εἰς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ. 24, 112.

τέχνη. ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1. σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης. 22, 67. ὁ εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην. Ep. 7, 6.

τῇδε. ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον, τῇδ' ἐνθών. 5, 67. τῇδε πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός. 28, 5.

τὺ. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56. τίς τυ κατατρύχει. 1, 78. κῆφ, ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ. 2, 101. τὸν ἐνόρχαν τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ. 3, 5. εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. 4, 49. θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. 5, 38. φαντὶ τὺ πάντες ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον, ἔν τε νομεῦσιν, ἔν τ' ἀμητήρεσσι. 7, 27. ἀγκὰς ἔχων τὺ. 8, 55. τίς τὺ τᾶν παίδων λυμαίνεται. 10, 15. γινώσκεν οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα. 11, 5. ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον. 11, 28. ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τὺ. 15, 12. εὕδειν μὲν χρήζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ. 18, 12. ἀγρεύει τυ Πὰν. Ep. 3, 3.

τὺ. ἁδὺ καὶ τὺ συρίσδες. 1, 2. αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ. 1, 4. τὺ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11. τὺ ἄμελγέ νιν. 1, 151. ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 1, 17. 22. 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57. 63. τὺ, Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ κινήσαις Ῥαδάμανθα. 2, 33. τὺ χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους, πότνια. 2, 163. τὺ πόκα, δῶλε Συβάρτα, ἐκτάσω σύριγγα. 5, 5. ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε. 5, 24. ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ πεποίθεις. 5, 28. μέγα ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν. 5, 35. τύ νιν οὐ ποθορῆσθα. 6, 8. τὺ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν. 8, 14. τὺ ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. 9, 1. ἐμὶν τὺ βωκολιάσδευ ἔμποθεν. 9, 5. μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τὺ. 10, 19. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον. 10, 21. τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς. 14, 10. τὺ ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς. 15, 7. ὧν εἶδες, χῶν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. 15, 25. τὺ ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν ἀνθρώπων ἐποίησας Βερενίκαν. 15, 106. τὺ οἰκέτις ἤδη. 18, 38. τὺ οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις. 19, 7. οὐχὶ καὶ τὺ, ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20, 40. τὺ, ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε τὰν γνώμαν. 21, 61. βαδίζω ἔνθα τύ μευ κατέκρινας. 23, 23. ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις. 23, 33. τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον. 23, 35. ὄκκα οὐκ ἐθέλεις τὺ. 29, 8. τὺ φεῦγε. Ep. 3, 5. ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι. Ep. 6, 1.

τύγα. μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσῃς. 5, 69. μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαριξῇ. 5, 71.

τυγχάνειν. ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις. 22, 60. καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα. 22, 122. τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι. Ep. 4, 16. ἐν ἀλικίᾳ τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες. Ep. 14, 2.

Τυδεὺς. σὺ λαοφόνον Διομήδεα, μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα. 17, 54. ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς ναῖε. 24, 128.

τυκτὸς. χερῶν οἱ ἔκβαλε τυκτὰν μάρμαρον. 22, 210.

τυλίσσειν. οὐδ' ἐτυλίχθη τὰν ψυχὰν. 23, 54.

τυλοῦν. μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. 16, 32.

τύμβος. αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 30. ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος. 22, 141. στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν τύμβῳ ἀναῤῥήξας. 22, 208. ἐν ἀλικίᾳ τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες. Ep. 14, 2. χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος. Ep. 15, 3. εἰ πονηρὸς μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ. Ep. 21, 2.

τύμμα. 4, 55.

Τυνδάρης. ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν μναστήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός. 18, 5.

Τυνδαρίδας. σὲ Κάστορ ἀείσω Τυνδαρίδα. 22, 136. μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ. 22, 202.

Τυνδαρίδης. τοῦ ἄκρον τύψε γένειον Τυνδαρίδης ἐπιόντος. 22, 89. οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ. 22, 212. φίλοι πάντες ἀοιδοὶ Τυνδαρίδαις. 22, 216.

τυννὸς. ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον. 24, 137.

τύπτειν. εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. 4, 53. τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν. 10, 4. τοῦ ἄκρον τύψε γένειον Τυνδαρίδης ἐπιόντος. 22, 88. λαιῇ στόμα τύψε. 22, 126. ἔτυπτε τοῖσι τόξοις 30, 14. σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας. 30, 20.

τυρόεις. πορθμεῖ Καλυδωνίῳ ἔδωκα τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58.

Υ.

ὡσεὶ φίλον υἷα. 13, 8. ἣν τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας. 27, 31.

υἱὸς. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς. 13, 5. ταλαεργὸς Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας. 13, 20. ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς. 18, 6. ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱώ, Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα. 22, 1. ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς. 22, 95. πῶς δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν, εἰπὲ θεά. 22, 115. τὼ ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 137. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως. 24, 78. γέρων Λίνος, υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως. 24, 104. Διὸς ἄλκιμος υἱὸς. 25, 42. Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο. 25, 54. σὺν υἱός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος ὡμάρτευν βασιλῆϊ. 25, 110. υἱὸς δαΐφρων Φυλεὺς. 25, 150. Αὐγείεω φίλος υἱὸς. 25, 160. ἦλθη καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱὸς. Ep. 7, 1. νήπιον υἱὸν ἔλειπες. Ep. 14, 1. τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὑμῖν υἱὸν ἀνὴρ, τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα, πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν Πείσανδρος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 1. υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης. Ep. 22, 3.

υἱωνὸς. χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν. 17, 23.

ὕλα. ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν. 1, 116. ὦ βάθος ὕλας μυρίον. 8, 49. ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν. 14, 43. οἱ εὐθέως ποτανοὶ πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. 30, 8. ὕλαν οὐκ ἔβαινε. 30, 43.

ὑλαγμὸς. ἐρητύσασκε ὑλαγμοῦ. 25, 75.

ὑλαῖος. θὴρ ὑλαῖος. 23, 10.

ὑλακτεῖν. σῖγα ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνὶ. 6, 29. ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ. 8, 27.

ὑλᾷν. θεσπέσιον ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ. 25, 70.

Ὕλας. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος Ὕλα. 13, 7. σὺν αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ. 13, 21. κῷχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν αὐτῶ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι. 13, 36. τρὶς Ὕλαν ἄυσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς. 13, 58. οὕτω κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται. 13, 72.

ὕλη. παντοίην ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36. οὔτι λίην ἀρίσαμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα. 25, 158. ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ. 25, 275.

ὑλήεις. ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην ἐν ῥίῳ ὑλήεντι. 25, 228.

ὑλητόμος. 17, 9.

ὑμὰν. 18, 58.

ὑμαρτεῖν. θαρσεῦσ' ἄμμιν ὑμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν. 28, 3.

ὑμέναιος. περὶ ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ. 18, 8. ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης. 18, 58.

ὑμεναιοῦν. ὑμεναιώσουσι κούρας τᾶσδε. 22, 179.

ὔμμε. αὔριον ὔμμε πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. 5, 145. καλλείψω οὐδ' ὔμμε. 16, 108.

ὔμμες. οὕτω κ' ὔμμες θήν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτὰς. 5, 111. ὔμμες Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες νᾶμα. 7, 115. μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι ποίας. 8, 67. ὔμμες ἐν πάντεσσιν διάκριτοι ἡρώεσσι. 22, 163. στέργετε ὔμμες αἶτας. 23, 63.

ὔμμιν. ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν, οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα. 1, 116. ἐγὼ ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ. 1, 145. αἱ χίμαιραι, οὐ μὴ σκιρτασῆτε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ. 1, 152. ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι. 5, 144. ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν ἢ ζέφυρον βλεπέτω. 10, 46. ὥς κεν ἴδω, τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν. 11, 62. μόλις ὔμμιν ἐσώθην πολλοῦ μὲν ὄχλου, πολλῶν δὲ τεθρίππων. 15, 4. Λατὼ δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν εὐτεκνίην. 18, 50. ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν αὐτος ἐγὼ τάδ' ἔειπα. 22, 152. τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν, ἅς κ' ἐθέλητε. 22, 161.

ὑμνεῖν. αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς, ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν. 16, 2. εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοὶ. 16, 50. ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν, ὑμνήσαιμι. 17, 8. ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ, Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα. 22, 1. ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφοὺς. 22, 4. ἀμφοτέρους ὑμνέων,

ὑποδάμνασθαι. ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται. 29, 23.

ὑποδεικνύναι. λαμυροὺς χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας. 25, 234.

ὑποδέχεσθαι. ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ ἀσπασίως. 16, 6.

ὑπόδροσος. λειμῶνες ὑπόδροσοι. 25, 16.

ὑποκάρδιος. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριος ἐκ μεγάλας. 11, 15. φέρω ὑποκάρδιον ὀργάν. 20, 17.

ὑποκόλπιος. 14, 37.

ὑποκρίνεσθαι. ἄλλωθεν ὑποκρίνοιτο Μενάλκας. 9, 6. καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν, ἠνώγει. 24, 66.

ὑπολαμβάνειν. ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν βωκολικάν. 8, 31.

ὑπολείπειν. ὑπολείπῃ, ὥσπερ ὄϊς ποίμνας. 10, 3.

ὑπομάσσειν. νῦν λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. 2, 59.

ὑπομένειν. ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον. 13, 6.

ὑπομιμνάσκειν. ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος. 21, 50.

ὑπονύσσειν. ἄκρα χειρῶν δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. 19, 3.

ὑποπτεύημι. οἷα θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς. 23, 10.

ὑποτιθέναι. μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. 24, 36.

ὑπότροπος. πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι. 25, 263.

ὑποφαίνειν. τῶν ὀδόντων λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο. 6, 38.

ὑποφεύγειν. τοῦ ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς καμπτόμενος. 25, 250.

ὑποφήτης. Μουσάων μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας. 16, 29. Μουσάων ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον ἀντ' ἐνεργεσίης. 17, 115. ἐγὼ ἑτέρων ὑποφήτης φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ. 22, 116.

ὕπτιος. 22, 106.

ὑπωλένιος. τῷ τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιόν τε φαρέτραν. 17, 30.

ὑπωρόφιος. μάστακα οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν. 14, 29.

ὗς. ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. 5, 23. ὠθεῦνθ', ὥστε ὕες. 15, 73. στυγνὰν ἔχοντα χαίταν, ὠχράν τε τήν παρειὰν ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 5. στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον. 30, 9.

ὑσμίνη. χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης. 22, 174.

ὕσπλαγξ. 8, 58.

ὕστατα, ὕστερα. 5, 44.

ὕστερον. τὺ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11. ἐγὼ ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ. 1, 145. ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον. 11, 28. τάχα ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης. 27, 60.

ὑφαγεῖσθαι. ὑφάγεο τᾷδε. 2, 101.

ὑφιέναι. ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία. 4, 4. μόσχως βωσὶν ὑφέντες. 9, 3.

ὑφίστασθαι. ἐγὼ οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν. 2, 164.

ὑφίστασθαι. Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς μισθόν. Ep. 7, 5.

ὑφορβός. 16, 54.

ὑψηλός. καθεζόμενος ἐπὶ πέτρας ὑψηλᾶς. 11, 18. ὑψηλὸν Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί. 16, 98. ὑψηλαὶ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι. 22, 40.

ὕψιστος. τῇ ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο Αὐγείεω φίλος υἱός. 25, 159.

ὑψίτερος. δρύες ὑψίτεραι. 8, 46.

ὑψόθε. 5, 49.

ὑψόθεν. ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 8. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 71. πέσεν ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι, ὑψόθεν ἐν γαίῃ. 25, 259.

ὑψόθι. τῷ περὶ χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. 1, 29. ἐπάλλετο ὑψόθι χαίρων κωροσύνᾳ. 24, 56.

Φ.

φαγεῖν. θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. 5, 38. ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα. 24, 16.

φαγός. ἐν πυρὶ αὖαι φαγοὶ χειμαίνοντος. 9, 20.

Φαέθων. 25, 139.

φαίνειν. Σελάνα, φαῖνε καλόν. 2, 11.

φαίνειν. τά νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. 6, 11. ταὶ παρ' αὐτὰν αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον. 7, 8. φαίνετε ᾠδὰν, τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 28.

Φᾶσις. *βαθὺν εἰσέδραμε Φᾶσιν.* 13, 23. *πεζὸς ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.* 13, 75.

φάσκειν. *κἀμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα, τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν, καλὸν ἦμες ἔφασκεν.* 8, 73. *ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν.* 21, 22. *οὔ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει, ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων.* 25, 116. *γένος μιν εἶναι ἔφασκεν ἐκ Περσῆος.* 25, 172.

φάσσα. *κηγὼ δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν, ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών.* 5, 96. *ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.* 5, 133.

φατὶ. v. φάναι.

φάτνη. 22, 22.

φαῦλος. *χρυσὸν ὁποίῃ πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.* 12, 37.

φέγγος. *ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὅσσων.* 24, 73.

φείδεσθαι. *φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ.* 8, 63. *τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθα.* 21, 41. *σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.* 22, 67.

φέρβειν. *ταῖσιν ἐμαῖς οἴεσσι πάρεστιν ἁ μελίτεια φέρβεσθαι.* 5, 131. *ὡς νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι.* 7, 80. *μελισσᾶν κηρία φερβόμενος.* 7, 85.

φέρειν. *τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.* 1, 128. *πᾷ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι.* 2, 1. *σαῦραν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.* 2, 58. *ἵπποι, ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι.* 2, 148. *ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω.* 3, 10. *ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων, ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον.* 6, 24. *ἔφερον τοι ἢ κρίνα λευκὰ, ἢ μάκων' ἁπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.* 11, 56. *ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.* 11, 59. *φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.* 12, 31. *κῴχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι.* 13, 36. *ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν.* 15, 17. *παρ' οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.* 15, 112. *ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.* 15, 124. *ἀῶθεν ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα.* 15, 133. *πόθεν οἴσεται, ἀθρεῖ ἄργυρον.* 16, 16. *οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.* 16, 21. *φέρω ὑποκάρδιον ὀργάν.* 20, 17. *ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς.* 21, 23. *θεῶν φίλα τέκνα φέροισα.* 22, 29. *τὼ ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ δοιὰς Λευκίπποιο κόρας.* 22, 137. *τοῦ ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ.* 22, 197. *ὑμῖν ἐγὼ λιγεᾶν μειλίγματα μουσῶν, οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει, τοῖα φέρω.* 22, 223. *δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον.* 23, 21. *οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες, δμῶες ἐμοί.* 24, 48. *τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν, τεὸς υἱός.* 24, 77. *κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα, ῥωγάδας ἐς πέτρας.* 24, 92. *ἐπεὶ μελιηδέα ποίην λειμῶνες τε φέρουσιν ὑπόδροσοι, εἰαμεναί τε εἰς ἅλις.* 25, 16. *πάντῃ ὅσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον.* 25, 214. *ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέρουσαι.* 26, 26. *μὴ φέρων τὸ καῦμα.* 30, 29. *τί φέρω περισσοὺς ἐρωτικοὺς ὀδόντας.* 30, 35.

φέριστος. *εἷς ὑπὸ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας.* 7, 125.

φέρτερον. 1, 148.

φεῦ. *φεῦ, φεῦ, βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων, εἰς ἀΐδαν.* 4, 26. *φεῦ φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῶ.* 5, 86. *φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύ γε, κώρα.* 27, 14. *φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες.* 27, 54.

φεύγειν. *ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων.* 2, 92. *ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων.* 2, 152. *τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν φεύγετε τὸν Λάκωνα.* 5, 2. *φεύγει φιλέοντα.* 6, 17. *σῖτον ἀλοιῶντες, φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.* 10, 48. *φεύγεις, ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.* 11, 24. *γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις.* 11, 30. *τί τὸν φεύγοντα διώκεις;* 11, 75. *Εὐνόα, οὐ φευξῇ;* 15, 54. *σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος.* 16, 53. *ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.* 20, 10. *οὐ φεύγοντος ἔτεινα.* 21, 51. *αἶψα φεύγειν ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός.* 22, 198. *φευγέμεν ὁρμαίνων.* 24, 26. *φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο.* 25, 74. Πενθεὺς

X.

14, 1. *Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα.* 15, 131. *χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.* 15, 149. *χαιρέτω, ὅστις τοῖος.* 16, 64. *χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν.* 17, 23. *χαῖρ', ὦναξ Πτολεμαῖε.* 17, 135. *χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.* 18, 49. *ὑμὰν ὦ ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.* 18, 58. *χαῖρε, ξεῖν', ὅστ' ἐσσί.* 22, 54. *χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα.* 22, 55. *χαίρετε, Λήδας τέκνο.* 22, 214. *ἄρτι χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι.* 23, 26. *χαίρετε τοὶ φιλέοντες.* 23, 62. *ἐπάλλετο ὑψόθι χαίρων κωροσύνᾳ.* 24, 56. *χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν.* 25, 76. *χαίροι Διόνυσος.* 26, 33. *χαίροι εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς Καδμεῖαι.* 26, 35. *χαιρέτω ἁ Παφία.* 27, 15. *κεχαρημένος εὐνᾶς.* 27, 70. *χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος.* Ep. 15, 3.

χαίτα. ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν. 20, 8. *στυγνὰν ἔχοντα χαίταν, ὠχράν τε τὴν παρειὰν ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας.* 30, 3. *ἀπ' ἀκάνθας ταὶ καπυραὶ χαῖται.* 6, 16. *χαῖται οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο.* 20, 23. *ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον.* 25, 224.

χάλαζα. παταγεῖ εὐρεῖα θάλασσα, κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις. 22, 16.

χαλαί. τραχὺς χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος. Ep. 6, 4.

χαλεπαίνειν. ᾔδει, ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν. 25, 81.

χαλεπός. μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος. 2, 95. *ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ.* 8, 15. *χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦ σαι.* 10, 11. *χαλεπὸς ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.* 13, 71. *χαλεπαὶ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.* 16, 69. *χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.* 22, 9. *πῶς ἐπὶ νύμφαις ἀλλοτρίαις χαλεποί.* 22, 146. *χαλεπὸν, ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.* 25, 67. *ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον.* 25, 225. *μηδ', εἰ χαλεπώτερα τῶνδ ἐμόγησεν.* 26, 28. *χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.* 27, 28.

χαλεπῶς. νύξῃ χαλεπῶς. 21, 51. *ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι.* 29, 22.

χάλκειος. Ἡρακλῆα ἁ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνα καὶ Ἰφικλῆα χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 4.

χαλκεοθώραξ. σὲ Κάστορ ἀείσω Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ. 22, 136.

χαλκεοκάρδιος. 13, 5.

χάλκεος. χὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας. 2, 30. *χάλκεον ἄγγος ἔχων.* 13, 39. *ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν.* Ep. 17, 3. *τοῦτον αὐτὸν ὁ δᾶμος ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας.* Ep. 20, 7.

χαλκίον. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει. 2, 36.

χαλκός. πολλοὶ ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι. 17, 94. *ἔγκατα εἴσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν.* 22, 203.

Χάλκων. εἴ τι περ ἐσθλὸν χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ Χάλκωνος. 7, 6.

χαμαί. 18, 43.

χαμεύνα. πολλοὶ μίαν στορέσαντο χαμεύναν. 13, 33.

χαμευνίς. ἐν βαθείαις ἁδείας σχοίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες. 7, 133.

χανδάνειν. λαβὼν ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ. 13, 57.

χαός. εἴ τι περ ἐσθλὸν χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ Χάλκωνος. 7, 5.

χαράσσειν. τῷ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις. 17, 31. *γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω.* 23, 46.

χαρίεις. ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον. 2, 115. *ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί.* 3, 6. *ἁ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.* 3, 45. *ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας λασεύμεσθα.* 4, 38. *Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι Μενάλκας.* 8, 1. *Βομβύκα χαρίεσσα.* 10, 26. 36. *γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις.* 11, 30. *ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.* 12, 20. *Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος Ὕλα.* 13, 7. *ἐμὲ ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα ὑβρίσδει.* 14, 8. *τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον, λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα.* 15, 79. *ὦ καλὰ, ὦ χαρί-*

ραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας. 22, 81. ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς πάντοθεν. 22, 102. ὁ ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων. 22, 109. σκαιῇ σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα. 22, 119. στιβαρᾷ χειρὶ πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 123. ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν, ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. 22, 129. γυμναὶ ἐν χερσὶ μάχαιραι. 22, 146. χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης. 22, 174. τοῦ ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ. 22, 197. Ζεὺς χερῶν οἱ ἔκβαλε τυκτὰν μάρμαρον. 22, 210. ἡλίκα τόξα χερσι κρατεῖ. 23, 5. ὁ ἐναντίος εἴχετο χερσὶν Ἡρακλέης. 24, 26. ὡς εἶδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα, συμπλήγδην ἰάχησαν. 24, 54. πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα χειρὶ καταστρέψοντι. 24, 75. παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο. 25, 2. τοῦ ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ σκαιοῦ ἄφαρ κέραος. 25, 145. δέρμα θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 176. ἱερὰ ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι. 26, 7. μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα. 27, 18. τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα. 27, 50. σὲ, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν. 28, 9. Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς μισθὸν. Ep. 7, 5.

χειροπληθὴς. δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην. 25, 63.

Χείρων. 7, 150.

χελιδόνιον. 13, 41.

χελιδὼν. 14, 39.

χερείων. φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης, μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας. 2, 15. οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων. 27, 42.

χέῤῥες. v. χεὶρ.

χέρσονδε. 16, 61.

χέρσος. τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν. 11, 43.

χηλὸς. ὀκνηραὶ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι. 16, 10.

χθαμαλὸς. οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος. 17, 79.

χθιζὸς. 25, 56.

χθόνιος. ποτα· είσομαι ἄσυχα τᾷ χθονίᾳ Ἑκάτᾳ. 2, 12.

χθὼν. ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας. 2, 112. ὁ εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς Λυγκεὺς. 22, 203. τὼ ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω αἱμοβόρως ἐκύλιον. 24, 17. τοὺς ὅγε λάεσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. 25, 73. κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν θαμβήσας. 25, 232. οὐκ εἰς ἀκιρὰς οὐδ' ἐς ἀεργὼς μὲν ἐβαλλόμαν ὀππάσαι σε δόμως, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονὸς. 28, 16.

χιλιὰς. αἱ ἀνάριθμοι μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι ἀμπεδίον βλήχοιντο. 16, 91. τρεῖς χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι. 17, 83.

χίλιοι. βοτὰ χίλια βόσκω. 11, 34.

χίμαιρα. αἱ χίμαιραι, οὐ μὴ σκιρτασῆτε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ. 1, 151. αἱ χίμαιραι αἵδε κατεβληχῶντο. 5, 41. ὑπεσσεῖται χιμαιρᾶν δέρματα. 5, 56. ἔχω πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. 9, 17.

χίμαρος. αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς. 1, 6. ἐγὼ αὐταῖς χιμάρως πράν ποκ' ἔθυσα. 5, 81. οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν. Ep. 6, 3.

χίμαρος. ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλὸν. Ep. 4, 15.

Χῖος. μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι. 7, 47. ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς. 22, 218. ἄλλος ὁ Χῖος. Ep. 22, 1.

χιτὼν. βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα. 27, 3.

χιτώνιον. τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς. 15, 31.

χιὼν. πᾶσα ἐψύχθην χιόνος πλέον. 2, 106. εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο. 7, 76. ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι. 11, 48. ἁ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται, ἀνίκα παχθῇ. 23, 31.

χλαίνα. τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις. 2, 53. ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτὸς. 5, 98. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. 18, 19. οὖλαν ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν. 24, 25. Ἀμφιτρύων τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν παῖδα. 24, 61.

τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους τανίκα μαστίσδοιεν. 7, 107. κατὰ δεξιὸν ὦμον λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι. 14, 65. μύες ἐν στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον ἕστασαν. 22, 48. ἐπέμπεσεν ὤμῳ. 22, 124. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182. ὁ ἀμφαίνει μέγαν ὦμον. 24, 12. ὤμῳ ἐπιβρίσας. 25, 148. ἧκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον. 25, 161. ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην. 25, 254. Ἰνὼ ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον. 26, 22.

ὠμὸς. φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς. 11, 21.

ὠμοφάγος. 13, 62.

ὦν. 5, 69. 71. 8, 5. 30. 61.

ὦναξ. 17, 135.

ὤνομα. 7, 13.

ὦνος. ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58.

ὤξ. 28, 17.

ὤπερ. 3, 26.

ὠπόλλων. 5, 82.

ὥρα. ἔχω τοι οὐδ' ὅσον ὥραν χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος. 9, 20.

ὥρα. ἕρπην ὥρα κ' εἴη. 15, 26. κεἰς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης. 15, 74. ὥρα εἰς οἶκον. 15, 147. δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ. 21, 40.

Ὧραι. Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. 1, 150. τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι, βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι. 15, 103. 104.

ὡραῖος. 1, 109.

ὥρατος. 7, 98.

ὡ 'ργεῖος. 14, 12.

ὥρη. μηδὲ παρ' ὥρην ναυτίλος ἴσθι. Ep. 9, 1.

ὥριος. Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν ὥρια πάντα γένοιτο. 7, 62. τὺ μελισσᾶν κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας. 7, 85. παρ' οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι. 15, 112. ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ. 25, 28.

ὥριφος. v. ἔριφος.

Ὠρίων. Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ. 7, 54. ἆμος στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν. 24, 12.

ὤρνες. v. ἆρς.

Ὠρομέδων. ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46.

ὦρος. ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι. 1, 115. εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίου. 1, 123. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. 2, 49. ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων. 3, 46. τὸν ταῦρον ἀπ ὤρεος ἆγε. 4, 35. ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας. 7, 87. πολλὰ ἄλλα Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαι ἀν' ὤρεα βουκολέοντα ἐσθλὰ. 7, 92. ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε. 7, 152. μᾶλα νέμων κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας. 8, 2. ἐν ὤρεσιν. 13, 62. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν ὤρεα καὶ δρυμὼς. 13, 67. πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες. 20, 30. Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσεν. 20, 35.

ὠρύεσθαι. τῆνόν μαν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. 1, 71. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35.

ὠρυθμὸς. οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι. 25, 217.

ὡ 'ρχαῖος.

ὡς. 11, 55.

ὧς. 2, 31.

ὦς. οὕνεκά μοι λασία ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπω ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὦς μία μακρὰ. 11, 32.

ὡσαύτως. ὡς δ' αὔτως Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς καρτερὸς. 22, 185. γνώσομαι, εἰ ὁ δειλὸς ὡσαύτως ἶσον ἔχει. Ep. 15, 2.

ὡσεὶ. καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα. 13, 8. ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. 16, 32. ὡσεί νέφη ὑδατόεντα. 25, 89. ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι. 25, 163.

ὥσπερ. 2, 164.

ὥτερος. τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ. 7, 36. ὡς κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ ὥτερος. 8, 91.

ὡὐτὸς. 4, 5. 18, 22. 26, 23.

ὠφρόντιστος. 10, 20.

ὠχρὸς. τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριστὰς ὠχρὸς. 14, 6. στυγνὰν ἔχοντα χαίταν, ὠχράν τε τὴν παρειὰν, ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 4.

ὤψ. τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος. Ep. 6, 2.

INDICES TRES

IN NOTAS.

INDEX I. AUCTORUM.

INDEX II. RERUM.

INDEX III. GRÆCUS.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Id. i, 24. *not. pro* Odyss. viii *lege* iv.

— i, 51. Verba Thucydidis sunt *τὰς ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε.*

— i, p. 17. col. 1. l. ult. *post* mutantur *interpunge;* col. 2. lin. 25. *pro* Prom. 6 *lege* 659, et *pro* non ulli *lege* nonnulli.

— i, 134. *not. lege* Ecl. viii.

— i, 136. *not.* Lectionem ΔΑΡΙΣΑΙΝΤΟ firmat quoque ipse Theocritus v, 136, *οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀήδονα κίσσας* ΕΡΙΣΔΕΝ· et *δαρίσαιντο* legerat Scholiasta Gailianus, interpretans hanc vocem voce ΕΡΙΣΑΙΝΤΟ. Vide et v, 23.

— i, p. 20. col. 2. l. ult. *pro* xv *lege* vii.

Id. ii, 2. Obiter emenda Scholium Genevense ab Aderto editum, *κελέβη, σκεῦος ἐν ᾧ δυνατὸν* ΡΙΨΑΣΘΑΙ *πόδας*, lege ΝΙΨΑΣΘΑΙ. Vide ad xi, 67. xxi, 15.

— ii, 3. Habet *βαρεῦντα* cum glossâ *βαροῦντα* Schol. Gailianus. Legerat ille *ὡς τὸν ἐμόν με βαρεῦντα,* quæ lectio habet quo se commendet.

— ii, 6. *not.* lege *furfura.*

— ii, 24. Obiter corrige Scholium Genevense ἘΣΤΙΝ Ἡ *δάφνη ἐν τῷ καίεσθαι*; lege ἜΣΤΕΝΕ, h. e. *ἐψόφει αἰθομένη.*

— ii, 122. Iterum corrige Scholium Genevense *πορφυροῖς* ΛΙΜΝΙΣΚΟΙΣ *περιειλημμένον ἔχων τὸν στέφανον* lege ΛΗΜΝΙΣΚΟΙΣ.

— ii, 126. *not.* l. 17. *dele* sup.

— ii, 142, *pro ἁ lege τὰ.*

— ii, 151. *not. pro ἄκρατον lege ἀκρατον.*

Id. iii, 16. *not. pro* solœcimi *lege* solœcismi *ἐθήλαζεν* habet etiam Schol. Gail.

Id. iv, 11. p. 40. *not.* Adde simillimum lusum in voce *λύκῳ* Idyll. xiii. 22. et *not.* et xxvi, 26. et de *ὧν igitur,* confusionis origine, vide ad Epigram. xvii, 7. *ibid.* col. 2. l. *penult. dele comma* post *ὁμοφώνοις.*

Id. v, 2. pro *ἐχθὲς* legisse *ὃς χθὲς* videntur Scholiastæ.

— v, 14. *οὐ μ' αὐτὸν* Codices: *οὐ μὰν οὐ τὸν* Valckenaerio debetur: vide vers. 17 et ad xxvii, 35.

— v, 25. ΤΑΔ' ΕΣΣΕΤΑΙ, prout conjecimus, præbent etiam Codices nonnulli apud Gailium.

— v. 26. Corrige Schol. Gail. *ἔξενεν*; lege *ἔξαινεν.*

— v, p. 49. col. 1. l. 13. *pro* ΚΑΙ ΑΛCΕΑ *lege* ΚΑΙ ΤΑΛCΕΑ.

— v, p. 49. v. 38. De ΠΑΙ *κ. τ. λ.* in proverbiis adde Welcker. Theogn. lxxvii.

— v, 47. *δένδρει* etiam Codd. duo Gailiani.

— v, 90. Firmat conjecturam nostram ΑΜΟΣ Scholiastes Gailianus, qui habet Ὁ *ἐρώμενος* ΜΟΥ, *ὁ Εὐμήδης*: legebat ille *ὁ Κρατίδα Cratidæ filius,* sc. *Eumedes,* quod et aliis placuit.

— v, p. 48. col. 1. l. 4. *pro* Dimarch. *lege* Dinarch.

— v, 91. Disertè in suo Codice ΛΙΠΑΡΑΝ ἜΘΕΙΡΑΝ, quod conjecimus, legerat Scholiastes Parisinus, quippe qui glossam ascripserit ΤΑΣ ΤΡΙΧΑΣ.

— v, p. 56. col. 1. l. 12. *pro* ex quæ *lege* ex quâ.

— v, p. 57. col. 2. l. 8. *lege* correctionis.

— v, 131. *ῥόδα κισσὸς* Codices plurimi apud Gailium.

Id. vi, 12. ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΑ Codices quoque Gailiani.

— vi, p. 63. col. 2. l. 1. *lege αἰγιαλοῖο.*

— vi, p. 64. col. 1. l. 4. *dele commata.*

Id. vii, 11. ΤΟ *Βρασίλα* decem Codices Gailii.

— vii, 35. *ἀώς*; glossam *ἡ* ἩΜΕΡΑ disertè præbet Codex Gailianus.

— vii, p. 69. col. 1. l. 1. *pro* ob *lege* ab.

— vii, p. 72. *not.* ad v. 124. l. 1. *lege ὄρθριος.*

Id. viii, 6. *pro* Δάωνι *lege* Δάφνι.

— viii, p. 77. col. 2. l. 11. *pro* θησευμεσθ' *lege* θησεύμεθ'.

— viii, 24. με duo Gailiani.

— viii, p. 79. col. 2. l. 13. *pro* χῶ *lege* χὡ.

— viii, 51. Μίλω Codices Gailii plerique.

Id. ix, 1. Conjecturam nostram firmat Scholium Genevense exhibens *uno* versu βωκολιάζεο Δάφνι, συναρξάσθω δὲ Μενάλκας.

— ix, 13. Habet quoque ἐρῶν TO Codex Gailianus.

— ix, p. 87. col. 2. l. 2. *lege* Homiliarum.

Id. x, p. 93. col. 1. l. 18. *pro* De a *lege* De *a*.

Id, xi, 16. TO οἱ Codices quoque plerique Gailiani.

— xi, 41. μανοφόρως, quod præbet unus Gailianus, legebat quoque Scholiasta, qui ascripsit μάννος ἐστι περιτραχήλιος κόσμος.

— xi, 49. Et Codex Gailii κἀντὶ, et Scholiastes Gailianus interpretatur τίς ANTI τῶνδε ὧν εἶπον;

— xi, 61. p. 102. col. 1. l. 4. *pro* enter *lege* inter.

— xi, 67. Et Vocem MONA ignorâsse videntur Scholiastæ, qui, locum enarrantes, eam non tangunt.

Id. xii, 13. Vocem HN rectè omittunt etiam duo Codices Gailiani.

— xii, 24. Vide Philetam 3. ed. Bach. ἀραιῇ ἰξύι.

— xii, 37. Vide Schol. Arist. Acharn. 489. de παράσημα.

Id. xiii, 15. Præpositionem EΞ item in suis Codicibus habuisse videntur primi Scholiorum conditores; unde profluxerunt glossæ quas hodie legimus EK νέου, EK νεότητος. Vide Scholia Gailiana.

— xiii, v. 68. p. 113. col. 1. l. 30, *pro* una omnes facere, *lege* fecere.

Id. xiv, 17. TIΣ omittunt quoque duo Gailiani.

— xiv, p. 121. col. 2. lin. penult. *lege* Νέκταρι.

— xiv, 43. ἔβακε etiam duo Gailiani.

— xiv, 55. Schol. Gail. ad κάκιστος habet ἐλάττων EKEINOY, quod οἷ firmare videtur.

27

Id. xv, 38. KAEIΠEΣ etiam tres Gailiani; KAEIΠAΣ unus; ipsum KAΛ' EIΠEΣ Vat. 4. Vide etiam quæ diximus ad i, 96.

— xv, p. 134. col. 2. l. 19. *lege* laudatum.

— xv, p. 135. col. 2. l. 1. *lege* κεκροταμένοι. l. 4. *dele comma post* quasi.

— xv, p. 140. col. 2. l. 11. *dele comma ante* Vide.

— xv, p. 164. l. ult. *lege* facis.

Id. xvi, 12. αὔη quoque Codd. quinque apud Gailium.

Id. xviii, 27. Interpretationi nostræ suffragatur Schol. Gail. præbens glossam Νὺξ. Ὦ Νύξ.

— xviii, 29. Schol. Gail. πιείρᾳ· τῇ λιπαρᾷ.

Id. xx, l. 1. *lege* EYNEIKA.

— xx, *not.* ad v. 25. *lege* ΠOΛΛON.

Id. xxi, v. 42. De βεβαῶτα *stantem* vide a Wundero notata ad Soph. Æ. Col. 52. Antig. 67, 977.

— xxi, 15. Conjecturam nostram extra dubitationem ponit Codex K Gailianus hanc ipsam lectionem KAINAN disertè exhibens.

— xxi, 17. ΠЄNIA habent quoque tres Gailiani.

— xxi, 22. Schol. Gail. νικηθήσῃ.

— xxi, 35. AΛΛONOΣ etiam unus Gailianus. Locutioni ἀλλ' ὄνος ἐν κάμῳ lucem præclarè afferunt Theognidea, 347, ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην, 1245, παῖ, σὺ μὲν αὔτως ἵππος ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης. In his ὡς, *ut*, eleganter omittitur.

— xxi, 38. Nominativum ETHΣ *amicus* non me legere memini. Quod si extaret, reponerem ἔ τ η ς ὅσσ' εἶδε, λέγων μάνυσεν ἑ τ α ί ρ ῳ.

— xxi. 44. Corrige Schol. Gail. ὠρέξατο, ἔδωκεν, lege ἔδακεν.

— xxi, 48. περικλώμενον etiam Gailiani.

— xxi, v. 48. l. 10. *lege* (ver. 47).

— xxi, 10. Ut AHΔA et ΠHΔA sic AHNOY et ΠHNOY confusa sunt a librariis supra Id. xiv. 16.

Id. xxii, 64. *lege* πίθοιμεν; 69. CYME etiam duo Gailiani; cum glossâ ἡμέτερος ad AMOΣ. *Post* Acharn. *lege* v. 456, 459, ὦ θυμέ.

— xxii, p. 190. col. 2. l. ult. *dele* est.

Id. xxv, 275. Ad ΥΛΗι Scholiastes Parisinus apud Gailium tom. ii. p. 383, adscripsit glossam 'ΕΤΕΡΑι; legerat igitur ΑΛΛΗι, quod conjecimus.

Id. xxvi, p. 215, col. 1. l. 4. *dele interpunctionem post* orgiis.

Id. xxvii, 49. De *pomis* in *gremio* servatis vide etiam Scholia ad ii, 118, *μᾶλα μὲν ἔν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων.* In ΤΕΑ etiamnum aqua hæret. Latere puto ΤΗ *cape*, quam vocem Callimacho pulcherrimè restituit Bentleius Epist. i. p. 54, et legere mallem in nostro loco ΤΗ, *μᾶλα πρώτιστα τάδε χνοάοντα* ΔΕΔΕΞΟ. Compares Homer. Odyss. ε. 346, ΤΗ *δε* ΤΟΔΕ *κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο* ΤΑΝΥΣΣΑΙ. Η. 287, ΤΗ ΤΟΔΕ *φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἔρχευ.* Il. ξ. 219, ΤΗ *νῦν τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο* ΚΟΛΠΩι. De a productâ ante *πρώτιστα* vide ad viii, 51.

Id. xxix, p. 231. col. 1. l. 8. *dele colon post* sublatâ.

— p. 237. col. 2. l. 2. *dele comma post* hoc.

Ep. xvii, p. 243. Rectè mihi videor conjecisse ΠΕΔΟΙΚΙΣΤΑΙ, sed debebam fortasse scribere *πεδοικιστᾷ* ita ut cum *πόλει* copuletur, et sensus sit; Qui Syracusis consederunt, urbe, *sive* coloniâ, deductâ (ex Corintho). Vide xv, 91. xxviii, 17. Statua tum a populo Syracusano posita fuisset; quod honestius et memorabilius.

Hoc Epigramma tribuitur Theocrito in quibusdam Codicibus Anthol. ii. 198 Brunck., unde repetiit Gailius.

ἁ παῖς ᾤχετ' ἄωρος ἐν ἑβδόμῳ ἠδ' ἐνιαυτῷ,
εἰς ἀΐδην πολλῆς ἡλικίης προτέρη.
Δειλαίη ποθέουσα τὸν εἰκοσίμηνον ἀδελφὸν,
Νήπιον, ἀστόργου γευσάμενον θανάτου.
Αἰ ἐλεεινὰ παθοῖσα, Περιστερί, ὡς ἐν ἑτοίμῳ
'Ανθρώποις δαίμων θῆκε τὰ λυγρότατα.

FINIS.

RD -90

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: July 2006

PreservationTechnologies
A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION
111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

DOBBS BROS.
LIBRARY BINDING

ST. AUGUSTINE
FLA.

32084

LIBRARY OF CONGRESS
0 003 041 495 0